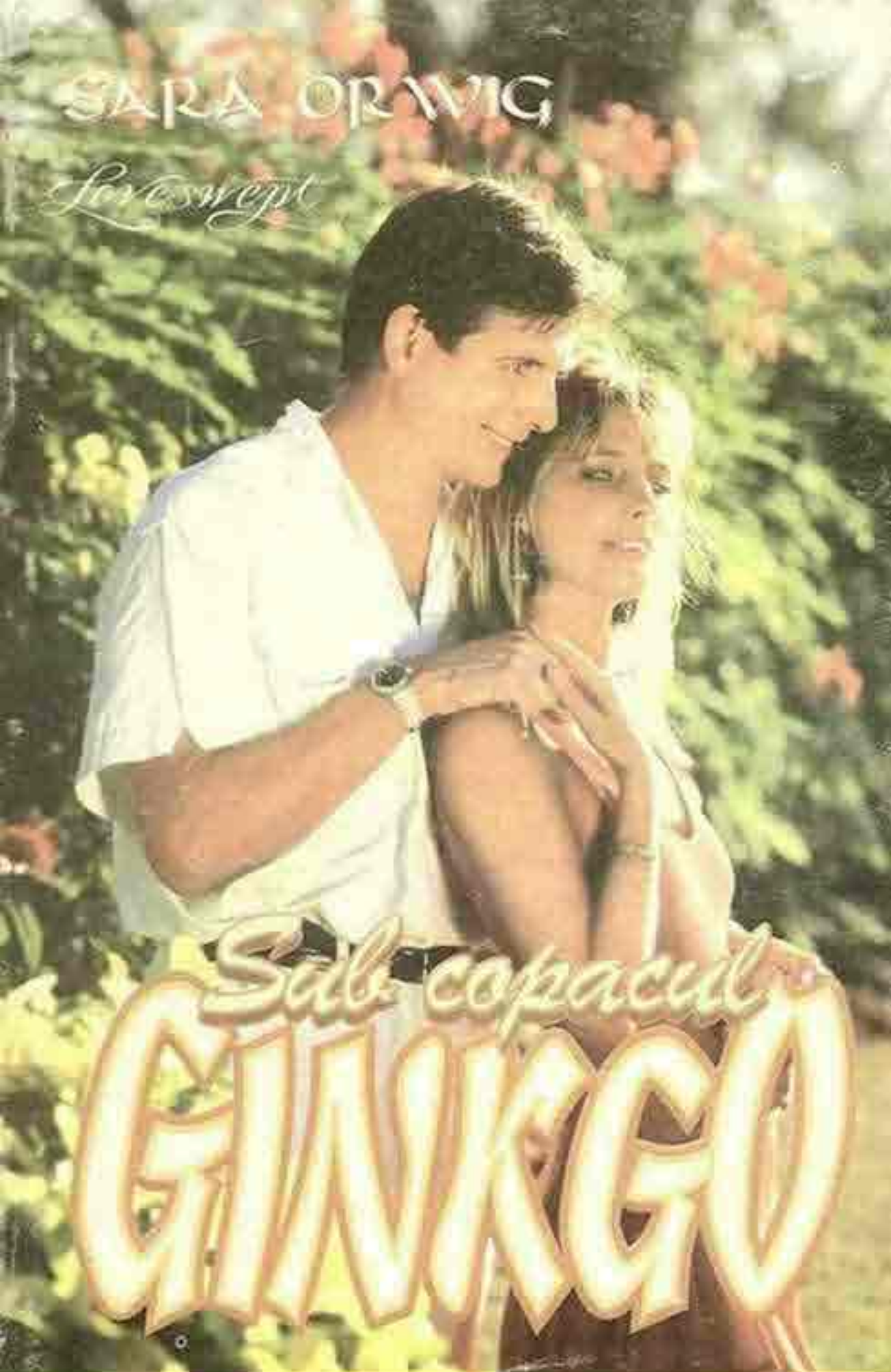
SARA ORWIG
Loveswept
Sub copacul
GINKGO

Loveswept

Sara Orwig

Sub copacul ginkgo

Traducere de Mihnea Columbeanu

Under the Ginkgo Tree
by Sara Orwig

© copyright 1994 by
Sara Orwig

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1995 by Editura MIRON

Unu

Sub razele soarelui strălucitor al dimineţii acelei duminici de mai, maşinile circulau cu viteză pe autostrada largă, cu patru benzi, prin faţa unei pepiniere de copaci lungă cît un cvartal întreg. Dincolo de parcarea cu pietriş se afla un teren plin de puieţi, blocînd parţial perspectiva spre o clădire metalică masivă, ce găzduia birourile şi casieria staţiunii de puieţi şi a *Grădinii London.* În cabinetul său, Gabe London stătea la un birou încărcat cu hîrtii. Îşi masa ceafa şi înjura, adunînd o coloană cu numere. Îşi trecu degetele groase prin şuviţele scurte ale părului şaten-închis.

– Gabe, i s-au ofilit ginkgo-ii[1] ăleia.

Ridică privirea, pentru a-l vedea pe fratele său mai tînăr, Pete, rînjindu-i din cealaltă parte a biroului.

Gabe avu nevoie de cîteva secunde pentru a-şi smulge gîndurile de la cifrele pe care le-avea în cap, şi a înregistra declaraţia veselă a fratelui său.

– Cui i s-au veştejit?

– *Căminului de Pensionari Casa Grande,* spuse Pete, ştergîndu-şi, de pămînt, blugii şi dîndu-şi din ochi părul decolorat de soare. Tricoul său alb era plin de praf, cu mînecile smulse, dezvăluindu-i umerii laţi şi braţele bronzate, cu muşchi voluminoşi.

– Iau acum camionul, să-i înlocuiesc, şi pe urmă, la-ntoarcere, mă opresc să scot pyracantha-ii lui Wilkens. Ne vedem la prînz.

– Mhm.

Gabe reveni asupra coloanei cu numere, adunînd cu repeziciune. În timp ce privea coloana de cifre, imaginea chipului vesel al fratelui său începu să i se aşeze în minte. Ginkgo-ii ăleia. În cap i se aprinse un beculeţ, iar Gabe scăpă pixul din mînă. Ochii lui albaştri se îngustară, amintindu-şi de

1. Ginkgo bilboa, arbore chinezesc umbros, cu frunzele în formă de evantai şi fructe galbene, plantat pe scară largă (n.t.)

comanda pentru copacii ginkgo.

Îşi împinse scaunul de lîngă masă atît de repede, încît aproape îl răsturnă. Se ridică, deschise un raft-bibliotecă şi începu să frunzărească prin hîrtii.

– Pete!

Ieşi în fugă din birou, trecînd grăbit prin dreptul cîtorva clienţi. Picioarele sale lungi, îmbrăcate în jeanşi, păşeau întins, furia crescîndu-i cu fiecare pas. Fugi pe lîngă şirurile prelungi de flori, prin dreptul serelor, pînă în fundul parkingului prunduit, exact în clipa cînd imensul camion tocmai demara.

– Pete! Stai o clipă!

Pete frînă şi se aplecă pe fereastră, cu un zîmbet.

Gabe alergă pînă la camion:

– Ăsta-i al treilea set de ginkgo pe care i-am plantat la *Casa Grande.*

– Ştiu.

Zîmbetul lui Pete se lăţi, iar în glas i se ivi o tonalitate visătoare.

– La dracu'! Niciodată n-am mai pierdut asemenea copaci. E o comandă grasă. Doamna Smith a dat telefon luni, furioasă ca o găină udă din cauza celor dintîi.

– Zău? Nu eram aici cînd a sunat.

Ochii lui Gabe se îngustară şi privi comanda,

amintindu-şi cînd o primise.

– *Căminul de Pensionari pentru Limită de Vîrstă Casa Grande,* citi el cu glas tare. Discutase cu Derek Jackson, cînd planificaseră aranjamentul exterior al noului centru. Nu-şi amintea s-o fi văzut vreodată pe doamna Smith.

– Cum arată doamna Smith?

Pete redeveni serios şi dădu din mînă.

– Cum arată? Ăă... mai în vîrstă. Căruntă, cu pantofi ortopedici, aparat auditiv. Nu ştiu. Lentile bifocale...

Gabe îşi frecă bărbia, privind ochii mari şi albaştri ai fratelui său în vîrstă de douăzeci şi unu de ani şi luă o hotărîre.

– Mda, m-am prins. Ia stai tu aici.

– Hai! se şterse cît ai clipi rînjetul lui Pete, care clipi din ochi. Pot face şi eu treaba asta!

– Jos cu tine. Am să plantez eu copacii bătrîioarei doamne Smith. Ginkgo-ii ăia afurisiţi n-au să se mai veştejească, ofilească sau să le cadă frunzele.

– Hei, Gabe...

– Tu şi cu Tim nu vă mişcaţi de-aici.

– N-o poţi face singur, protestă Pete, în timp ce colegul său cobora din camion. Să stea Tim şi vin eu să te-ajut.

– Pete, am parcurs cheltuielile lunare. Avem nevoie de fiecare bănuţ. Ştii cît ne costă pomii ăia

care se ofilesc? Dă-te jos din maşină. Ocupă-te tu de casierie, iar Tim n-are decît să descarce transportul de pungi cu seminţe de bumbac.

Fără tragere de inimă, Pete coborî.

– O să ai nevoie de ajutorul meu.

– Mă descurc eu, răspunse posomorît Gabe. Urcă la volan, ambreie motorul şi aruncă o privire comenzii pentru a verifica adresa. Schimbă vitezele, iar camionul ieşi greoi în stradă, cu frunzele de ginkgo fremătînd.

În biroul *Căminului de Pensionari Casa Grande,* Sandy Smith puse în furcă receptorul telefonului şi ieşi pe culoar, îndreptîndu-se spre apartamentul unde locuia. Se opri în faţa oglinzii, privindu-se şi-i veni să izbucnească în rîs. În rîsul ei se simţea şi o undă de satisfacţie. Trupul îi încăpea şi acum cu uşurinţă în uniforma de supervizoare-şefă pe care o purtase cu unsprezece ani în urmă, la liceu.

Telefonul sună, smulgînd-o din gînduri şi răspunse iar, pentru a o auzi pe prietena ei, Becky Conners, spunînd „Alo" şi imediat:

– Voiam doar să m-asigur, Sandy. Vrei să te duc eu cu maşina la reuniune?

– M-aş bucura.

Sandy se întoarse, privindu-şi peste umăr fusta verde şi scurtă, bluza albă tricotată, tenişii şi şosetele albe pînă la glezne.

– Mă simt ridicolă.

– Pariez că n-arăţi ridicolă.

– Nu paria o sumă prea mare.

Se trase de una dintre codiţele blonde, care-i atîrna pe umărul stîng.

– Ne vedem la zece jumate. Fotografiile se fac la unşpe punct, după care urmează adunarea şi masa.

– Vin cu maşina. Trebuie să-i duc nişte lapte lui Buni. Uite că sună la uşă. Tre' să fug.

Închise telefonul şi se grăbi să deschidă uşa.

O pereche de umeri laţi blocau lumina, iar o cămaşă tricotată albastră mulată pe un piept masiv şi musculos îi ocupă tot cîmpul vizual. Izul de brad, mireasma pădurii, o asaltară ca un vag parfum ispititor care-o incita. Sandy ridică privirea spre doi ochi limpezi, de un albastru profund, mărginiţi cu gene negre şi dese, ochi ce-o făcură să i se taie respiraţia – ochi albaştri măsurînd-o rapid, în echipamentul ei de conducătoare a galeriei. Roşi, conştientă de înfăţişarea ei prostească, dar înainte de-a apuca să spună ceva, străinul se răsti:

– Maică-ta-i acasă?

Sandy înclină capul, simţind un fior de mulţumire şi amuzament. Se apropia cea de-a douăzeci şi noua aniversare a zilei ei de naştere şi o aştepta trepidînd de nerăbdare. Pe moment, fap-

tul că un bărbat atrăgător o luase drept suporter liceană era absolut satisfăcător.

Nu putu risca să vorbească, de teamă că va izbucni în rîs, aşa că doar clătină din cap.

– Sînt de la *Pepiniera London*. I s-au ofilit copacii ginkgo şi am venit să-i înlocuiesc.

– A, copacii ginkgo! E pentru a doua oară că s-au ofilit.

– Şi ultima.

În timp ce bărbatul privea în jur, Sandy observă că era atît de înalt, încît aproape atingea cu creştetul capului pragul de sus al uşii. Deasupra unei frunţi late, părul său castaniu ondulat lucea în tonuri arămii. Trase din nou adînc aer în piept, delectîndu-se cu mirosul proaspăt.

– Unde-s cei care trebuie înlocuiţi? Poţi să-mi arăţi?

– Sigur. Pe-aici domnule...

– London. Gabe London, se prezentă el cu un glas ca un murmur profund, care lui Sandy i se fixă imediat în minte.

– Bună. Eu sînt Sandy Smith.

Închise uşa şi porni pe lîngă el, conştientă de înălţimea şi picioarele lui lungi, pe cînd străbăteau gazonul larg, în pantă, ce cobora spre stradă. În spatele lor se înşirau apartamentele de cărămidă roşie care reprezentau nucleul căminului de pensionari.

– Sandy, maică-ta poartă lentile bifocale?

– Nu, nu poartă aşa ceva.

Sandy îi aruncă o privire scurtă, întrebîndu-se ce-avea în minte. Cu ce l-ar fi interesat pe Gabe London ochelarii pe care-i purta Claire Jackson?

Tînărul înclină capul, privind-o.

– Bifocale, pantofi ortopedici, mormăi el. Nu-mi dădusem seama că e atît de tînără ca să aibă o fiică de vîrsta ta.

– Ei bine, este.

O măsură de sus şi pînă jos, studiind-o într-un mod care-o făcu să roşească.

– Sandy Smith. Erai aici cînd au venit oamenii de la răsadniţă să planteze copacii ginkgo?

– Da.

Dădu din cap.

– Nu cred că o să mai aveţi necazuri cu ginkgo-ii. Poţi să-i spui lui maică-ta.

– Ştiţi cumva din ce cauză s-au veştejit?

– Am o bănuială.

– Ce anume?

– I-aş zice „Boala lui Pete".

– O boală a muşchiului de turbă?

– Pe-aproape, replică el sec.

Sandy arătă cu mîna.

– Uite ginkgo-ii. Aceştia doi sînt ofiliţi, ca şi cel de lîngă centrul de recreere... – se opri, arătînd o clădire mare din cărămidă roşie – ...şi cel aflat la

răsărit de apartamentul meu. Chiar în faţa ferestrei de la dormitor.

– Of, grozav!

Se apropie de unul din copaci, atingînd o frunză veştedă. Arborele atîrna moleşit; frumoasele frunze în formă de evantai, devenite maronii, zăceau pe pămînt în jurul trunchiului zvelt.

– Lua-l-ar dracu'!

Apoi, ca şi cum şi-ar fi amintit de prezenţa ei, întoarse brusc capul şi spuse:

– Scuză-mă , Sandy.

Încercă să rămînă solemnă, în timp ce dădea din cap.

– Nu face nimic.

– E ceva de rîs? se îngustară ochii lui Gabe.

– Nu, domnule.

O petrecu cu o privire impersonală şi apoi surîse.

– Eşti şefă de galerie la Wilson High?

– Cum aţi ghicit?

– Şcoala s-a terminat, rîse Gabe. Aveţi practică pe timpul verii cu galeria?

– Cam aşa ceva.

– Şi eu am urmat la Wilson High. Cu mult timp înaintea ta. Cînd vine maică-ta acasă? Aş vrea să vorbesc cu ea despre copacii ginkgo.

– Va lipsi o vreme.

– Taică-tău e-aici?

– Nu, şi taică-meu vitreg e plecat.

– Tatăl tău vitreg?

– Derek Jackson.

– Proprietarul. Ei, aş vrea să discut cu maică-ta sau tăticu-tău vitreg despre îngrijirea ginkgo-ilor.

– Puteţi să-mi spuneţi mie.

Gabe zîmbi.

– Aştept să-i spun lui maică-ta. Îi zici să-mi dea un telefon cînd vine acasă?

Mîna i se strecură în buzunarul strîmt al blugilor albiţi. Scoase o carte de vizită şi i-o întinse.

– Ai aici numărul meu.

– Domnule London, mai bine spuneţi-mi mie. Părinţii mei lipsesc din oraş. Eu mă ocup de *Casa Grande*.

– Te-au lăsat pe tine să te ocupi?

– Ei, sînt destul de mare!

De astă dată nu-şi putu reţine rîsul, făcîndu-l pe Gabe să se încrunte.

– Eşti destul de mare, nici vorbă. Sandy, dacă nu-i ieşi în cale fratelui meu, cred că ginkgo-ii au s-o ducă de minune.

Sandy clipi din ochi.

– Adică...

Lăsă fraza neterminată.

Culegînd de pe un ram o frunză cafenie, Gabe dădu din cap, solemn.

– Nu vreau să te simţi jenată, dar cred că

ginkgo-ii mor fiindcă Pete vrea să mai treacă pe la tine.

– Dar e absurd! Puştiul ăla...

Se întrerupse brusc, cînd Gabe London se răsuci pe călcîie, holbîndu-se la ea.

– Are douăzeci şi unu de ani. Cu trei-patru ani mai mult decît tine.

– Ei, părea mai tînăr, declară ea serioasă.

– Să i-o spui data viitoare cînd îl mai vezi.

– Am înţeles, să trăiţi.

– Sandy, e ceva comic în toată povestea asta?

– Nu, să trăiţi, replică ea, muşcîndu-şi buza ca să nu pufnească-n rîs. În ochii aceia albaştri începeau să se aprindă scîntei şi nu voia să devină ţinta lor.

– N-aţi plănuit-o tu şi Pete, sper?

– A, nu, domnule! Eu sînt cea care-am hotărît să plantăm copaci ginkgo. Îmi place arborele ginkgo. Are ceva magic în el.

– Magic o să fie dacă supravieţuiesc.

– Vreau ca ginkgo-ii să trăiască. E descurajant că se ofilesc aşa. Prezintă interes pentru oamenii de-aici şi-i necăjeşte să vadă frunzele îngălbenindu-se şi căzînd.

– Necăjeşte e un cuvînt blînd, murmură el.

Sandy privi peste întinderea unduitoare a gazonului, cu straturile sale de brebenei albi şi violeţi, tufe de liliac şi de trandafiri, bujori roz, pîlcuri

de petunii purpurii, alături de mlădiţe de ginkgo, stejari şi sălcii.

– E un aranjament drăguţ. Tuturor ne-a plăcut.

– Mulţumesc. Îţi plac oamenii de aici?

– A, foarte mult.

Gabe zîmbi, cu un surîs larg care-i rida obrajii, răspîndind în evantai încreţituri la colţurile ochilor şi azvîrlind în văzduh scîntei invizibile.

– Nu c-aş vrea să-mi bag nasul, da' n-ai un prieten stabil?

Sandy îşi privi vîrfurile tenişilor, străbătută de un amestec de sentimente. Vîrfurile cafenii ale cizmelor lui ieşeau de sub tivul ros al blugilor.

Continuă, destins, cu glasul de contrabas, care-i atrăgea lui Sandy întreaga atenţie.

– Dacă nu ai un prieten stabil, i-aş putea sugera lui Pete să-ţi dea telefon şi să se termine odată toată beleaua asta cu copacii ginkgo. E mai mare decît tine. Mama ta ar avea ceva de obiectat să ieşi în lume cu un băiat mai mare?

– Nu cred c-ar merge.

– Probabil ai dreptate. Eşti destul de matură, ştiai?

– Mulţumesc. Chiar credeţi?

– Mhm. Trebuie să-mi aduc hîrleţul din camion. Ar fi timpul să bag copacii în pămînt.

– O s-o faceţi singur? Data trecută au venit aici trei oameni.

– Mă descurc.

Sandy îi privi umerii laţi, muşchii voluminoşi ai braţelor şi încuviinţă în tăcere că avea toate şansele să se descurce.

– Copacii vor trebui stropiţi zilnic?

– Mda, o vreme. Se-apropie căldurile. Ajunge să ţii furtunul lîngă rădăcini şi să laşi apa să se infiltreze încet. Te ocupi de copaci?

– Da. Mă mai ajută cîteodată şi unii dintre locatari. Domnului Payton îi place să moşmondească prin curte.

Gabe îi zîmbi cu căldură.

– Eşti o puştoaică drăguţă, Sandy. Pariez că celor de pe-aici le place să te aibă prin preajmă.

O studie un moment, apoi adăugă:

– Ce păcat că nu eşti mai mare cu un an, doi...

– Să nu-mi doriţi asta!

Începea să regrete că nu-i spusese adevărul de la bun început. Gabe London avea cei mai sexy ochi albaştri pe care-i văzuse în viaţa ei şi un glas care-i umplea venele cu scîntei la fiecare cuvînt rostit. Dar acum era prea tîrziu.

Gabe rîse.

– Ascultă, roag-o pe mama ta să-mi dea un telefon cînd revine în oraş. Cred că acum copacii o vor duce bine, dar aş vrea să discut cu ea.

– Bine.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Sandy.

Ceva se înfierbîntă în jurul ei. Glasul lui Gabe era prietenos, impersonal, dar avea o profunzime diafană, era masculin şi imposibil de uitat. Absolut de neuitat. Deschise gura să-i spună adevărul despre vîrsta ei, apoi o închise la loc. Ridicol. Avea să planteze copacii ginkgo şi să plece, iar drumurile lor n-aveau să se mai intersecteze niciodată. Clătinînd din cap ca pentru a alunga ideile prosteşti, Sandy întinse mîna.

– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule London.

Mîna lui mare o cuprinse pe-a ei şi, cît ai clipi, între ei scăpără un curent electric ca flacăra unui chibrit aprins. Îşi simţi obrajii încingîndu-se. El se încruntă, privind-o atent, după care scutură capul, parcă revenindu-şi dintr-un acces de ameţeală.

– Categoric, ştiu din ce cauză se ofilesc ginkgo-ii, îi spuse încetişor, glasul său aspru făcînd-o pe Sandy să i se taie respiraţia; reveni la nivelul normal. Distracţie plăcută la practică.

Se întoarse şi porni spre camion.

Sandy îi mai privi un moment mersul vioi, înainte de-a se întoarce în apartament. Pentru prima oară – de cîtă vreme? – remarcase un bărbat. Îl remarcase de-a binelea. Poate reuşea în sfîrşit să treacă peste Seth, lucru pe care ajunsese să-l creadă imposibil.

În timp ce spăla vasele, îl privi pe Gabe London cum scotea din ţărînă un ginkgo veştejit, trăgîndu-l de tulpină. Muşchii braţelor sale bronzate se încordau, iar blugii i se mulau pe picioarele vînjoase, bine proptite în pămînt, depărtate, în timp ce zgîlţîia copacul. Îşi şterse fruntea cu braţul, îngenunchind să taie o pungă cu muşchi de turbă, executînd toate mişcările cu o coordonare perfectă, atletică, flexîndu-şi muşchii. Sandy oftă, se rezemă cu şoldul de tejgheaua bucătăriei şi continuă să-l privească lucrînd. După un timp, umplu un pahar cu apă de la frigider şi ieşi.

– Domnule London, doriţi să vă răcoriţi puţin?

Gabe se îndreptă, proptindu-şi cazmaua de şold şi ştergîndu-şi pe pantaloni, mîinile pline de pămînt, după care îşi trecu din nou un braţ peste fruntea transpirată.

– Sigur că da. Mulţumesc, Sandy.

Luă paharul, dînd capul pe spate în timp ce-l bea. Sandy îl privi cum stătea sub copacul ginkgo. Ramurile suple şi tinere ale arborelui aveau pe ele mănunchiuri prelungi de frunze în formă de evantai, legănîndu-se pe deasupra părului des, castaniu al lui Gabe. Frunzele din capătul unei crengi i se sprijineau pe umărul masiv. Sandy avu senzaţia că, ori de cîte ori avea să privească acel gingko, şi-l va aminti pe Gabe cum stătea sub el. Avea obrajii şi pantalonii mînjiţi cu

noroi, în locul unde-şi ştersese mîinile. Arăta pământesc, senzual şi atrăgător. Clipi din ochi, silindu-şi atenţia să se îndrepte spre un rond de petunii din apropiere.

– Ai planuri de facultate?

Sandy se mulţumi să ridice din umeri.

– Ai prefera vreo profesie anume?

– Aş vrea să fiu fizioterapeut.

– A, asta-i remarcabil.

– Îmi plac oamenii.

– Şi pariez că şi tu le placi lor.

Îi întinse paharul, iar degetele li se atinseră uşor.

– Mulţumesc, Sandy.

– N-aveţi pentru ce.

Gabe zîmbi, întorcîndu-se din nou să sape, iar ea reveni în apartament. Îşi apăsă o mînă pe mijloc, dîndu-şi seama ce făcea şi privindu-şi degetele. Ce avea acest Gabe London de-o făcea să fie dintr-o dată complet şi conştientă de făptura lui? Sentimentul nu era reciproc. Tonul său impersonal indicase clar acest lucru. Dar, chiar şi impersonal fiind, ce glas sexy avea! Mai privi odată afară, pe furiş.

În timp ce se îndepărta la volanul maşinii, Sandy îi făcu cu mîna, privindu-l cum îi răspundea la rîndul lui. Dădu colţul, iar gîndurile i se abătură spre problemele ce-o aşteptau. Buni. Imaginea

bunicii ei rigide, neînduplecate, i se ivi în minte. Helen Crane, care o crescuse în egală măsură cu părinții ei. Sandy oftă, făcîndu-şi griji cu privire la o nouă abordare pentru a o convinge pe Buni să se mute la *Casa Grande*. Şi toate argumentele pe care i le prezenta în sinea ei erau vechi, respinse deja de Buni.

Gabe privi maşina dispărînd după colţ. Drăgălaşă puştoaică. Foarte drăgălaşă. Şi se purta ca şi cum ar fi avut o vîrstă mai coaptă. Avea senzaţia cum nu se mai poate mai ciudată că-şi râsese de el, dar fără nici un temei concret. Şi, preţ de-un moment, cînd o privise-n ochii aceia mari şi verzi...

Clătină furios din cap şi azvîrli o cazma de pămînt roşu. I-ar fi putut suci cu uşurinţă gîtul lui Pete. Opt copaci ginkgo iniţial, patru veştejiţi înlocuiţi acum, trei data trecută – în total, cincisprezece ginkgo. Înjurînd în surdină, se gîndi la rînjetul suculent al lui Pete şi la visătoarele sale cuvinte: „I s-au ofilit ginkgo-ii ăleia". Tare i-ar mai fi plăcut să-l ofilească el pe Pete. Şi se mai gîndea şi la fusta scurtă ce se freca de picioarele acelea lungi, frumos formate, în timp ce se îndepărta de el.

– Nu-i decît o puştoaică! mîrîi el printre dinţi.

Totuşi, îi aducea aminte de lucruri uitate – un sentiment de veselie, cu inima uşoară, care în

ultima vreme îl cam ocolise.

Furios, Gabe aruncă încă o lopată de ţărînă ş azvîrli hîrleţul pentru a scoate copacul din pămînt

Două ore mai tîrziu, stătea în biroul său, pri vindu-şi fratele.

– Am înlocuit toţi ginkgo-ii. Iar ăştia au să în florească. Ai priceput?

– De ce te-aprinzi aşa? Ce vină am eu că s-au ofilit pomii?

– N-ai nici o vină?

– Pe toţi dracii, nu!

Deodată, ochii lui Pete se rotunjiră.

– Crezi că le-am făcut eu ceva?

Gabe îşi trînti scaunul la loc, cu o bufnitură.

– Că tot veni vorba, am cunoscut-o pe Sandy Smith. De ce nu-i ceri pur şi simplu o-ntîlnire şi să se termine cu toată povestea? Lasă ginkgo-ii-n pace!

– Mamă! Propui s-o chem la o-ntîlnire?

– Mhm, tot ce poate face mai rău e să spună nu.

– Păi exact asta a făcut! Nu crezusem c-ai fi de acord.

– Ai şi invitat-o?

Chipul lui Pete se făcu stacojiu.

– Mda.

– Pete, lumea-i plină de fete drăguţe.

– Ea e mai mult decît o fată drăguţă!

Glasul i se schimbă şi rămase cu privirea pierdută-n gol.

– Cînd zîmbeşte, e frumoasă. Are nişte dinţi perfecţi. Albi ca zăpada.

Deşi era de acord în privinţa zîmbetului ei, Gabe se răsti impacientat:

– Ai de gînd să uiţi zîmbetul ăla al lui Sandy Smith? Încerc să ţin afacerea asta pe roate şi nu-mi pot permite să înlocuiesc copaci.

– N-ai prevăzut bani la buget pentru înlocuiri?

– Normal c-am prevăzut. Dar dacă se mai întîmplă, depăşesc bugetul.

– N-ai să depăşeşti nici un buget. În viaţa ta n-ai depăşit nici un buget, Gabe. Nu vrea să iasă cu mine.

– Rahat cu mac. Priveşte-n jur.

– Are cel mai drăgălaş zîmbet din SUA.

Gabe înjură încet.

– Cînd ţi-or ieşi odată gărgăunii din cap!

– Ochii ei – sînt verzi ca...

– Frunzele unui ginkgo viu! N-o să iasă cu tine, aşa că uit-o.

– Preferă bărbaţi mai bătrîni.

– Ha! Dooşdoi?

– Cred că de vîrsta ta. Doar n-ai invitat-o undeva, nu?

Gabe împinse o hîrtie în lături, dezgustat.

– Pete, trebuie să termin contabilitatea asta.

Nu, n-am invitat-o pe domnişoara Sandy Smith nicăieri! Asta ar fi culmea. Nici n-am s-o invit. E un copil.

– Halal copil! Munceşti,prea mult, Gabe. Ţi s-o fi-ntîmplat ceva cu organismul.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! Nu te duci odată să uzi taulele?

– Cînd ai avut ultima oară o şustă?

– Nu mai ţin minte.

Grăbit, adăugă:

– Am avut săptămîna trecută o întîlnire cu Joan.

– Vezi, nici măcar nu mai ţii minte cînd a fost. Nici o afacere nu-i aşa de importantă.

– Asta este.

– Nu vrei decît să dovedeşti că ai dreptate.

– Aşa o fi. Tot ce ştiu e că nu mai vreau să mă-ntorc la London şi Holmes, să-i fac contabilitatea lui tata.

– Mda. Iar eu vreau să joc fotbal profesionist şi ştii ce părere are tata despre asta.

– Pete, trebuie să-mi văd de treabă, iar taulele au nevoie de apă.

– Mă duc. Da', serios, ai mai văzut un zîmbet ca ăla? Şi genele, trebuie că-s lungi de-un deget.

Gabe gemu şi luă un pacheţel de muşchi de turbă să dea cu el în frate-său. Pete se feri, sări afară pe uşă şi dispăru după colţ. Gabe rămase

cu privirea la foaia de hîrtie din faţa lui şi cu gîndul la zîmbetul lui Sandy Smith. Era un surîs fermecător. Gemu din nou, sonor.

– Gabe, bătrîne, o iei pe-alături dac-ai ajuns să visezi cu ochii deschişi la o puştoaică!

Luă un pix şi se concentră asupra numerelor, încercînd s-o uite pe domnişoara Sandy Smith.

Sandy se vîrî în pat, emoţionată de evenimentele zilei şi obosită după orele de dans la reuniune. Fusese nostimă revederea cu vechile cunoştinţe. Se întinse, frecîndu-şi obrazul de cearşaf, cu gîndul la chipurile pe care nu le mai văzuse de ani de zile. Amintindu-şi o pereche de ochi albaştri şi un zîmbet care o buimăcea pînă-n vîrful degetelor de la picioare. Clipi din ochi, rămînînd cu privirea în plafon. Gabe London. De ce-i răsărise oare în minte?

Se foi în aşternut, întorcîndu-se pe partea cealaltă şi un alt chip îi umplu gîndurile. Seth Tarleton – o amintire dureroasă, un vid chinuitor care nu părea să se schimbe odată cu trecerea timpului. Seth, ai cărui ochi căprui catifelaţi scînteiau cînd rîdea, al cărui rîs plin, din piept, îi dădea întotdeauna furnicături pe şira spinării. Seth, care-i spusese la revedere fără o tresărire şi plecase la

Washington, să-şi urmeze cariera politică. Se întoarse pe spate şi închise ochii strîns, impunîndu-şi să adoarmă.

Auzi un rîcîit. Deschise ochii. Încă un rîcîit. Un scrîşnet constant, repetat. Se ridică în capul oaselor, căutînd să străpungă întunericul cu privirea, încercînd să localizeze zgomotul.

Doi

Azvîrli la o parte cuvertura şi coborî din pat, pornind cu prudenţă prin cameră.

Oprindu-se la fereastră, Sandy dădu perdeaua la o parte şi privi afară.

Cineva stătea îngenuncheat pe pămînt, sub copacul ginkgo. În lumina lunii luci ceva argintiu, cînd omul bătători ţărîna.

Amintindu-şi de conversaţia cu Gabe London, pe Sandy o cuprinse furia. Deschise fereastra.

– Hei, tu de-acolo!

Omul se ridică şi, rămînînd în poziţie ghemuită, o luă la fugă, repezindu-se în josul peluzei din

față. Sandy aprinse lumina de afară şi se repezi să deschidă uşa de la intrare, pentru a auzi motorul unei maşini îndepărtîndu-se. Privi îngîndurată copacul ginkgo, înainte de a închide uşa la loc.

A doua zi după-amiază, intră în clădirea de metal a pepinierei şi *Grădinii London*. Se opri, privind în jur, spre rafturile cu sticle de sprayuri pentru insecte, rastelurile cu seminţe de flori, şirurile de ghivece de lut depuse pe pardoseala de pămînt, o tejghea lungă şi, în spatele ei, o despărţitură cu o mică inscripţie: BIROU. După tejghea văzu un cap şaten, aplecat asupra unor hîrtii. Cînd se opri în dreptul lui, o asaltă un miros proaspăt, de păduri de brazi vara. Deconcertată pe moment, se opri, respirînd adînc.

Gabe London lucra la registrul de încasări. Văzuse cu coada ochiului că intrase cineva în birou, dar termină de pus în saci bulbii de dalie, stînd cu spatele la tejghea.

– Cu ce vă pot fi de folos? întrebă el, cîntărind săculeţul şi închizîndu-l.

– Domnule London, a umblat cineva la ginkgo-ul meu!

Surprins, Gabe se întoarse, pentru a suferi un real şoc. Privirea sa parcurse rapid părul lung şi blond, legat într-o claie largă în creştetul capului, cămaşa tricotată, galbenă, largă, pînă la blugii strîmţi şi, din nou în sus, spre faţă. Ajunse la el un

parfum slab de gardenia. Deşi părea mai vîrstnică decît Sandy, femeia aceasta era prea tînără ca să fie mama lui Sandy.

– Domnişoara Smith?

– Exact.

– Sînteţi sora lui Sandy?

– Nu nu-s sora lui Sandy! Azi-noapte m-am trezit şi-am auzit ceva rîcîind, rîcîind...

– Doamna Smith. Bifocale, pantofi ortopedici, aparat auditiv. Trebuia să-mi fi dat seama...

– Ce tot vorbiţi acolo, domnule London?

– Spunea că purtaţi toate astea.

– Nu ştiu despre ce vorbiţi şi nici nu-mi pasă!

– Copacii ginkgo sînt bine?

– Erau, pe la nouă în dimineaţa asta. Cum spuneam...

– Sînteţi mama cea mai tînără la înfăţişare, cu o fiică la vîrsta liceului, pe care-am văzut-o.

O privea uimit, cu gura căscată.

Femeia clipi din ochi, concentrîndu-se apoi asupra lui.

– Dumneata şi fratele dumitale sînteţi sonaţi! Nebuni de legat! Ai de gînd să m-asculţi? Nu vreau ca ginkgo-ii ăia să mi se ofilească iar!

– A, nici eu. Probabil v-aţi măritat la vîrsta de doişpe ani.

Sandy clătină din cap.

– Pentru informarea dumitale personală, n-am

fost măritată niciodată.

– N-aţi fost! Credeam că Sandy a spus că tatăl ei vitreg...

Se opri brusc, cînd femeia arcui sprîncenele, pentru a izbucni apoi în rîs, cu dinţii albi strălucindu-i.

– Eu sînt Sandy Smith.

– Dumneavoastră sînteţi Sandy Smith? clipi Gabe din ochi. Cea cu codiţe şi uniformă de suporteriţă?

– Era o reuniune a liceului.

– Aha. Fir-aş al dracu'.

Privirea îi coborî peste sînii ei mici şi drepţi, peste talia îngustă. Tejgheaua îi întrerupse cercetarea, aşa că reveni la ochii verzi care începeau să arunce văpăi.

– Hoţomanco! De ce nu mi-ai spus?! Ce idiot am fost!

– N-am zis asta!

– Îţi rîzi de mine!

Sandy îşi ascunse faţa, iar Gabe se simţi atît de indignat, cît şi amuzat.

– Nu, nici gînd.

– Şi ţi-ai rîs şi ieri! M-am gîndit eu, dar... La dracu', ce idiot trebuie c-am părut!

– De fapt, a fost destul de nostim.

Zîmbiră amîndoi. Gusturile lui Pete erau rafinate, nici vorbă. Avea un zîmbet ameţitor, care-l

făcea să rînjească la rîndul lui. Iar genele-i erau lungi de cel puţin un deget. Şi ce ochi mari şi verzi!... Îi venea să-ntindă mîna peste tejghea şi s-o atingă.

– Ginkgo-ul meu, spuse ea încet, cu o undă de rîs stăruindu-i încă în voce.

Mintea lui Gabe începu să revadă conversaţia cu Pete.

– Ce-i cu ginkgo-ul tău?

– Astă noapte am alungat pe cineva care săpa sub un ginkgo.

– O, nu! exclamă Gabe. Mi-a promis!

– Tot ce se poate. Nu vreau să mi se ofilească şi copacii ăştia.

– Nici eu.

– Stăpîneşte-ţi fratele. Nu ies cu el la nici o plimbare. Sînt prea bătrînă pentru el.

– Cu cît mai bătrînă? întrebă Gabe, cu respiraţia tăiată.

– Domnule London!

– Haide, Sandy. Mă cheamă Gabe. Cu cît mai bătrînă?

– Nici prea-prea, nici foarte-foarte. Spune-i să-mi lase pomii în pace!

– O să-i spun. Douăzeci... şi cinci?

– Douăzeci şi opt pentru încă vreo cîteva săptămîni.

– Drăguţ!

– Acuma nu-ţi face planuri!

Gabe rîse.

– Nici o grijă. Sînt încurcat cu o roşcovană drăguţică. Vreau ca ginkgo-ii să trăiască, şi sînt un om ocupat. Dar pot înţelege obsesia lui Pete.

Sandy zîmbi, buzele ei pline şi roşii despărţindu-se peste dinţii albi, egali, iar Gabe îşi spuse că pînă şi doar acel zîmbet ar fi fost de-ajuns ca să reînvie copacii.

– N-ai nici un prieten constant? Unul pe care să i-l poţi arunca lui Pete în faţă?

– Din păcate, nu, răspunse ea, filfiind o mînă cu degete fine, lipsite de inele. Şi eu sînt ocupată.

– Eşti administratorul de la *Casa Grande?*

– Da. E o chestiune de familie. Tatăl meu vitreg e proprietarul, iar eu o conduc, în vreme ce el mai deschide două complexe pentru pensionari la limită de vîrstă, în Texas. Ţin treburile în ordine, conduc microbuzul de trei ori pe săptămînă, fac contabilitatea, supraveghez decoraţiunile, rezolv fel de fel de mărunţişuri pentru locatari.

– Gabe unde-s crepurile de mirt pitic? strigă Pete, împingînd o roabă pe culoar. Am nevoie de... Maică Precistă! Sandy?

– Hei! Pete! strigă Gabe.

Prea tîrziu. Pete coborî privirea în timp ce Sandy ţipa şi se strîngea lîngă tejghea. Roaba se clătină, nimerind într-o stivă de ghivece, sfărîmînd

argila şi făcîndu-le să cadă de-a rostogolul. Sandy se dădu la o parte din drum.

– Mamă Doamne! Îmi pare rău. Te-ai lovit? Stai să-ţi iau lutul ăsta de pe picioare...

– Să nu te-atingi de picioarele mele! sări Sandy, aterizînd drept peste Gabe, care ocolise tejgheaua. Oh! exclamă ea, călcîndu-l pe picior.

O cuprinse cu braţele într-un gest reflex, şi-i simţi moliciunea, talia subţire, parfumul slab de gardenia, acum ceva mai puternic.

– Ia-ascultaţi, voi doi!...

Se desprinse din braţele lui Gabe, privindu-i furioasă pe amîndoi.

– Eu n-am făcut nimica, se dezvinovăţi Gabe. Ai dat cu spatele peste mine.

– N-ar strica ca ginkgo-ii mei să trăiască. Acum petuniile arată de parcă ar avea mălură.

– Pete, dacă nu...

– Vreau să se rezolve cît mai repede.

– Trec eu să mă uit la petunii, promise Gabe.

– Şi cînd ai să vii, te rog, nu te-apropia de mine!

Sandy se răsuci brusc şi plecă. Demară curînd la volanul unei maşini roşii, lăsînd în urmă un nor de praf.

Gabe îşi privi fratele, care aduna cu repeziciune cioburile de lut.

– Ai fost azi-noapte acolo, să le faci ceva

ginkgo-ilor?

– Ce, mă crezi nebun? De ce-aş face aşa ceva?

– La asta n-am să-ţi răspund.

Gabe văzu o clientă în apropiere şi se duse s-o servească.

O oră mai tîrziu se afla pe peluza de la *Casa Grande,* cu o furie crescîndă, privind straturile de petunii moleşite. Bătu la uşă, iar cînd Sandy îi deschise, privi în ochii aceia mari şi verzi care-i provocau schimbări în ritmul inimii. Părul i se revărsa pe spate ca o cascadă, cu capetele arcuindu-se uşor. Încercînd să-şi ascundă reacţia, spuse cu glas indiferent:

– Bună. Am venit să văd de copaci şi de flori. Îmi mai spui o dată ce s-a întîmplat azi-noapte?

Sandy se rezemă cu un şold de uşă, îşi scuturã din faţă părul blond şi răspunse:

– Eram în pat şi am auzit un rîcîit.

Preţ de o clipă, Gabe avu viziunea lui Sandy întinsă în pat, cu părul ei mătăsos răspîndit în evantai pe pernă şi nu auzi nici o vorbă din cele rostite de ea. Încercă să fie atent.

– Am ţipat la el şi a fugit. Cînd am ajuns la uşă, am auzit o maşină plecînd.

– Eu nu-mi pot permite să înlocuiesc la nesfîrşit copaci ginkgo, spuse Gabe, înfruntîndu-şi impulsul de a-i lua în mînă şuviţele lungi de păr

auriu ce-i învăluiau umerii.

– Am impresia că anunţul ăsta trebuie să i-l aduci la cunoştinţă lui Pete.

– I-am zis şi n-a însemnat nimic. Pentru el, banii sînt ceva relativ. E la facultate, pe-o sumă derizorie. Eu am propria mea firmă, apartamentul meu, maşina mea. Crede că-s proprietarul întregii lumi.

Lui Gabe îi venea greu să rămînă atent la discuţie. Buzele ei erau pline, trandafirii, apetisante.

– Bancnotele înseamnă prea puţin pentru el. Poate-ar trebui să-ncerci la o altă pepinieră.

– Glumeşti! exclamă Sandy, proptindu-şi mîinile în şolduri. Mi-ai garantat copacii ăştia. N-am de unde să mai găsesc acum altă răsadniţă. Trebuia să mă fi prevenit că ai un frate sucit, cînd i-am comandat. Nu ştiam că-l livrezi şi pe el împreună cu copacii.

– Nu e sucit. Mă rog, nu sucit propriu-zis. N-a mai făcut aşa ceva, spuse Gabe, pentru o clipă simţindu-se, însă, de partea lui Pete. De fapt, e un tip popular, iar fetele se ţin scai de el.

– Atunci de ce nu iese cu ele-n lume?

– Are o prietenă stabilă – sau mai degrabă, a avut. Era înaltă, blondă, cu ochi căprui-închis. Există o oarecare asemănare. Dar a plecat din oraş, pe timpul verii.

– N-am putea trimite după ea să vină înapoi?

Gabe rîse.

– Din păcate, nu. Kim face un tur al catedra lelor europene, iar înainte de plecare s-au certa Va lipsi timp de două luni, după care se va întîlr cu părinţii ei în New York şi vor mai sta acolo înc două săptămîni.

– De ce eu? murmură Sandy

– Lasă-mă să stau aici la noapte şi să- pîndesc.

– Oh! Sandy făcu un pas înapoi, închizînd pe jumătate uşa. Ce-i asta? Doi suciţi?

– Nu, vreau doar să-l prind pe Pete cu mîna pe ginkgo.

– Atunci ascunde-te-n tufele de liliac şi aş- teaptă-l.

Păşind afară, arătă cu mîna.

– Uită-te la petunii! S-au făcut gri. Ăsta dis- truge totul.

Gabe se întoarse să privească rondurile de flori ofilite. Îşi trecu degetele prin păr.

– Le vom înlocui şi n-am să-l mai las pe Pete să se-apropie de locul ăsta.

– Asta-i o veste bună.

– În regulă. La noapte voi veni şi mă voi as- cunde în tufele de liliac, numai să nu mă dai pe mîna poliţiei, drept spărgător. Şi unde-mi pot lăsa maşina?

– Am să-ţi arăt.

În timp ce se îndreptau spre apartamentul ei, Gabe îşi dădu seama că Sandy ajungea cu capul la nivelul umărului său. Dincolo de curte se afla o alee ce cotea printre două şiruri de apartamente din cărămidă. În capătul şirului era o clădire mare.

Gabe se opri să observe locurile.

– Copacii de-aici din spate se prezintă bine.

– Într-adevăr.

Îl atinse uşor pe braţ şi totuşi Gabe simţi contactul ca şi cum i-ar fi ars pielea cu un tăciune. Ea îşi retrase mîna, iar el o auzi inspirînd repede, drept pentru care se întrebă dacă avusese aceeaşi reacţie. Sandy spuse, cu vocea puţin mai coborîtă:

– Poţi să-ţi laşi maşina acolo, lîngă apartamentul cincisprezece. E ultimul dinaintea infirmeriei şi a locuinţei noastre. Domnul Payton nu are maşină. Îi voi spune că ţi-o parchezi acolo.

Înclină capul.

– Chiar ai să te-ascunzi în liliac?

– Ce mai mod de-a-mi petrece seara!

Gabe rînji, iar inima începu să-i bată mai repede cînd Sandy surîse la rîndul ei.

În noaptea aceea, în timp ce-şi muta greutatea de pe un picior pe altul, îşi dori să fi insistat mai

mult să stea cu ea înăuntru. Pămîntul era umed şi-l plictisea să stea într-un tufiş ale cărui frunzuliţe îi gîdilau ceafa la fiecare mişcare. Nici că se putea neghiobie mai mare ca asta. Avea de făcut balanţe de plăţi, de bătut comenzi la maşină, n-o mai sunase pe Joan de o săptămînă şi nu-i răspunsese tatălui său la apelul telefonic de azi. Gabe îşi frecă ceafa. Tare i-ar mai fi plăcut să-şi proptească pumnul drept în falca lui Pete. Şi nimeni nu se apropiase de vreun ginkgo.

– Psst!

Privi în jur. O uşă stătea întredeschisă, iar prin întuneric se mişca încet o siluetă albă.

– Vino înăuntru, răsună o şoaptă răguşită.

Intră tăcut, cu ochii bine adaptaţi la întuneric.

Sandy îşi trase halatul mai strîns sub bărbie.

– Îmi părea rău să te ştiu acolo, afară. Vrei să aştepţi în casă?

– Mai întrebi!

– Eşti sigur că fratele tău nu ştie că eşti aici?

– Categoric. Eşti sigură că săpa cineva sub un ginkgo ieri noapte?

– Absolut! Crezi c-am scornit totul? Poţi să...

– Hei, calmează-te. Era o tachinărie. Te cred. Unde pot sta jos astfel ca să văd ginkgo-ul?

Obrajii lui Sandy se împurpurară cînd răspunse:

– În dormitorul meu. Poţi vedea dacă nu

aprind lumina?

– Mi s-au adaptat ochii la întuneric de-acum două ore, răspunse el, privindu-i halatul de bumbac alb închis la gît şi părul despletit. Se delecta imaginîndu-şi cît de gingaşă ar fi fost senzaţia prezenţei ei în braţele sale.

În timp ce-o urma pe Sandy, părul ei lung se unduia cu fiecare pas. Cădea sub forma unei cortine de aur, pînă la talie, iar Gabe trebui din nou să-şi domine imboldul irezistibil de-a întinde mîna să-l răsfire cu degetele.

Clătinînd din cap, trecu după ea într-un dormitor mic, unde cuvertura stătea mototolită pe pat. Sandy se opri în lumina lunii, Gabe putîndu-i observa bujorii şi mai aprinşi din obraji.

– Nu ştiam că voi avea companie.

– Îţi mulţumesc că m-ai salvat. E mult mai bine aici decît sub liliac. Cred că am frunze pe spinare.

Sandy zîmbi şi arătă cu mîna spre geam.

– Uite ginkgo-ul.

Gabe se aşeză pe un cufăr de cedru, în umbră, lîngă fereastră.

– Stai şi tu cu mine? o întrebă, încercînd să-şi alunge amuzamentul din glas cînd îi văzu ochii dilatîndu-se şi presupunînd că Sandy se întreba chiar în acel moment ce-avea să facă în timp ce el se afla în dormitorul ei.

Tînăra se încruntă şi se aşeză într-un balan-

soar, amplasat în lumina lunii. Îşi netezi capotul peste genunchi, şi-l strînse sub bărbie şi-şi scutură părul de pe faţă. Acesta i se învolbură în jurul umerilor, razele de lună iscînd scînteieri aurii pe cînd şuviţele lungi se linişteau.

– Fratele tău e întotdeauna atît de sucit?

– Nu. A trecut prin amorezările obişnuite, şi a avut un număr de prietene mai puţin obişnuit. Cred că genele tale lungi sînt cauza.

– Doamne fereşte! N-aş suporta să mi le tund.

– Mda, să nu faci asta! Sînt perfecte.

– Mulţumesc.

– Sau genele, sau ochii tăi mari şi verzi...

– Ai de gînd să încetezi?!

– Îţi spun doar ce-a zis Pete. Aş vrea să se arate şi să-mi cadă-n mînă. Aş pune capăt la toată aiureala asta. De ce te-agăţi de munca de aici?

– Nu m-agăţ.

– Okay. Am să formulez altfel. De ce anume te ascunzi?

– Mai bine te lăsam sub liliac.

– Te sperie întrebarea mea?

– Nu, ci doar implică lucruri neadevărate. Îmi place să lucrez cu oamenii. Tu de ce ai o răsadniţă?

Gabe surîse în întuneric, convins că n-o interesa atît viaţa lui, cît încerca să prevină între-

bările lui despre a ei.

– Îmi place în aer liber. Îmi place să lucrez cu lucruri care cresc. Vreau să-mi conduc propriile afaceri, să stau pe-afară.

– Nu-mi amintesc ca pepinie a London să existe de mult timp. E nouă?

– Am început cam acum un an şi patru luni. Înainte de asta, făcusem practică de contabilitate la tatăl meu.

– Aha. London şi Holmes?

– Ai auzit de ei?

– Cine n-a auzit, prin părţile astea? E o schimbare serioasă. Ai plecat cu binecuvîntarea tatălui tău?

– Nu, n-am avut-o, răspunse Gabe franc, surprins de întrebare. Nu-i convine deloc şi se aşteaptă să dau faliment.

– De ce ar crede că dai faliment, dacă nădăjduia să reuşeşti cînd lucrai la el?

– Speră ca răsadniţa să se-nchidă iar eu să revin la contabilitate. E pentru prima oară că ne aflăm cu-adevărat pe poziţii adverse.

Îşi trecu mîna prin păr, şuviţele scurte şi castanii sărind la loc, valuri-valuri.

– Ai o conversaţie plăcută, Sandy Smith.

– Mulţumesc. La fel îmi spun şi oamenii de aici. N-ai discutat despre cariera ta cu drăgălaşa roşcovană?

– Cu Joan? Nu, n-o interesează să audă de afaceri. Nu discutăm niciodată despre asta.

Se aplecă spre ea.

– Te deranjează dacă deschid de-un deget fereastra şi deblochez plasa? Apoi, dacă vine Pete, pot să sar afară şi să-l prind. Nu s-a ivit încă ziua cînd mă va întrece la fugă.

– Dă-i drumul, răspunse Sandy, privind cum lucea lumina lunii pe părul lui şaten. Umerii săi laţi se profilau pe fundalul ferestrei.

– Dacă apare, ai afară o lumină pe care s-o poţi aprinde?

– Da, o aprind dacă te duci după el.

În timp ce Gabe se aşeza, Sandy îl întrebă:

– Ai şi alţi fraţi sau surori?

– Da, o soră mai tînără.

– Lucrează şi ea la pepinieră?

– Nu, Jeanie e contabilă la firma tatei. Şi-i place să lucreze acolo, slavă Domnului.

Îşi mută picioarele lungi, întinzîndu-şi-le lîngă gleznele ei. Sandy coborî un moment privirea spre ele.

– Se pare că o singură odraslă în afaceri ar fi de-ajuns.

– Nu pentru tatăl meu. Am fost întotdeauna apropiaţi cînd eram copil. Cred c-am făcut multe din cele pe care le făcuse şi el în tinereţe. Fotbal, chestii de soiul ăsta. Însă de cînd m-am născut

aştepta ziua cînd aveam să lucrez pentru el.

– Oh, uite! îi atinse Sandy genunchiul, iar contactul numai că nu sfîrîi, făcîndu-l să-i uite vorbele. Uite-l că vine!

Trei

Gabe se întoarse şi deveni rigid, cînd văzu o umbră care se desprindea din umbra unui colţ al garajului. Un om mergea pe vîrfuri, adus de spate, spre ginkgo, unde îngenunche şi puse pe pămînt pungile pe care el le adusese în ambele mîini. Avea cu el şi o săpăligă.

– Draci fripţi!

Cît ai clipi, Gabe sări pe fereastră. Piciorul său călcă pe un băţ, care trosni. Individul se ridică, şi o luă la fugă. Gabe se repezi după el, îl apucă de umăr şi-şi luă elan cu pumnul.

– Te-am prins! Aşa să-mi ajute Dumnezeu,

Pete!

– Hei, dă-mi drumu'! zbieră omul, iar undeva în apropiere o femeie ţipă.

Se aprinseră luminile, scăldînd într-o strălucire galbenă curtea întunecată. Gabe se opri, cu pumnul în aer, la un pas de-a lovi un omuleţ care tremura, cu şmocuri de păr alb pe cap şi ochelarii strîmbaţi.

În clipa cînd Gabe se opri, omul urlă:

– Doamnă Fenster! Ajutor!

Ceva îl pocni pe Gabe în cap, cu un dangăt. Durerea îi fulgeră gîtul, şira spinării, o clipă văzu stele verzi, după care lumea se dizolvă în beznă şi căzu la pămînt.

Îşi recăpătă cunoştinţa cu capul cuibărit într-o poală caldă şi moale. Undeva sus se vedea cineva, ca prin ceaţă; auzea vag glasuri. Un înger stătea deasupra lui, ţinîndu-i capul în braţe. Avea buzele roşii, părul său auriu îl învăluia. Ridică braţul şi o cuprinse pe după gît, ca s-o tragă spre el.

– Joan, iubito...

Cuvintele răsunau îngălate.

Femeia ţipă şi începu să se zbată, dînd să se smulgă din strînsoare, dar Gabe voia s-o ţină alături. Îşi încordă braţul, trăgînd-o mai aproape.

– Nu ajung... să sărut...înger prea des... bîigui el. Buzele lui le atinseră un moment pe-ale ei. Era atît de dulce...

Fu trîntit pe pămîntul rece şi dur, lovindu-se la capul care-l durea. Clipi diñ ochi şi se ridică în capul oaselor, totul limpezindu- se pe cînd privea în jur şi-şi amintea ce se întîmplase.

– Sandy!

– Încetează, că iar te lasă lat doamna Fenster cu făraşu'!

– Doamna Fenster?

Îşi frecă partea dinapoi a capului, privindu-i pe cei trei oameni care stăteau lîngă el. Sandy Smith îşi ţinea mîinile-n şolduri, îmbujorată la faţă. Lîngă ea se mai aflau două persoane, un bărbat scund cu părul alb şi trifocale şi o femeie vînjoasă, purtînd rochie galbenă, papuci galbeni miţoşi şi bonetă de noapte. Şi un făraş în mînă.

– Ce s-a-ntîmplat? întrebă Gabe, masîndu-şi cucuiul. Ăsta omora ginkgo-ii?

– Fă cunoştinţă cu domnul Payton şi doamna Fenster, ridică Sandy vocea. Dumnealui este Gabe London de la grădina şi pepiniera London.

– Încîntat, spuse domnul Payton. Prudent, întinse mîna, în timp ce doamna Fenster dădea din cap. Nu făceam nici un rău copacului, explică el. Ştiam cît de îngrijorată era Sandy, aşa că încercam să-l îngrijesc şi eu. Voiam să-i pun la rădăcină îngrăşămintele mele pentru plante.

– Nu puteaţi să-i spuneţi lui Sandy şi să lucraţi în timpul zilei?

– Ce face? întrebă domnul Payton, iar Gabe ridică glasul, repetînd întrebarea.

– Scuzaţi. N-aud prea bine. Da, puteam, dar n-am vrut să creadă că ne facem griji necuvenite faţă de copac. Voiam să vin mai devreme-n seara asta, dar am aţipit.

– Mă-ntrebam ce i s-a întîmplat, interveni şi doamna Fenster. Am trecut să-l trezesc. Tinere, îmi pare îngrozitor de rău că te-am lovit cu fără-şul. Te-am văzut repezindu-te la domnul Payton.

– Înţeleg, răspunse Gabe şi se uită la Sandy. Aceasta ridică din umeri. Gabe înălţă capul şi se ridică în picioare, clătinîndu-se uşor. Imediat, Sandy îl cuprinse cu braţul de talie. Simţind un miros dulce de gardenia, Gabe se rezemă de ea.

– Te simţi bine? îl întrebă. Avem aici o soră.

– O să mă simt bine dacă stau doar puţin jos şi beau un pahar de apă.

– Îmi pare nespus de rău, repetă doamna Fenster.

– Nu face nimic. Regret că aproape l-am lovit pe domnul Payton, declară sonor Gabe.

– Şi mie! exclamă bătrînul. Dumnezeule, Sandy, data viitoare am să-ţi spun înainte de-a lucra la copac. N-am ştiut că prietenul tău stă de veghe...

– Nu e prietenul meu, domnule Payton! Este de la pepiniera London.

– Ce face?

– Nu-i prietenul ei! strigă doamna Fenster. E de la pepinieră.

– Conduceţi o pepinieră! spuse domnul Payton şi-i strînse mîna lui Gabe.

Pe Gabe îl durea capul, nu-i venea să răcnească la domnul Payton, iar Sandy mirosea atît de frumos...! Se lăsă şi mai greu pe ea şi gemu. Braţul ei îi strînse mai puternic mijlocul.

– Hai să mergem înăuntru. Noapte bună, domnule Payton, doamnă Fenster...

După ce-şi mai strigară de cîteva ori noapte bună, se despărţiră. Gabe o ţinea pe Sandy aproape, amintindu-şi moliciunea buzelor ei lipite de-ale lui. Cît de delicată era, cît de deosebită fusese acea scurtă atingere – şi cît de tare voia să se mai repete! Îi aruncă o privire, iar degetele i se strînseră şi mai puternic, simţindu-i carnea caldă pe sub halat.

Sandy închise uşa în urma lor şi-l conduse în living.

– Culcă-te pe sofa, iar eu o să-ţi aduc un pahar de apă.

Ajunseră la canapea, iar Gabe se aşeză, mişcîndu-se cu agilitate astfel ca s-o dezechilibreze; involuntar, Sandy i se aşeză în poală.

– Hei! exclamă ea, privindu-i ochii mari şi albaştri.

– Mi-amintesc un scurt sărut, afară, spuse Gabe, coborînd glasul.

Prin şira spinării lui Sandy se strecură un fior. Era atît de aproape, cu ochii lui albaştri aţintiţi asupra buzelor ei. Şi-şi amintea şi ea. Fusese o atingere infimă a buzelor, dar o simţise pînă-n adîncul inimii.

– Merg să-ţi aduc paharul cu apă, spuse, cu fermitatea zăpezii care se topeşte.

Gabe îşi puse mîna sub capul ei, abia atingînd-o.

– Imediat. Mai întîi, avem ceva urgent.

Glasul îi era catifelat şi profund, respiraţia-i adia uşor peste faţa lui Sandy şi se apleca tot mai aproape cu fiecare cuvînt, pînă cînd buzele li se întîlniră.

Contactul iscă vuietul unor vînturi de furtună în urechile lui Sandy, deşi în cameră nu se auzea nici un sunet, cu excepţia bătăilor inimii ei. Din nou îi trecură peste gură buzele lui Gabe, într-o mîngîiere ca adierea unei pene, începînd apoi să se mişte încet, apăsînd, frecîndu-i buzele, pînă se despărţiră.

Gabe o potrivi lîngă umărul lui, îi strînse mai puternic talia cu braţul şi o sărută. Limba sa o atinse pe-a ei, într-o căutare ezitantă. Sandy închise ochii, după care îi deschise larg, şocată. Inima începea să i-o ia razna. Cuprinsese strîns

cu braţele gîtul lui Gabe şi descoperi ceva.

Se lăsă un moment pe spate, pentru a-l privi atentă.

– Dumnezeule!

– Sperasem o reacţie mai bună. Una care s-o egaleze pe-a mea.

– A, ar trebui să te simţi flatat, şopti ea.

Gabe începu să se joace cu o şuviţă de păr auriu, împingînd-o înapoi şi plimbîndu-şi degetul peste conturul urechii ei.

– Cum adică?

– Am fost îndrăgostită şi s-a dus, dar tot timpul îmi stă în drum. Atît de mult, încît de obicei nu-mi plac sărutările nimănui.

Privi ochii aceia albaştri care-o făceau să-i crească temperatura.

– Şi?

– De data asta nu s-a mai întîmplat.

– Eşti sigură? întrebă el solemn.

– Foarte. E cel mai uimitor lucru. Nici nu-ţi poţi închipui cît de extraordinar a fost.

– Hai să ne convingem.

Se aplecă s-o sărute din nou şi fu cu mult mai mult decît fusese adineaori. Braţele lui o strînseră la pieptu-i dur, limba se înfipse adînc în gura ei, iar Gabe îşi schimbă poziţia, culcînd-o cu capul pe pernele canapelei.

O durere fierbinte se iscă în şalele lui Sandy,

răspîndindu-se în sus, spre-a o face să geamă încetişor. Uită de tot, desfătîndu-se cu sărutările lui Gabe, pînă cînd acesta înălţă capul.

– Stă în drum?

– Cine?

Coborî iarăşi, sărutînd-o profund, dar interludiul o ajutase să-şi revină în fire. Sandy îl împinse, zbătîndu-se să se ridice.

– Dumnezeule mare! Ce noapte-a mai fost şi asta! Merg să-ţi aduc paharul cu apă.

Reveni peste un moment, oprindu-se la o lungime de braţ şi întinzîndu-i un pahar cu apă de la gheaţă. În timp ce Gabe îl lua, ochii ei scînteiau amuzaţi.

– Eşti sigur că nu trebuie să-i faci o vizită infirmierei?

– Nu, dar nu vrei tu să te uiţi dacă nu-mi curge sînge?

– Bine, dar fără sărutări.

– Sărutările fac vreun rău?

– Abia ne cunoaştem. Şi am avut o reacţie clară faţă de tine.

– Foarte bine. Şi eu am avut o reacţie clară faţă de tine, replică el cu căldură.

– Lasă-mă să-ţi văd capul.

Gabe se întoarse, iar Sandy veni mai aproape. Atingîndu-l uşor, exclamă:

– Ce cucui!

– Sîngerează?

– Nu.

– Ei bine, pot vorbi coerent, deci cred că voi supravieţui. De ce nu i-a dat doamna Fenster lui Pete una cu făraşul ei?

– Îmi pare rău că te-a lovit.

Gabe se răsuci la loc. Bău apa şi puse paharul pe o tăviţă.

– Aş putea foarte bine să renunţ şi să plec acasă. Şi n-am de gînd să trec prin asta în fiecare noapte.

– Îţi mulţumesc că ai încercat.

– Am luni o întîlnire cu un client ca să vedem planurile unor aranjamente, aşa că va trebui să-l trimit pe Pete să înlocuiască petuniile.

– E-n regulă. Luni conduc microbuzul, deci nu voi sta prea mult pe-aici.

– Unde te duci?

– Transport locatarii la Centrul Comercial Delmar şi-i aştept pînă-şi fac cumpărăturile. Uneori o plimb pe doamna Kelsy, care stă într-un fotoliu cu rotile. După două ore, toţi se-ntorc la maşină şi revenim aici.

– Eşti cam tînără ca să-ţi petreci timpul astfel.

– E un mod plăcut de-a-mi petrece timpul, replică Sandy, strîmbînd din nas spre el. Mai plăcut decît să stai într-un birou şi să aduni numere.

– El cine-i?

– Cine?

– Tipul pe care nu-l poţi uita.

Ridică din umeri.

– Unul care locuia aici iar acum stă în Washington D.C.

– Aţi fost logodiţi?

– Sandy dădu din cap.

– Îmi pare rău c-am pomenit de el.

– A, nu. În împrejurările date, e nevoie să ştiu lucrurile astea.

– Care împrejurări?

Gabe îi puse mîinile pe umeri, dîndu-i la o parte şuviţele lungi de păr. Degetele lui i se plimbau uşurel înainte şi-napoi pe sub urechi, scăpărînd mici scîntei de conştiinţă a prezenţei lor.

– Cred că tu şi cu mine o s-ajungem să ne cunoaştem bine, spuse el încet, cu glasul acela profund şi senzual.

Îi era greu să vorbească, dar încercă.

– Credeam că te-ntîlneşti cu o roşcovană drăgălaşă pe nume Joan, că eşti ocupat şi că...

– Gura mea asta mare. Cred că-n noaptea asta priorităţile s-au cam încurcat.

Sandy zîmbi, trecîndu-i un deget peste obraz.

– E tentant, dar, nu.

– Vreun motiv?

– Am prieteni mai mult decît destui. Şi, chiar dacă mi-ai trezit o oarecare reacţie, de fapt nu-s

gata să mă încurc cu tine.

– N-o să ne încurcăm. Vom fi doar prieteni.

Făcu un pas înapoi şi, zîmbind, îi întinse mîna.

– Cum ţi se pare? Doar prieteni?

Sandy îi luă mîna, i-o strînse şi zîmbi, răspunzînd:

– Ar fi foarte plăcut.

Dar, undeva în adîncul ei, avea o vagă bănuială că Gabe nu credea nici un cuvînt din ce-i spunea.

Ziua de luni sosi şi trecu. Gabe îşi văzu de treburile lui, gîndindu-se la Sandy doar din cînd în cînd. Marţi, stivuia glastre de lut în faţa clădirii, cînd în parcare intră val-vîrtej o maşină şi imediat se trînti o portieră. Gabe ridică din roabă două ghivece mari.

– Aici erai!

Ridică ochii, pentru a o vedea pe Sandy Smith cu mîinile-n şolduri şi ochii ei verzi scăpărînd. Purta o rochie de vară de culoare violet şi-şi legase părul la spate.

O singură privire aruncată expresiei ei, iar mintea lui Gabe se şi umplu cu copaci ginkgo ofiliţi.

– Neaţa, o salută, scoţîndu-şi mănuşile pră-

fuite. Li s-au încîrligat frunzele cîtorva ginkgo, presupun.

– Ginkgo-ii o duc bine. Petuniile cele noi sînt superbe. Brebeneii au mai crescut de-un deget.

– Iar tu eşti mai furioasă ca o viespe zădărîtă. Ce s-a-ntîmplat?

– Aş vrea să nu fi auzit niciodată de pepiniera London. Brebeneii şi petuniile au fost plantate în formă de litere. Scrie „O iubesc pe Sandy Smith!"

– O, nu.

– A, şi-asta nu-i tot.

Gabe simţi o furie arzătoare începînd să-i urce din josul abdomenului, spre obraji.

– Ce mai e?

– Am brebenei sădiţi în formă de inimioare. Şi m-a sunat de trei ori să-mi ceară o întîlnire!

– Ai să ieşi cu el?

– Of! Cum mă poţi întreba aşa ceva?

– Cum aş putea să ştiu ce i-ai spus lui Pete?

– Nici nu suportă să fie reprodus. Fă ceva cu el!

– O să fac, răspunse Gabe, privindu-i buzele şi amintindu-şi de sărutările ei.

– Şi o să faci ceva şi cu brebeneii mei? Nu vreau ca „O iubesc pe Sandy" să crească tot mai mare şi mai mare pe măsură ce trece vara. Aseară, a fost foarte jenant să-i explic partenerului meu de ce scrie „O iubesc pe Sandy" din

brebenei.

– S-a întors tipul din Washington D.C.?

– Nu. Mai ies în oraş şi cu alţi bărbaţi.

– Aha. Pe bază de prietenie, sau altfel?

– De prietenie. Ei pur şi simplu nu...

Îşi muşcă buza.

– N-are nici o importanţă. Vii să-mi înlocuieşti brebeneii?

– Da. Am să trec azi. „Ei nu" ce? Ce voiai să spui?

Sandy roşi şi clătină din cap.

– Nu contează.

Gabe înclină capul într-o parte, zîmbind; începea să se distreze.

– Ai roşit. Ceilalţi bărbaţi pur şi simplu nu fac lucruri de care să roşeşti?

– Sînt unele momente cînd eşti la fel de enervant ca Pete.

– Îţi pun o-ntrebare, atîta tot.

– N-ai auzit niciodată de abandonarea politicoasă a unui subiect, cînd cineva nu vrea să-l discute?

– Despre ce nu vrei să discuţi? insistă el. Bărbaţii cu care te- ntîlneşti pur şi simplu nu...

– ... înseamnă nimic pentru mine. Sîntem doar prieteni.

– Nu asta începuseşi să spui. De ce te-ar face asta să roşeşti?

– Nu sărută aşa ca tine. Poftim. Eşti mulţumit?

Gabe rînji, simţind o văpaie înlăuntrul său. Calitatea zilei crescuse considerabil. Soarele strălucea puţin mai puternic.

– Ca început, e grozav. Îţi mulţumesc.

– Nu de-asta am venit.

– Taci, n-o spune. Lasă-mă să mă bucur.

– Parc-ai fi frate-tău.

– Sper că nu, replică el, cu îngrijorarea şi gravitatea revenindu-i. Nu ştiu ce l-a apucat pe Pete. Niciodată nu s-a mai purtat aşa.

– Doar ţine-l departe de mine şi de *Casa Grande.*

Înclină capul într-o parte.

– A zis că tu i-ai spus să-mi dea o întîlnire.

– Pentru Dumnezeu! I-am spus-o după ce te-am văzut prima oară, cînd credeam că eşti încă la liceu.

– Eşti sigur?

– Da. E prea tînăr pentru tine.

– Mulţumesc c-o spui.

– Cîtă vreme eu, pe de altă parte...

Sandy îşi agită degetele.

– Opreşte-te. Cred că-i de preferat să nu-ţi cunosc familia mai bine de-atît. Ce-ţi mai face capul? Doamna Fenster vrea să ştie.

– Mă mai doare puţin, atîta tot.

Răsună un claxon şi cineva făcu frenetic cu

mîna, dintr-un camion mare şi roşu.

– Uite-l şi pe Pete.

– Eu am să plec.

Camionul dădu colţul şi dispăru, spre partea din spate a răsadniţei.

– Voi veni să-nlocuiesc brebeneii.

Sandy întinse mîna spre portiera maşinii.

– Ţine-ţi doar fratele departe de *Casa Grande!*

Urcă la volan, trînti portiera şi se îndepărtă, în timp ce Pete sosea în fugă din spate.

– Sandy, hei, aşteaptă!

Maşina ieşi în stradă şi dispăru. Gabe se întoarse cu faţa spre Pete, încercînd să-şi stăpînească nervii.

– Fir-ar al naibii!

– S-a-ntîmplat ceva?

– Da, s-a-ntîmplat ceva. Brebeneii ei declară „O iubesc pe Sandy"!

– Ştiu, rînji Pete. Ai mai văzut o piele ca a ei? Atît de netedă şi bronzată şi părul ăla lung, auriu...

– Vrei o slujbă pe timpul verii?

– Nu, am deja una.

– Vrei să ţi-o păstrezi pe-aia pe care-o ai?

– Sigur.

– Atunci, nu mai plantezi nici o floare la *Casa Grande.* Laşi totul în seama mea.

– A, în sfîrşit ai observat-o! Ai avut o-ntîlnire cu

ea?

– Nu, n-am avut o-ntîlnire. E îndrăgostită de un tip din Washington.

– Un senator.

– Senator? întrebă uimit Gabe.

– Mhm. Cel mai tînăr senator de Oklahoma. Senatorul Tarleton.

– Ăsta-i fostul ei iubit? De unde ştii?

– Unul din oamenii de la căminul de pensionari mi-a spus. Domnul Payton. A spus că doamna Fenster ţi-a dat cu un făraş în cap.

– Exact, răspunse Gabe, cu gîndul la Sandy şi senatorul Tarleton. Îşi aminti că-l cunoscuse fugitiv pe Tarleton la un dineu, cu doi ani în urmă. Îl simpatiza pe Seth Tarleton şi-l votase în alegeri. Omul era chipeş, cu un stil lejer, de învingător. Pete îi întrerupse şirul gîndurilor.

– Cum se face că te-a lovit doamna Fenster? Făceai şi tu litere din brebenei?

– Nu! Stăteam acolo să te pîndesc pe tine!

– Nu mai spune. Domnul Payton a spus că era aproape miezul nopţii. Timpit moment să mă pîndeşti. Dacă aveai nevoie de mine, de ce nu mi-ai dat un telefon? I-ai observat degetele?

– Ascultă aici. Am să te concediez. Te C-O-N-C-E-D-I-E-Z, dacă mai duci vreo comandă la *Casa Grande,* dacă te mai atingi de brebenei, de petunii sau ginkgo-i. Lucrările de-acolo le vom

face Tim şi cu mine. Înţelegi?

– Okay. Descarc acum camionul, sau livrez crepurile de mirt pentru Hornbeck?

– Cum de-mi accepţi aşa de uşor ordinele?

– Păi, tu eşti şeful.

– Mda. Du crepurile. Tim şi cu mine o să descărcăm camionul. Patsy va primi clienţii.

Gabe se gîndi un moment la salariata pe care o angajase ca să le vîndă plante clienţilor.

– Nu te-ai gîndit niciodată să-i propui lui Patsy o întîlnire?

– Lui Patsy? Patsy n-are picioare lungi, gene trăsnet, păr ca aurul şi obraji trandafirii. Pariez că pot încercui talia lui Sandy cu mîinile.

– Mai bine să nu-ncerci.

– Are cea mai subţire talie din lume. Nu-mi spune că nu i-ai atins talia!

Gabe îşi putea aminti exact cum era să-şi simtă braţul petrecut pe după mijlocul suplu al lui Sandy.

– Ei, poate că da.

– Poate?

– Ai de gînd să te gîndeşti odată la mirtul ăla? Sandy Smith nu-i decît o femeie oarecare, spuse ferm Gabe, deşi îşi aminti sărutările ei cu deplină claritate.

– Duci o viaţă plicticoasă.

– Viaţa mea e foarte normală. Uiţi de Joan? Iar

Sandy Smith e prea bătrînă pentru tine.

– Vorbe. Chestii de modă veche.

– E prea matură. Asta nu-i de modă veche. E adevărul gol-goluţ.

– Şi eu sînt matur.

– Foarte matur a fost să scrii din brebeneii ăia „O iubesc pe Sandy"! Acum, ai de gînd să te apuci de treabă?

– Sigur. Dooj' de degete. Pariez că n-are circumferinţa taliei mai mare de dooj' de degete. Şi are o dantură albă, impecabilă. Iar sărutările...

Din mîinile lui Gabe căzură două ghivece de flori, făcîndu-i-se ţăndări la picioare.

– Ai sărutat-o?

– Mhm...! zîmbi Pete, cu privirea în gol.

– Cînd ai ajuns destul de amical cu ea ca s-o săruţi?

Detesta să-şi bage nasul în activităţile fratelui său, dar nu-şi putu reţine întrebarea şi focul ce i se-aprindea încet pe dinăuntru.

Pete roşi.

– Am înhăţat-o cînd nu se-aştepta.

Focul se stinse cît ai clipi.

– Ţi-a trecut vreodată prin minte că s-ar putea să ai o problemă?

– Permanent. Şi are iniţialele S.S.

– Mirtul!

– Okay, okay!

Pete plecă, iar Gabe continuă să descarce roaba, aranjînd în ordine glastrele, dar tot ce vedea înaintea ochilor era Sandy Smith. Probabil că măsura cincizeci de centimetri în talie. Şi avea o dantură albă impecabilă. Şi mirosise şi azi ca o grădină de gardenia. Şi nu putea să-ntindă mîna hodoronc-tronc şi s-o apuce, dar înţelegea de ce dorea Pete acest lucru. Sărutările ei erau u-huuu. Clătină din cap, strînse fălcile şi încercă să se gîndească la ghivecele de lut.

Trecu o săptămînă, iar Gabe începu să uite de Pete şi *Casa Grande*. Marţi dimineaţă, veni cu maşina la lucru, emise o comandă pentru un transport de crizanteme şi se instală la birou, să parcurgă registrele contabile înainte de deschiderea pepinierei pentru cumpărători. Cînd sună telefonul, întinse mîna după receptor fără să-l privească.

– Pepiniera şi grădina London.

– Vino după frate-tău!

– Alo?

– Gabe London?

– Sandy Smith. O, nu. I-am spus lui Pete că nu mai are voie să lucreze acolo.

– Se uită pe fereastra bucătăriei mele, fiindcă nu răspund la uşă. Vino să-l iei de-aici.

– Lasă-l înăuntru, să vorbesc eu cu el. Am să...

– Nu! Mi-e groază să-ţi spun, dar a apărut o

latură a fratelui tău pe care n-o cunoşteam. Parc-a înnebunit şi n-am de gînd să deschid uşa.

– Vin eu să-l iau. Sau cheam-o pe doamna Fenster cu făraşul ei.

– Iar acum a mai apărut şi-o bătrînică, se uită pe geam împreună cu el.

– O pensionară de-a ta?

– Nu, n-am mai văzut-o niciodată. Are cercei mari de aur, gene lungi false şi păr cărunt, strîns într-un coc în creştetul capului. Poartă în vîrful cocului o stea argintie şi ţine-n braţe o pisică galbenă.

– Sandy, vin chiar acum. Aia-i bunică-mea!

Patru

Sandy auzi un ţăcănit. Trînti receptorul şi privi pe după colţ, spre fereastra bucătăriei. Bunica lui Gabe London zîmbea şi-i făcea semn cu mîna să meargă la uşă.

Trase adînc aer în piept, lucru care-i făcu cămaşa albă să se întindă strîns peste sîni. Îşi îndreptă umerii, merse la uşa din spate şi blocă plasa de ţînţari.

– Neaţa, Sandy, o salută Pete cu un surîs, încercînd să deschidă uşa cu plasă. Ea este bunica mea, Dorina London.

– Bună ziua, doamnă London, spuse Sandy,

privind-o neîncrezătoare pe femeia care purta pantofi negri cu tocuri cui, pantaloni de piele strîmţi, cămaşă de culoare roz-vie şi ţinea în braţe o pisică galbenă, grasă. Dorina zîmbi.

– Aş dori să văd apartamentul, dacă se poate.

– Dodo se gîndeşte să se mute aici, spuse încîntat Pete.

Sandy simţi un gol în stomac.

– Merg să aduc cheia.

Luă inelul de chei din cui. Vinerea trecută, cînd primise un telefon de la doamna Walter London, care se declara interesată de *Casa Grande,* nu făcuse legătura. Mai aveau două apartamente libere, iar Sandy îi oferise doamnei London toate informaţiile în legătură cu *Căminul.* Amărîtă, ieşi în curte.

– Ce păr fermecător ai! exclamă doamna London.

– Mhm! zîmbi Pete.

– Vă mulţumesc, i se adresă Sandy doamnei London.

– După ce-am discutat cu dumneata, domnişoară Smith, cred că este exact ceea ce doresc. Şi ai spus că l-aş putea ţine aici şi pe Pookums.

– Da, îngăduim animale mici. Cîini mari, nu.

– O, eu n-am nici un cîine mare. Bietul Pookums n-ar putea suporta un asemenea cîine.

Sandy îl evită pe Pete, făcînd astfel ca doamna

London să se afle între ei.

– Apartamentul cu două dormitoare care vă interesa se află în clădirea de cărămidă roşie de peste drum.

Cu fiecare cuvînt, vocea îi cobora tot mai mult. Apartamentul era doar la cîţiva metri distanţă, dincolo de aleea îngustă, asfaltată.

În spatele lor, se trînti portiera unei maşini, dar Sandy era prea îngrijorată de noua întorsătură a evenimentelor pentru a-i da atenţie. Se opri pe veranda apartamentului, simţind un nod de furie crescînd în ea ca o ciupercă. Mai întîi copacii şi florile, iar acum Pete London voia să-şi instaleze bunica la *Casa Grande!* Întinse mîna să descuie uşa şi scăpă cheia. Cît ai clipi, Pete o ridică şi o întinse. Cînd Sandy o luă, mîna lui mare o cuprinse pe-a ei.

– Cred că lui Dodo o să-i placă aici mai mult decît să trăiască singură. Mie mi-ar plăcea.

– Doamnă London, spuse Sandy, chinuindu-se să-şi elibereze mîna, vreţi să-i spuneţi nepotului dumneavoastră să-mi dea drumul la mînă?

– Lasă-i mîna-n pace, interveni un glas gros, sau ţi-o rup!

– Gabe! tresări Pete. Nu-s aici pentru răsadniţă! Am venit cu Dodo.

Sandy se răsuci, pentru a-l vedea pe Gabe

apropiindu-se cu paşi mari, şi-i sări inima din piept. Vîntul îi sufla peste chip şuviţe din părul său ondulat. Purta nişte blugi vechi şi o cămaşă tricotată, fără mîneci, care lăsa să i se vadă muşchii la fel de dezvoltaţi ca ai lui Pete. Totuşi, în pofida înfăţişării sale nepăsătoare, avea o atitudine poruncitoare, agresivă.

– Dodo, ce cauţi aici cu Pete?

– Gabel, să nu strigi la Dodo. Ştii că mă tulbură, iar sărăcuţul de Pookums nu suportă să audă glasuri arţăgoase.

– Ce caută aici? se întoarse Gabe spre Sandy.

Ea îi privi ochii şi, preţ de douăzeci de secunde, îşi uită complet furia. Avea ochii albaştri cum şi-i amintea. Gabe arcui sprîncenele, zîmbi, iar Sandy îşi aminti întrebarea.

– Bunica ta se gîndeşte să se instaleze la noi.

– Ce Dumnezeu? Dodo, ai propria ta casă...

– Gabel, există unele momente cînd semeni enorm cu tatăl tău.

Ochii bătrînei se umplură de lacrimi.

– Nu-mi place să locuiesc singură şi m-am gîndit să-ncerc şi asta o vreme. Dacă merge bine, mai încolo am să-mi vînd casa, cînd voi fi sigură.

Gabe îl privi pe Pete, care păşi în spatele bunicăi-sii, privindu-şi fratele pe deasupra capului ei. Glasul lui Gabe se îmblînzi.

– Chiar crezi că i-ar plăcea mai mult să lo-

cuiască aici?

– Vreau să văd. Cînd am vorbit la telefon, săptămîna trecută, domnişoara Smith mi-a spus despre centrul recreativ şi microbuzul cu care merg locatarii la cumpărături. A spus că oamenii sînt prietenoşi şi drăguţi.

– Nu ştiam că umbli-n căutare de-aşa ceva.

– Nici nu umblam. Pete mi-a dat ideea.

– Trebuia să-mi fi dat seama.

Gabe se uită urît la Pete, care zîmbi.

– O pot ajuta pe Dodo să se mute.

– Şi s-o vizitezi cît mai des, adăugă posomorît Gabe.

– A, mi-a promis că trece să mă vadă de cîteva ori pe săptămînă. Pepiniera voastră e doar la zece străzi mai încolo. Poate da o fugă să ia cu mine micul dejun. Şi tu la fel.

Dorina dădu un ghiont în stomacul plat al lui Gabe.

– Ţi-ar prinde bine să mai pui puţină carne pe oasele-astea.

Gabe rînji, o privi pe Sandy, apoi clătină din cap.

– Pete, cînd vii la treabă, o s-avem o mică discuţie.

– Sigur. Dodo, hai să vedem apartamentul, propuse Pete, intrînd repede.

– Poftim, dragule, ţine-l pe Pookums pînă

arunc eu o privire, îndesă Dodo cotoiul în braţele lui Gabe şi intră.

Motanul sîsîi, încercînd să se elibereze. În timp ce Gabe înjura printre dinţi, Sandy întinse mîinile să ia pisica, iar Pookums i se cuibări fericit pe umăr.

– Simte că-i plăcut să te-atingă.

– Acum fratele tău o să fie pe-aici tot timpul?

– Vorbesc eu cu el. Habar n-aveam că Dodo voia să se mute de la casa ei.

– Dacă nu-i mulţumită, se va bucura să se mute. Nu ne-a rămas decît un singur apartament, după care va trebui să facem o listă de înscrieri. Ăă, doamna London e o persoană neobişnuită. A spus ceva despre tatăl tău...

Gabe rîse şi-i dădu la o parte o şuviţă de păr de pe obraz, atingînd-o uşurel cu degetele.

– Nu seamănă deloc. Tata, la fel ca bunicul, e un maniac al muncii. Şi foarte ordonat. Dodo circulă cu o maşină sport şi cu o mini-motocicletă. Pînă acum, am reuşit s-o convingem să evite străzile aglomerate, cînd e cu motocicleta. Ar trebui să le evite şi cu maşina. Zău c-am fi uşuraţi s-o ştim într-un microbuz condus de altcineva.

Pe chip i se aşternu un zîmbet, brăzdîndu-i obrajii.

– Deci, dacă numele London nu ţi-a aprins nici un beculeţ, înseamnă că nu las o impresie prea

grozavă.

Sandy privi motanul, mîngîindu-l pe cap în timp ce acesta torcea, cu ochii închişi.

– Faci prea multă impresie, replică, oprindu-şi ochii asupra lui Gabe. Fii sincer. Nici tu nu te-ai mai gîndit la mine.

– Glumeşti? Aud o dată pe oră cît de lung ţi-e părul, ce talie subţire ai, probabil de douăzeci de degete...

– Destul!

– Aş putea să continui aşa la nesfîrşit. Acum, că veni vorba de noi doi, ce-ai zice de-o cină împreună vineri seara?

– Mulţumesc, dar, îmi pare rău... răspunse ea, simţind imediat un junghi de regret. Vinerea asta avem un dans popular şi eu răspund.

– Şi mie-mi pare rău, spuse el încet, făcînd-o să regrete şi mai profund; apoi glasul îi reveni la normal. Voi încerca să fac ceva cu Pete. Nici n-am visat vreodată că lui Dodo i-ar plăcea să locuiască aici. A stat într-una şi aceeaşi casă, timp de patruzeci şi cinci de ani.

– Aici e plăcut. Nu-i un azil. E un cămin de pensionari. Unii oameni nu-şi dau seama de diferenţă. Bunică-mea, de pildă.

– Se pare că ar fi şanse să se instaleze, de vreme ce tu eşti aici.

– Nici pomeneală. Vrea să locuiesc eu cu ea şi

e nemulţumită că n-o fac.

– Familia, oftă el.

– Acum mă-ntorc la birou. Îl iau şi pe Pookums cu mine. Pare mulţumit.

– Pete şi Pookums. Ai un efect năucitor asupra bărbaţilor şi pisicilor.

– Nu asupra bărbaţilor – ci asupra unui singur puşti mare, răspunse ea sec, dar inima începu să-i bată mai repede auzindu-i complimentul.

Gabe îşi trecu degetul de-a lungul bărbiei ei, făcînd-o să fie conştientă de prezenţa lui.

– Ba asupra bărbaţilor, rosti el cu un glas tărăgănat, profund, care i se prelinse pe şira spinării, difuzîndu-i-se cald prin tot corpul. Am folosit cuvîntul corect. Vin şi eu cu tine. Voi vedea apartamentul lui Dodo, dacă se instalează. În două săptămîni, o să reorganizeze şi-o să pună pe roate totul aici.

– Grozav! Ne prind bine oamenii entuziaşti. Uneori eu sînt singura, şi-i greu să-i înviorezi pe toţi ceilalţi.

Îi simţea braţul frecîndu-i din mers umărul.

– Se vor înviora curînd. Ce mai fac ginkgo-ii?

– Bine. Totul ar fi bine, dacă ţi-ai putea convinge fratele să mă lase-n pace. Se va muta şi el împreună cu bunica?

– Nu. Discut eu cu Dodo. Va coopera. N-o să se bucure să audă că te-a hărţuit. Probabil o să

stopeze ea toată povestea. Dodo e destul de tăioasă.

Se opriră la uşa ei, iar Sandy aruncă o privire în spatele lui.

– Uite-i că vin, iar Pete rînjeşte cu gura pînă la urechi. O să- mi distrugă slujba.

– Ba n-o să-ţi distrugă nimic. Acum îl iau cu mine. Vrei să ieşim după dansul popular? Putem bea ceva. Dacă nu bei, luăm o bere de malţ.

Rîse şi-i privi ochii albaştri.

– Regret. Pe urmă, am o întîlnire.

– Nu urma să menţionezi ce planuri făcuseşi pentru după dans!

– Regret, repetă ea cu sinceritate. Ochii lui albaştri erau mărginiţi de cele mai dese gene negre pe care le văzuse vreodată la un bărbat, îndulcindu-i unghiurile şi planurile trăsăturilor.

Înainte ca Gabe să poată spune ceva, li se alăturară Dodo şi Pete. Dodo întinse mîinile după Pookums.

– Apartamentul e perfect. Abia aştept să mă mut. Pete a spus c-o să m-ajute. Iar Pookums te simpatizează! Nu-i aşa că-i drăguţ? Nu se apropie de oricine.

– Vreţi să semnaţi acum hîrtiile? întrebă Sandy.

– Da. Cît de curînd mă pot instala?

– E liber. Cînd semnăm hîrtiile, îmi daţi un cec. Eu vă dau cheia, iar apartamentul vă aparţine.

– O, delicios! Abia aştept să-i cunosc pe toţi!

Zîmbindu-i lui Sandy, Gabe deschise uşa.

Intrară în birou, încheiară tranzacţia, apoi vizitatorii plecară. Sandy rămase un moment la fereastră, întrebîndu-se ce s-ar fi întîmplat dacă accepta invitaţia lui Gabe pentru vineri seară.

Sandy îşi aruncă pantofii din picioare, aruncă pe jos cheile microbuzului şi se întinse din toate încheieturile. Abia se întorsese dintr-un transport cu majoritatea locatarilor din *Casa Grande* la piaţă şi băcănie. Afară se trînti o portieră de maşină. Sandy se duse la fereastră să vadă, iar inima îi tresări la apariţia lui Gabe London, care traversa gazonul spre uşa ei.

Îi privi pasul decis, cizmele cafenii arătîndu-i-se de sub jeanşii decoloraţi, strînşi pe picior. Avea în mîini un teanc de hîrtii; ţinea bărbia înainte, iar Sandy bănui că-l apucase o criză de încăpăţînare. Gîndul la familia London îi stîrni o străfulgerare de nemulţumire. Avea să-i spună vreo două domnului Gabe London!

Deschise uşa din faţă, iar iritarea îi stărui o clipă. În ultimele două săptămîni, încercase să nu ia în seamă amintirile despre Gabe London, spunîndu-şi că de fapt n-arăta chiar aşa cum şi-l

amintea ea. Ba uite că arăta exact aşa cum şi-l amintea ea... ba chiar mai mult. Gabe London avea cei mai sexy ochi pe care-i văzuse vreodată. Iar ochii aceştia sexy coborîră, aplecînd genele, pe cînd îi privea tricoul galben, talia îngustă, blugii albiţi şi picioarele desculţe. Mintea i se limpezi, iar nemulţumirea reveni ca un val oceanic.

– Ai terminat, sau vrei să-ţi dau o pozã?

Gabe ridică privirea şi zîmbi.

– Scuze. Mă furase peisajul.

Obrajii lui Sandy se înfierbîntară, în timp ce-i arunca o căutătură feroce, dar răspunsul lui îi mai potoliseră mînia. Gabe îi flutură hîrtiile pe sub nas.

– Pete lucrează azi la plantaţii. M-am uitat peste registre şi am descoperit că şi-a cheltuit pe plante aproape tot salariul lunar.

– Şi-ai venit pîn-aici ca să-mi spui asta! îi crescu ei din nou iritarea. Uită-te aici. Am nevoie de o toporişcă pentru a putea ieşi de pe propria-mi verandă!

Privirea îi lunecă peste masa de verdeaţă ce umplea micul cerdac, balansoarul şi treptele.

– Nu le-ai putut refuza?

– Nu. Am încercat. Mi le livrează camionul, iar şoferul spune de fiecare dată că trebuie să le lase aici. Am încercat să le dăruiesc locatarilor, dar astea-s plante voluminoase, iar apartamentele lor sînt mici. Şi nu pot suporta gîndul de-a ucide o

plantă înfloritoare. Le-am dat prietenilor. Le-am dat la biserică. M-am gîndit să deschid o licitaţie, dar ar fi venit frate-tău!

– Uite, nu eu le-am trimis. Nu-mi vorbi pe tonul ăsta.

– Nu vorbi dumneata cu mine pe tonul ăsta, domnule London! Mă mir că încă-ţi mai merg afacerile. Jumătate din stocul dumitale e acasă la mine. Vrei să vezi şi celelalte plante? Poftеşte, dar!

Păşi înăuntru, ţinînd uşa deschisă.

Cizmele lui Gabe scîrţîiră pe verandă, apoi sunetul paşilor se stinse, pe cînd străbătea covorul roşu din antreu. Se opri în uşa living-ului. Într-o cameră veselă, dezordonată, scaunele tapiţate cu creton albastru, pernele roşii şi covorul roşu oval erau parţial ascunse de coşuri, glastre şi jardiniere prelungi, pline cu un sortiment întreg de verdeaţă. Consola era îngropată sub iederă, şemineul se ascundea sub asparagus, filodendronul atîrna de pe mese, iar nişte ficuşi opreau o parte din razele soarelui care încercau să pătrundă prin ferestre.

În timp ce Gabe stătea tăcut, holbînd ochii la toate plantele, degetele i se desfăcură pe şoldurile suple. Mireasma slabă de conifere o asaltă pe Sandy, care inhală adînc.

– N-ai nimic de spus despre asta?

– Sînt stupefiat. În viaţa mea n-am văzut aşa ceva.

Clătină din cap, în vreme ce colţurile gurii îi tresăltau bănuitoare.

– Fratele tău stă ore-n şir cu Dodo. Îl plimbă pe Pookums. Cine-a mai auzit de-un cotoi plimbat în lesă?

– Dodo l-a plimbat dintotdeauna pe Pookums. Motanul călătoreşte în portbagajul mini-motocicletei, precizează Gabe, frecîndu-şi bărbia şi ţuguind buzele.

– Dacă rîzi, aşa să-mi ajute Dumnezeu, te-ncoronez cu unul din ghivecele-astea!

– Regret, dar de data asta Pete chiar a întrecut măsura.

– Îl plimbă pe Pookums, încontinuu, prin jurul casei mele. Cînd am venit cu partenerul meu, sîmbătă seară...

– Credeam c-ai spus că tipul din Washington D.C. le stă în cale altor bărbaţi.

– Vorbesc prea mult, bombăni ea. Da, le stă.

– Ai avut o întîlnire vineri seară, una sîmbătă seară, probabil ai reuşit să treci de Senatorică.

Ochii lui albaştri luceau intens, iar Sandy îşi mută privirea.

– De unde-ai aflat că a fost senatorul Tarleton?

– Mi-a spus Pete. Eşti îndrăgostită de cineva cu care te-ntîlneşti acum?

– Pentru un om care voia să se intereseze de plante, devii foarte indiscret. Tipii cu care ies nu-s decît prieteni.

– Tipi?

– Prieteni, repetă ea cu convingere, întrebîndu-se cum de abandonaseră subiectul plantelor. Partenerul meu de vineri seara a plecat supărat şi de-atunci nu m-a mai sunat. Crede că am o şustă cu Pete.

Gabe înclină capul şi-şi frecă vîrful cizmei de covor.

– Nu-i de rîs, domnule London, se răsti ea, înfuriindu-se din nou.

– Nu-ţi ieşi din pepeni.

– Atunci nu mai rîde de refuzul lui Jeff de a mă mai căuta. Iar Clay aproape s-a luat la bătaie cu Pete.

– Clay, Jeff, Pete... fir-aş al naibii! se încruntă Gabe la ea.

– Sînt simpli prieteni. Pe Clay îl cunosc din liceu, iar cu Jeff merg la biserică. Nu-nseamnă nimic. Şi de ce ţi-oi explica eu ţie viaţa mea personală?

– Mă interesează nespus.

– N-are de ce, se repezi Sandy, dar văzu în ochii lui o provocare care-i opri respiraţia.

– Nu-l poţi convinge pe Pete că eşti prea îndrăgostită de vreunul din tipii ăştia ca să mai ai

ceva şi cu el?

– Nu! Pete se ascunde în tufe sau îl plimbă pe Pookums şi trage cu urechea la conversaţiile mele de noapte-bună. Ştie că nu-s decît prieteni. Mă scoate din minţi.

– Credeam că Dodo o să oprească povestea asta cît de cît.

– Bunică-ta! îşi aruncă Sandy mîinile-n aer. De mare ajutor mai e! Am purtat o conversaţie cu ea şi este la fel de incorigibilă ca Pete. Ştii ce-a spus? M-a bătut pe genunchi şi mi-a zis: „Eşti exact ce-i trebuie familiei ăsteia".

– A spus Dodo asta? făcu Gabe ochii mari. Nu se poate să vrea ca între tine şi Pete să fie ceva! El se poartă ca un puşti de paişpe ani, pe cînd tu...

Pe neaşteptate, gura i se închise cu un clănţănit, iar sprîncenele i se arcuiră, în timp ce-o privea cu vizibilă curiozitate.

Pentru prima oară, Sandy îşi dădu seama pe care din nepoţi îl avusese Dodo în minte şi-şi dori să nu fi adus vorba despre ea şi remarcile sale. Îşi simţi obrajii încingîndu-se, încercînd totodată să găsească o cale de-a schimba subiectul discuţiei.

– Şi ce-a mai zis Dodo?

– Nu prea multe. Nimic important. De ce nu iei cîteva plante înapoi cu tine? Revinde-le! Dă-le şo-

ferilor care trec prin faţa pepinierei. Primii zece oameni care vin dimineaţă primesc o plantă gratis.

Îşi dădea seama că îndruga verzi şi uscate, dar voia ca Gabe să plece. Era la fel de neliniştitor ca un cablu neizolat în apropierea apei.

– Sandy, ce-a spus?

– Nu te mai uita aşa la mine!

Avea senzaţia că două lasere albastre şi puternice îi sfredeleau creierul.

– A spus...

– Nu te-am auzit.

N-avea nici o speranţă de scăpare.

– A spus că-s exact ce-i trebuie familiei voastre, „o femeie inimoasă".

– Nu mai spune!

Clipi din ochi şi se aplecă mai aproape de ea. Mirosul proaspăt de conifere era mai puternic. Sandy inspiră adînc, cu furia risipindu-i-se, deopotrivă cu minţile, cu capacitatea de a vorbi. Îl întrebă, încet:

– Tot timpul miroşi aşa de frumos?

– Lucrez printre plante.

– Miroşi a plop de munte şi molid într-o zi senină...

Şi se apleca tot mai aproape. Privea buzele ei, iar ea nu mai putea respira deloc. Ce avea-n el Gabe London de-i oprea toate instalaţiile interne

şi i le încărca la loc cu un nou curent?

– Oh!

Cuvîntul i se desprinse încet de pe buze, în timp ce el o privea în ochi.

Glasul îi deveni răguşit.

– Sandy, mi-amintesc ce-am simţit cînd te-am ţinut în braţe. Frumos, atît de frumos...

Întinse braţele, cuprinzînd-o de talie. Capul i se aplecă, buzele lui le atinseră pe ale ei, iar Sandy simţi aceeaşi senzaţie minunată pe care-o ţinuse minte. Ba chiar mai sublimă decît şi-o amintea. Dădu capul pe spate şi închise ochii, lăsîndu-şi mîinile să lunece peste pieptul lui, peste muşchii şi pielea fierbinte.

Gura lui o posedă pe-a ei, limba i se repezi în gura ei şi ceva păru să facă explozie în bazinul lui Sandy. Pulsul îi vuia în urechi, pe cînd ea se topea în braţele lui Gabe. El o strînse la piept, ţinînd-o destul de aproape ca să-i simtă bătăile inimii, în vreme ce sărutul devenea tot mai profund. În acel moment, Gabe London pierdu pentru totdeauna titlul de „simplu prieten".

Peste tunetele inimii, Sandy auzea un ciocănit monoton. În sfîrşit, îşi dădu seama că bătăile mergeau cam pe-alături faţă de ritmul pulsului ei. Surprinsă, se retrase, agăţîndu-se de braţele lui puternice ca şi cum ar fi fost ameţită.

– Se-aude un zgomot...

Ciocănitul se auzi din nou, iar Sandy întoarse capul. Dodo stătea cu nasul lipit de fereastra din faţă. Zîmbi, făcîndu-le cu mîna.

– Dodo! La naiba! exclamă Gabe şi se duse la uşă.

Dodo încălecă pe mini-motocicletă, pornind vioaie în lungul aleii.

În timp ce se îndepărta, Gabe privi pe urmele ei, apoi închise uşa.

– Ei, de ce-o fi făcut asta?

Jena lui Sandy fu înlocuită de amuzament.

– E la fel de incorigibilă ca Pete. Nu-mi vine să cred, dar precis vrea să ies cu el, iar tu să nu mă săruţi.

Gabe se încruntă.

– Să ştii că nu-i nimic de rîs!

– Ce ţi s-a întîmplat cu simţul umorului, pe care acum cîteva minute îl aveai atît de pronunţat?

– Nu-mi place să fiu întrerupt în timpul celui mai fierbinte sărut din viaţa mea.

Pulsul lui Sandy se acceleră din nou şi între ei doi sfîrîi un curent nevăzut. Se întoarse, pentru a nu trebui să se uite-n ochii aceia albaştri în care se citea invitaţia senzuală de-a reveni direct în braţele lui.

– Şi-ţi spuneam despre Pete înainte s-o luăm pe-alături...

– Sărutările mele sînt pe-alături? Şi e neapă-

ratã nevoie sã discutãm despre Pete? Prefer sã revenim pe calea pe care-o apucaserãm, spuse el încet, pornind spre ea.

Sandy se îndepãrtã şi încercã sã-şi menţinã vocea normalã.

– Ei bine, vreau sã ştii cã nu m-a bombardat numai cu plante. Vino aici.

Plecã, nelãsîndu-i lui Gabe nici o altã posibilitate decît s-o urmeze în bucãtãrie, unde stãteau stivuite pe masã cinci cutii de dulciuri.

– Sfinte Sisoie, puştiul ãsta precis şi-a cheltuit pentru tine ultimul bãnuţ! Douã fete l-au cãutat sãptãmîna asta şi i-au lãsat mesaje. Nu se pune problema sã nu fi avut nici o legãturã pînã acum sau sã fie la prima dragoste.

Sandy arãtã cu mîna spre masã.

– Ei, aş vrea sã-l caute pe-aici. Le-aş da cîteva plante şi dulciuri. Bomboanele n-am cui sã le dãruiesc, cãci majoritatea locatarilor n-au voie sã le mãnînce. Poftim, ia o cutie. Dodo a spus cã trebuie sã te mai îngraşi.

– Mã gãseşti prea slãbãnog? întrebã el, cu deplinã inocenţã.

– Nu tocmai.

– Nu te-ai uitat atentã.

Îşi dori sã nu fi roşit cu-atîta uşurinţã, dar o fãcu şi trebui s-o-nghitã.

– Am observat. Te rog, fã ceva cu fratele tãu.

Am încercat să discut cu el raţional. Am încercat cu răul. Am făcut tot ce mi-a putut da prin minte şi-i ca un catîr. O pacoste de catîr nărăvaş şi cu cap pătrat.

Gabe îi prinse cîteva şuviţe de păr şi le răsuci printre degete, privind firele aurii. Sandy îi văzu o tresărire a obrazului.

– Rîzi.

– Poate.

O privea, cu un licăr în ochi, iar ea nu-şi putu stăpîni un zîmbet.

Izbucnind amîndoi în rîs, Gabe îşi puse mîinile pe umerii ei. Degetele lui o cuprinseră uşurel, mîinile rămînîndu-i nemişcate, deşi cu toată atenţia concentrată asupra lor. Simţea furnicături prin carne şi fu ispitită să ridice din nou buzele.

– Nu-mi mai vine nici o idee ca să scap de el.

Privind-o solemn, Gabe spuse:

– Mie da. Dacă vei umbla cu mine o vreme, va înceta să te mai bată la cap.

– O, nu!

– O, da. E o soluţie perfectă.

Oferta plutea suspendată între ei, însoţită de o provocare invizibilă ce se legăna în aer. Pulsul i-o luă la galop, pe cînd privea în ochii albaştri ce-o ademeneau tăcuţi să accepte.

– Şi roşcata cea drăguţică?

– Pot să-i explic. Are vederi largi. Se mai întîl-

neşte şi cu altcineva.

– Dar Clay? Lui ce să-i spun, să dispară?

– Explică-i. Dacă-i un prieten atît de bun, va înţelege.

– Jeff n-a înţeles.

– Poate pentru Jeff e mai mult decît o simplă prietenie.

Îşi ridică mîinile în sus. Cînd o atinse pe gît, Sandy simţi că-i creşte temperatura. Bucătăria se încinse, buzele i se uscară. În timp ce înclina capul, părul auriu i se revărsă peste mîna şi antebraţul lui Gabe.

– Crezi că-i o idee bună?

– Cea mai bună din toate.

Zîmbi, emoţia generînd mici curenţi electrici.

– Poate-o să meargă. Cît timp crezi că va dura? Ar trebui să le spun lui Clay şi Chip.

– Chip cine mai e?

– Alt prieten.

– Da' mulţi prieteni mai ai...!

– Chiar sînt numai prieteni, stărui ea, atentă la mîinile lui. Îi cunosc de ani de zile. Cît timp crezi c-o să dureze?

– Aş zice, două, trei săptămîni, cel mult.

– Sînt atît de disperată, încît aş încerca orice.

– A, mulţumesc!

Sandy îi atinse bărbia.

– Orice vechi fir de pai în vînt!

Mîinile lui Gabe îi lunecară spre talie, s-o tragă spre el.

– Mare belea mi-am luat pe cap. Hai să zicem patru săptămîni, doar ca să fim siguri.

– Îmi dau seama că faci un sacrificiu enorm, îl tachină ea, cu vocea sufocată, în timp ce Gabe o trăgea şi mai aproape. În ochii lui sclipea încîntarea, dar expresia înfierbîntată din adîncurile lor o făcu să-i bată inima mai tare.

– Orice-mi stă în putinţă ca să ajut o demoazelă la ananghie.

Îi atinse tîmpla cu buzele.

– Iar patru săptămîni sînt chiar... – îşi apropie buzele de urechea ei, iar Sandy închise ochii – ... foarte puţin. Dar va trebui să fim convingători ca să-l descurajăm...

Limba lui îi atinse urechea.

Vocea lui Sandy suna ca un foşnet şoptit:

– Nu crezi în pierderea de vreme, nu-i aşa?

– Cu cît îl convingem mai curînd pe Pete, cu atît vei scăpa mai repede de pacoste.

Sandy deschise ochii, privindu-l cu francheţe.

– Şi cu atît mai repede te vei întoarce şi tu la Joan. Eşti sigur că are vederi atît de largi?

– Viaţa mea îmi aparţine. Iar ea este atît de destupată la minte. Am să-ţi arăt.

Ridică receptorul şi formă un număr. Sandy îşi veni în fire şi întinse mîna spre butonul de de-

conectare al aparatului.

– Hei, nu! Nu vreau să aud...

Gabe mută telefonul, astfel ca Sandy să nu poată ajunge la buton.

– Cu Joan Zelinski, vă rog.

– E o chestiune personală şi nu vreau să aud conversaţia.

– Ţi-am spus, are vederi largi. Am să ţi-o dau să vorbeşti cu ea.

– Nu!

Gabe rîse.

– Bună, Joan. Eşti ocupată?

Sandy ieşi din cameră, pe verandă. Nu putea suporta să-i asculte convorbirea, oricît de destupată la minte şi prietenoasă era Joan Zelinski.

Peste un moment, uşa se dechise şi o mînă îi prinse braţul, trăgînd-o uşurel înăuntru.

– Fricoaso.

– Era ceva personal.

– Nu s-a supărat deloc. M-a dat pe mîna ta, cu binecuvîntarea ei. Vineri seară are-ntîlnire cu altcineva.

Sandy zîmbi.

– Mă simt bine cînd ştiu că nu eşti dorit în altă parte.

– Mulţumesc din nou.

– Ştii ce vreau să spun.

– Crede că sînt un maniac al muncii la fel de

rău ca taică-meu şi bănuiesc că-i gata să se spele pe mîini de mine.

– Eşti un maniac?

Ridică din umeri.

– Nu ştiu. Nu credeam, dar, cu toată sinceritatea, cred că răsadniţa face din mine aşa ceva.

Se îndepărtă şi-şi înfipse mîinile în buzunarele blugilor, legănîndu-se pe călcîie, cu privirea spre o plantă.

– Al dracu' de rău mai vreau ca pepiniera asta să meargă bine. Am pornit-o acum un an, în ianuarie. Iarna nu lucrez mult, fiindcă nu sînt chiar atît de multe de făcut. E o muncă de sezon.

Se răsuci spre ea, zîmbind.

– Şi, apropo de muncă, lipsesc de-acolo cam de multişor. Partea proastă e că, exact în perioada asta, ţin ore suplimentare. Sigur şi Pete le ţine, aşa că nu se-nvîrte pe-aici în lipsa mea.

– Asta s-o crezi tu! la micul dejun, prînzul şi cina cu Do...

Închise brusc gura, dîndu-şi seama ce-avea să se-ntîmple. Şi se întîmplă. Iar perspectiva o îngrijora şi emoţiona în acelaşi timp.

– Deci, vom mînca împreună cînd putem. Cu cît devenim mai repede convingători, cu-atît mai bine, n-ai zice?

Sandy rîse.

– Nu-s o bucătăreasă chiar aşa de grozavă!

– O s-aduc eu cîte ceva. Ne vom ocupa de fratele meu.

Îşi strecură braţul pe după talia ei şi o trase mai aproape. Sandy inspiră adînc, delectîndu-se cu parfumul lui de conifere, pe cînd inima îşi accelera bătăile. De la sine, mîinile i se ridicară şi se lăsară pe pieptul lui.

– Cred că ăsta va fi cel mai distractiv proiect în care m-am aruncat vreodată, spuse el.

– Poate că amîndoi ne jucăm cu focul.Eşti ocupat. Şi eu sînt ocupată. Nu vreau ca după următoarele patru săptămîni să m-aleg cu inima frîntă.

Ochii lui albaştri se întunecară imperceptibil.

– Cîteodată în viaţă trebuie să înfrunţi un risc. Eu mi-am asumat un risc deschizînd pepiniera. Acum suport la fel de mult ca tine riscul de frîngere a inimii, să ştii.

– Nu tocmai. Tu eşti mai dur, mai în vîrstă, ai mai multă experienţă...

– Mă faci să par ca o pereche de pantofi vechi.

Sandy avu un rîs sufocat, dar buzele lui i-l înăbuşiră. O sărută şi fu ceva măreţ. Făcea să merite toate riscurile. Făcea ca provocarea să fie mai antrenantă. Îi simţi coapsele musculoase apăsînd-o, trupul său zvelt aplecat uşor peste-al ei, făcînd-o să se muleze pe duritatea lui. Îi cuprinse

gîtul cu braţele şi-l sărută la rîndul ei pătimaşă, pînă se despărţiră, amîndoi în acelaşi timp.

Gabe părea la fel de buimăcit pe cît se simţea şi ea, în vreme ce se priveau minunîndu-se.

Ţîrîitul telefonului sparse vraja ce plutea între ei. Fără a-şi lua ochii de la Gabe, Sandy întinse mîna în spatele ei, după receptor, pentru a auzi vocea bunică-sii.

– Sandy, nu-mi merge lumina în sufragerie.

– Îmi pare rău.

Gabe avea ochii cei mai albaştri pe care-i văzuse vreodată şi, atunci cînd devenea pătimaş, se întunecau, căpătînd culoarea unui cer furtunos de primăvară.

– Ţi-e rău?

– Ce? Nu! Mi-e bine.

Atît de bine, continuă ea în sinea ei. Tocmai îi fuseseră amorţite simţurile cu sărutări.

– Ce-aş putea face?

Gabe o atinse pe obraz, lăsîndu-şi degetele să zăbovească pe gîtul ei. Deodată, îi trecu prin minte că Gabe London putea avea o optică total diferită asupra aranjamentului dintre ei.

– Sandy, mai eşti acolo?

– Hm? A, da, Buni.

Încercă să se concentreze asupra conversaţiei, amintindu-şi ultimele cîteva secunde.

– Vrei să chem un electrician?

– Ai fi bună? Şi vino să fii şi tu aici. Nu pot primi un electrician în casă dacă sînt singură.

– Domnul Thompkins e un om de încredere. Îl chemăm de ani de zile.

– Sandy, te rog să vii. Aş fi îngrozită să-l primesc în casa asta mare.

– Bine. Am să te-anunţ la ce oră vine.

– Şi, în drum, îmi iei şi mie o litră de lapte şi-o pîine?

– O să trec pe la băcănie. S-ar putea ca domnul Thompkins să nu poată veni azi. Te mai sun eu.

Puse receptorul la locul său şi încercă să-şi adune gîndurile.

– Ştii, ne cam repezim spre ceva...

– Aşa sper şi eu.

– Ai de gînd să m-asculţi?

Întoarse capul, astfel ca mîna lui să nu-i mai stea lîngă ureche. Gabe îşi duse imediat degetele la loc sub urechea ei.

– Gabe, vreau să ne înţelegem asupra unui lucru.

– Da, coniţă.

Trase adînc aer în piept, încercînd să privească în altă parte, nu în ochii lui albaştri sfredelitori. Să privească undeva dincolo de gura aceea ispititoare. Cu un oftat, se concentră asupra cămăşii lui albe şi spuse:

– Am acceptat să ne-ntîlnim, dar nu consimț asupra unei legături amoroase. O facem exclusiv pentru a-l convinge pe Pete că între noi doi ar fi ceva serios.

– Exclusiv, repetă el, iar Sandy îi auzi rîsul ușor. Cînd buzele îi atinseră obrazul, închise ochii.

– Sînt o persoană cu obiceiuri foarte demodate.

– Mai eşti şi-acum?

Limba lui îi atinse colțul gurii, după care buzele-i trecură peste ale ei, într-un sărut şi mai pustiitor decît cel dinainte.

– Dumnezeule, da' şii să le săruți! murmură ea înfocată.

Cu glasul ca o mîngîiere catifelată, Gabe răspunse:

– Cred că următoarele patru săptămîni vor fi o distracție cum de mult, mult timp n-am mai cunoscut.

– Eu mă simt la fel ca atunci cînd eram în vîrful *Connors Building-ului.*

– Ăla are balustradă şi gard şi e un loc sigur de unde să admiri o privelişte minunată. Distractiv şi sigur.

– Astea două rareori merg alături.

– Nu există asemenea restricții. Patru săptămîni reprezintă un interval mult prea scurt ca să te loveşti rău.

– Nu-i nevoie decît de cîteva secunde pentru a trece peste balustradă.

– N-am să te-arunc, îţi promit. Patru săptămîni trec repede, spuse el calm.

– Presupun că ai dreptate, răspunse Sandy, dar, undeva, în adîncul inimii, avea o bănuială că viaţa ei n-avea să mai fie niciodată aceeaşi. Era posibil ca momentul trecerii dincolo de punctul de unde nu mai exista întoarcere să fi fost cel al primului sărut cu Gabe.

– Te ia cu frig? L-ai prefera pe Pete?

– Cérule, nu! Nu mă ia deloc cu frig. Încerc doar să mă gîndesc la neprevăzute.

– Nimic neprevăzut, Sandy. Hai să stăm sub ginkgo, să mă cuprinzi cu braţele şi să-mi dăruieşti o sărutare de rămas-bun, o tachină el cu un glas răguşit care-i topi în nefiinţă ultima fărîmă de rezistenţă care i-a mai rămas. O luă de mînă şi ieşiră în curte, pentru a porni spre copacul ginkgo. Sandy se simţea ca pradă unei ameţeli, după care îşi dădu seama că Gabe îi spusese să se uite la ginkgo. Luxoasa maşină purpurie, cu motor de cincizeci şi şapte, a lui Pete, tocmai se oprise în faţa apartamentului lui Dodo.

Gabe îşi strecură braţul împrejurul mijlocului lui Sandy, întorcînd-o cu faţa spre el.

– A venit la masă.

– Cine?

Sandy se încruntă.

– Frate-tău. Nu l-ai văzut sosind? Sau să-l fi auzit?

– Nu, nu l-am auzit sau văzut pe frate-meu. De fapt, Pete era ultimul lucru la care să mă gîndesc.

– De ce-am ieşit aici?

– E un loc plăcut de stat. Ai spus că ginkgo-ii sînt magici.

Zîmbind, Gabe îşi coborî pleoapele, privind-o cu o expresie leneşă, senzuală. Apoi începu să-i studieze gura. Sandy nu mai putea să respire. Aşa cum stătea acolo, sub copacul ginkgo, o briză înfoindu-i părul şi suflîndu-i-l din jurul feţei, simţi că-i era sufocant de cald. O durea. Nervii-i tremurau ca frunzele de ginkgo, ce fremătau în vîntul verii. Îşi simţea capul îngreunat şi şi-l lăsă pe spate.

Buzele lui Gabe le mîngîiară pe ale ei, se opriră şi cel mai minunat sărut posibil fu întrerupt de un glas gros care striga:

– Am ştiut eu! Am ştiut eu!

Sandy sări îndărăt, privind în jur şi văzu că Pete venea în fugă spre ei, agitînd pumnul.

Cinci

– Scumpi, frăţiorul meu are draci, spuse rîzînd Gabe. Încă aş mai putea să-l cîrpesc, da' nu-s supărat acum. Nu vreau să dau în el. Şi dă semne că-i pus pe caftealã.

Porni spre maşina sa, adăugînd:

– Prea mult zgomot pentru nimic. Spune-i tu că sîntem colaţi.

– Să-i spun eu! Gabe London! Mă laşi singură cu Pete?

Gabe alergă pînă la maşinã şi se strecură la volan, demarînd în trombă, în timp ce Pete îşi agita pumnul în aer pe urmele maşinii.

Cînd Pete se întoarse cu faţa spre Sandy, aceasta ridică din umeri.

– Discută problema cu fratele tău.

– Nu se poate să fii îndrăgostită de el.

Sandy porni spre verandă, dar Pete o prinse din urmă, tăindu-i calea.

– Tu şi Gabe aveţi întîlnire diseară?

– Nu, răspunse ea ocolindu-l. Tînărul păşi din nou repede în faţa ei.

– Vineri seară?

– Poate. Îţi mulţumesc pentru iedera de azi dimineaţă, dar te rog, vrei să-ncetezi să-mi mai trimiţi plante? Abia dacă mai pot intra în casă.

Se auzi un claxon, iar pe stradă apăru Dodo cu mini-motocicleta. Pookums călătorea într-un coş pus în faţa ei, cu vîntul înfoindu-i blana.

– Trebuie să plec, spuse Sandy, cotind spre stînga.

– Sandy, vino în oraş cu mine-n seara asta, sări din nou Pete în faţa ei.

– Îmi pare rău. Joc şah chinezesc cu domnul Payton, doamna Fenster şi Dodo.

– Ăsta nu-i un mod de a-ţi petrece seara.

– Tu ţi le petreci pe-ale tale plimbîndu-l pe Pookums!

– Doar ca să te văd pe tine!

Întinse mîinile spre ea, dar Sandy se feri, făcîndu-i cu mîna lui Dodo, care intră pe alee.

Fermă, Sandy îl apucă pe Pete de braţ şi-l conduse spre bunică-sa.

– Bună. Uite-l pe Pete, să-l plimbe pe Pookums.

– Vin într-un minut, Dodo.

– Petey, ia-l pe Pookums. A obosit de-atîta mers pe motocicletă. Şi vino să m-ajuţi să duc cumpărăturile în casă.

– Tot ce ai e sacoşica aia. Pookums e mai mare decît cumpărăturile.

– Tinere, nu vrei să m-ajuţi?

– Da, coniţă.

Încruntîndu-se la fel de urît ca Pookums, Pete luă sacoşa în mînă şi porni pe lîngă bunica sa, în timp ce aceasta îşi conducea încet motocicleta spre apartament. Dodo privi în urmă spre Sandy şi-i făcu cu ochiul.

Sandy intră în locuinţa ei, rezemîndu-se de uşă şi închizînd ochii. Patru săptămîni. Ce păcat că nu exista nici o modalitate de protecţie a inimii. Peste patru săptămîni, a ei avea să fie frîntă? Amintindu-şi de sărutările lui Gabe, i se înmuiară genunchii. Poate că de asta avea nevoie ca să şteargă ultimele ei amintiri despre Seth.

Exista o anume forţă inconfundabilă, irezistibilă, care o atrăgea spre Gabe London, care făcea ca fiecare cuvînt, fiecare gest al lui să fie important. Şi ştia, la fel de sigur pe cît îşi cu-

noştea culoarea propriului păr, că şi Gabe London o simţea. Era puternică, fiind pentru prima oară cînd simţea aşa ceva pentru un bărbat, inclusiv Seth. Îl cunoscuse pe Seth încă din copilărie şi, oricît de greu era să-l uite, niciodată nu simţise sălbaticul curent magnetic pe care-l emitea Gabe.

Clătinînd din cap pentru a-şi limpezi gîndurile, trecu în bucătărie să dea telefon electricianului şi să mănînce o farfurie de brînză de vaci, înainte de-a pleca la bunica ei. În timp ce se aşeza la masă, sună telefonul.

– Bună, se auzi un glas tărăgănat, molcom.

– Laşule!

– Nu-mi place violenţa. Mai ales cînd e vorba de trupul meu.

– Nu-s sigură că ţi-a ajutat la ceva, dacă următoarele patru săptămîni vor fi la fel ca ultimele treizeci de minute.

– Ţi-a făcut mizerii?

– Da, pînă m-a salvat viteaza voastră bunică. Ce mai cavaler ai fi fost – să laşi o demoazelă în ghearele balaurului.

Gabe chicoti, cu un sunet rostogolit care-i jucă pe nervi ca un vînt cald.

– O singură privire a ochilor mari şi verzi ai demoazelei, iar balaurul a rămas neputincios. Cît de rău te-a supărat?

– Ei, poate nu tocmai îngrozitor, recunoscu ea.

– Mi-am închipuit eu că te descurci singură, spuse el voios. N-ai vrut decît să sufăr de vinovăţie fiindcă te-am lăsat baltă.

– Poate.

– Ar fi trebui să discut ceva cu tine.

Sandy deveni rigidă şi rămase în aşteptare, gata să-l audă încercînd să se fofileze din cele convenite. Cînd colo, Gabe spuse:

– Cea mai mare problemă va fi să găsim timp pentru a fi împreună. Sîntem în plin sezon al pepinierei, aşa că lucrez cu program prelungit. Nu mănînc de prînz, nici la micul dejun, iar cina de obicei e doar o bucăţică înghiţită la ore aiurite, în vreun local învecinat.

– Nu-i prea sănătos.

– Nici falimentul nu e. Trebuie să pun pe roate afacerea asta. Mi-am investit în ea toate economiile.

– S-ar putea să nu reuşeşti să ieşi cu mine în următoarele patru săptămîni. Încep să-nţeleg de ce are vederi largi Joan Zelinski.

– Un singur lucru ştiu, orgoliul meu va fi de cîteva ori mai mic la sfîrşitul intervalului.

– Bushwa.

– Asta ce mai e?

– Baloney.

Gabe rîse.

– Să revenim la problemă. Dacă lucrez zi şi noapte, pentru cînd stabilim prima întîlnire?

– Mor după felul cum mă-ntrebi.

– E o problemă pe care o avem de rezolvat.

– Eu sînt o problemă! rînji ea, bătîndu-se cu degetul în frunte. Okay, am să vin la pepinieră şi-am s-aştept, iar cînd termini, ieşim. Dacă nu vei fi prea obosit.

– Scumpi.

Glasul lui coborî la tărăgăneala aceea senzuală, făcînd-o să-şi lingă buzele şi să strîngă şi mai tare telefonul în mînă.

– Niciodată nu voi fi prea obosit ca să ies cu tine.

– Hmmm.

– Ce „hmm" drăguţ, murmură el trimiţîndu-i furnicături din receptor, prin braţ, în tot corpul. Vino diseară...

Ochii lui Sandy se deschiseră brusc.

– Nu era vorba de diseară!

– Ai întîlnire cu unul din tipii ăia?

– Nu, în seara asta joc şah cu Dodo, domnul Payton şi doamna Fenster.

– Eşti o dulce, Sandy. Atunci, mîine seară.

– Perfect.

– Tre' să fug.

Sandy închise telefonul, simţind un fior de emoţie. Gabe avea de lucru pînă tîrziu, o scotea

în oraş doar ca să-şi păcălească fratele şi totuşi, i se tăiase respiraţia de nerăbdare. Clătină din cap, dar nici unul dintre toate avertismentele bunului simţ nu reuşi să-i schimbe hotărîrea.

A doua seară, Sandy se îmbrăcă într-o rochie de vară bleu şi încălţă nişte sandale albe. Îşi strînse părul în creştetul capului, apoi aplică o tuşă uşoară de machiaj, văzînd înaintea ochilor surîsul lui Gabe, amintindu-şi glasul lui răguşit, în tot timpul cît se îmbrăca.

Telefonul sună şi se repezi să răspundă.

– Bună, Sandy.

Cum putea un glas să fie atît de senzual prin telefon? Aerul i se revărsă din piept, într-un „Bună" sufocat.

Gabe rîse încetişor.

– Abia aştept. Regret, dar ne-am încurcat. Nu ştiu cînd voi putea închide. Am să plec de-aici cît mai curînd pósibil.

– Ai luat cina?

– Nu, vom mînca după ce-mi termin treaba, dacă mai rezişti atît de mult.

Sandy acceptă, iar el spuse:

– Pe curînd.

Se auzi declicul telefonului, Sandy rămînînd cu privirea la receptor. Cea mai scurtă conversaţie cu putinţă, iar pulsul îi zîrnîia ca mini-motocicleta lui Dodo.

În drum spre pepiniera şi grădina London, Sandy cumpără doi hamburgeri şi două porţii de lapte de pasăre cu ciocolată, de la un restaurant cu semi-preparate. Cînd coborî din maşină, Gabe îi explica unui client ce soi de seminţe de iarbă Bermuda să folosească. Sandy îi făcu cu mîna, iar el arătă spre birou.

Ocoli despărţitura şi se aşeză la biroul lui, pe singurul scaun existent, aşteptînd cîteva minute, pînă apăru şi Gabe. Cămaşa sa tricotată, bej, era mînjită de pămînt pe-un umăr, iar blugii îi erau stropiţi cu noroi. Avea o dîră de glod pe obraz, mîinile îi erau murdare, dar inima ei începu să facă salturi mortale şi biroul fu luminat de un zîmbet care-ar fi făcut să înflorească trandafirii. Surîse la rîndul ei. Gabe se aplecă peste birou şi-şi propti bărbia în palmă, cu chipul la acelaşi nivel cu al ei şi doar la cîţiva centimetri ditanţă.

– Bună, o salută el cu glasul său profund, tărăgănat. Eşti adevărată, sau doar o vedenie?

– Sînt adevărată. La fel şi hamburgerii şi laptele de pasăre.

– Ochi verzi, buze roşii – cui îi mai trebuie mîncare?

Sandy zîmbi, deşi inima îi făcea tumbe. Îşi înfruntă impulsul de-a se apleca spre el. Avea cea mai senzuală gură, ochii cei mai frumoşi.

– Sandy, şopti el.

– Gabe! strigă de departe un glas.

Gabe gemu, apoi ocoli rapid biroul, o ridică pe Sandy de pe scaun şi o luă în braţe.

– Gabe, îl mustră ea, pe ton prevenitor.

– Nu-mi fac decît datoria. E Pete.

O lipi de el, după care-şi relaxă uşor strînsoarea cînd Pete ocoli paravanul despărţitor.

– Gabe, am văzut...

Sandy se desprinse de el şi se ridică, roşind la fel de vinovată ca şi cum ar fi fost surprinsă într-o situaţie mai jenantă.

– Bună, Sandy, o salută Pete, privind-o pătrunzător; apoi îl privi pe Gabe, încruntat. Gabe aş vrea să vorbesc ceva cu tine.

Gabe dădu din mînă.

– Oricînd.

– Nu acum, mai tîrziu. Ce faci aici, Sandy?

– Avem o întîlnire, răspunse destins Gabe. Se ridică şi o luă pe Sandy de braţ, cedîndu-i ei scaunul.

Buzele lui Pete se subţiară. Veni să îngenuncheze lîngă scaunul lui Sandy şi-i şopti la ureche:

– L-ai ales pe cel nepotrivit dintre fraţi. Zdrobeşte inimile, cînd şi dacă îi acordă timp unei femei. Fratele meu e capricios, pretenţios, mofturos, rece, maniac al muncii...

– Pete! clătină Sandy din cap. Nu-i frumos din partea ta.

– Nici dintr-a lui. Are obiceiuri sucite...

– Ieşi odată din biroul meu? se răsti Gabe, dar lui Sandy i se păru că-i distinsese o undă de rîs în glas.

– Ce obiceiuri sucite? întrebă ea în şoaptă.

Mîna lui Gabe se încleştă pe braţul lui Pete, care fu împins afară.

– Mută şirul ăla de arbuşti japonezi mai în faţă, lîngă arţarii de zahăr noi.

– Sucitule! strigă Pete, dispărînd după paravan. Gabe rînji şi ridică din umeri.

– Ce lucruri sucite faci?

– Cum se poate numi ceva sucit, pe lîngă purtarea lui? Eu nu-s decît individul mediu, normal.

– A, sigur că eşti, cu gîndul la sărutările lui.

Gabe înălţă sprîncenele.

– Sînt anormal?

– Hai să mănînci, o întoarse Sandy, roşind.

Gabe desfăcu un scaun pliant şi-l puse lîngă birou.

– Ce nu-i normal la mine, de te face să roşeşti?

– Îţi place ciocolata?

– Mor după ea. Răspunde-mi la întrebare.

– Cerşeşti complimente?

– Categoric!

Rîse şi-i atinse bărbia, simţind furnicături ca reacţie la micul contact. El se aplecă spre ea, privind-o în ochi.

Lui Sandy i se opri respiraţia, revenindu-i apoi, neregulată.

– Du-te să te speli şi pe urmă mîncăm.

– Nu mi-ai spus în ce sens sînt diferit, şopti Gabe, iar Sandy nu mai fu conştientă de nimic în lume cu excepţia ochilor lui albaştri.

– Sărutările tale, răspunse în şoaptă, privindu-i gura de-o formă perfectă, bine definită, cu buza de sus plină, iar cea de jos şi mai plină.

Gabe gemu, spărgînd vraja.

– Îmi spui asta, cînd eu nu te pot atinge, arătîndu-şi mîinile murdare.

– Ai vrut să ştii. Şi cred că deja ţi s-a şters praful pe mine.

– Of, Sandy! exclamă el glumeţ, pornind să ocolească paravanul.

Sandy zîmbi, aruncîndu-şi mîinile-n sus.

– Du-te la spălat! N-a fost o invitaţie. Apropo, ţi-am adus înapoi cîteva plante. Sînt în maşină.

– Îţi aparţin. Păstrează-le.

– Se răcesc burgerii.

– Şi eu.

Întinse braţele, făcînd-o să rîdă.

– În iunie? Ştiu eu mai bine. În clipa asta nu-s decît douăzeci şi şapte de grade.

Rîseră, apoi Gabe plecă să se spele pe mîini. Reveni, mîncară împreună, apoi el se întoarse la lucru.

Sandy se ridică să privească prin pepinieră. Ieşi în curte, unde Gabe muta o plătică mare, într-un hîrdău. Stătea în genunchi, cu blugii decoloraţi mulîndu-i-se pe picioarele nusculoase şi cămaşa întinsă strîns peste umeri laţi. Şuviţe de păr castaniu îi cădeau pe frunte, în timp ce ridica jardiniera grea şi o ducea spre partea din faţă. Îi aruncă o privire şi-i făcu cu ochiul, de-o apucară iar căldurile.

Sandy se plimbă printre şirurile lungi de mese cu mici plante înflorite, verbine roz, delicate şi clematite purpurii. Îl evită cu grijă pe Pete, care însă era prea ocupat ca să prezinte vreo problemă. După ce trecu ora cinei, începură să apară tot mai mulţi cumpărători, pînă ce toată răsadniţa se umplu de oameni. În vreme ce Sandy stătea într-o seră, privind şirurile de caladium [1] verde şi roz, o femeie o bătu pe umăr.

– Astea au să crească bine la umbră? o întrebă, cu un ghiveci de hibisc [2].

– Nu, nu cred că ar creşte prea bine, dar eu nu lucrez...

– Am nevoie de o plantă înfloritoare scundă, pentru un rond care aproape toată ziua e în umbră.

---

1. Varietate de plante tropicale (n.t.)
2. Plantă tropicală din genul Hibiscus – cu flori mari, colorate (n.t.)

Sandy se uită după vreun angajat, dar în seră nu mai era nimeni.

– Nu lucrez aici, însă cunosc unele plante care cresc la umbră.

Îşi aminti că văzuse cîteva în sera alăturată şi arătă într-acolo.

– Dacă veniţi cu mine, vi le-arăt.

În seră, Sandy îi arătă nişte flori mici şi roşii.

– Impatienele-astea înfloresc toată vara. La fel begoniile şi hortensiile.

Femeia se aplecă să se uite la impatiene.

– Acestea sînt perfecte. Nu lucraţi aici?

– Nu, dar vă voi ajuta să le duceţi la casă. Cîte doriţi?

– Douăsprezece.

Sandy cără ghivecele, trecînd pe lîngă Gabe, care ţinea nişte saci cu mortar. Cînd el îi privi glastrele din mîini, răspunse cu o ridicare a umerilor. Altcineva îi spuse ceva, iar Gabe întoarse capul. Sandy puse impatienele pe tejghea, lîngă casa de marcat, unde o tînără factura cumpărăturile. În timp ce Sandy pleca să mai aducă, o altă cumpărătoare o opri să-i pună cîteva întrebări şi, peste cîteva minute, o ajuta şi pe cea de-a doua clientă.

Cînd aduse următoarele produse la casă, Gabe îi spuse:

– Te-am angajat. Ştii la fel de mult despre

plantele astea ca unii dintre angajaţii mei.

– Ştiu cîte puţin.

El rînji şi, în următoarele două ore, Sandy fu la fel de ocupată ca salariaţii.

Încărcă ghivecele unui client în maşina acestuia şi, întorcîndu-se, se pomeni cu Pete ţinîndu-i calea, cu o roabă.

– Ţi-am spus că frati-miu-i sucit şi maniac. Uite ce s-a ales de-ntîlnirea ta. Munceşti la fel de greu ca noi.

– Nu mă deranjează.

– Preferi aşa decît la restaurant şi la un spectacol?

– Îmi place să mă simt necesară.

– Of, Sandy, mie îmi eşti necesară! lăsă Pete roaba să cadă, luînd-o pe Sandy în braţe. Sandy! Nu mai pot gîndi. Nu mai pot lucra.

– Tinere, sîntem dezolaţi că vă întrerupem, dar am putea primi şi noi acum sîngerul şi forsythia?

O pereche stătea la cîţiva paşi distanţă, lîngă o maşină cu portbagajul deschis. Sandy roşi şi se desprinse din braţele lui Pete.

– Sigur, spuse acesta, mă scuzaţi, dar sînt aşa de-ndrăgostit de ea!...

Bărbatul rîse, iar femeia o privi atentă pe Sandy, care plecă repede, roşie-n obraji.

Ultimele raze de soare brăzdau cerul cu fîşii trandafirii, apoi amurgul fu treptat înlocuit de că-

derea nopţii, iar la nouă şi jumătate, Gabe închise magazinul. Mai trecură treizeci de minute pînă făcu ordine, discută cu angajaţii despre munca de peste zi şi în sfîrşit rămase singur cu Sandy.

– Probabil eşti extenuat, spuse ea. La ce oră ai venit, azi dimineaţă?

– La şapte. Vin aici devreme, ca să mă uit peste registre şi comenzi.

– În seara asta, ai întrecut cu mult măsura. Cred c-ar fi cazul să plec acasă.

Gabe întinse mîna şi o apucă de braţ.

– Am nevoie de destindere şi relaxare. Nu pleca.

– Bine.

Cum ar fi putut refuza acei ochi albaştri care o rugau să rămînă, acel glas care-o mîngîia?

– Hai să mergem la mine, ca să mă spăl, iar apoi ne hotărîm ce vrem să facem, propuse el, îndepărtîndu-i o frunză din păr. Îţi mulţumesc pentru ajutorul din seara asta.

– A fost distractiv. Îmi plac plantele. În limitele raţiunii, se grăbi ea să adauge. Nici măcar nu le-am descărcat pe cele din maşină.

– Du-le-napoi acasă. Sînt ale tale. Trecem mai întîi pe la tine, să-ţi laşi maşina.

– Okay.

Gabe îi zîmbi.

– E uşor să se-nţeleagă omul cu tine, femeie

inimoasă ce eşti.

– Mai bine nu-ţi spuneam ce-a zis Dodo, replică ea, roşind.

El rîse şi-i deschise portiera. Sandy conduse maşina pînă acasă, o lăsă în parcare şi urcă într-a lui. Peste douăzeci de minute şedea de una singură în living-room-ul lui, pe cînd Gabe făcea duş şi-şi schimba hainele.

Privi apartamentul ordonat, arătînd ca vitrina unui magazin de mobilă. Era frumos – şi părea nelocuit. Fiecare pernă stătea la locul ei, plantele erau sănătoase, revistele aliniate în şir pe placa mare de sticlă a măsuţei pentru cafea. Rafturile etajerelor din lemn de cireş aflate la ambele capete ale canapelei erau aranjate în ordine, fără nici un accent personal.

Deodată, Gabe apăru în uşă, iar Sandy inspiră prelung. Avea părul umed, cămaşa de chambray albastru descheiată la gît şi pantaloni negri venindu-i ca turnaţi pe şoldurile zvelte. Îşi simţi inima bătînd în timp ce-l privea. Şi, prea tîrziu, observă că-şi lăsase privirea să lunece pe toată lungimea trupului lui, revenind apoi spre faţă. Cînd îi întîlni ochii, inima i se opri în piept. Un surîs discret îi ridica colţurile buzelor, în vreme ce străbătea încăperea şi se apleca s-o ia în braţe şi s-o sărute.

Pulsul îi bubuia ca un ciocan şi-şi încleştă braţele pe după gîtul lui, răspunzîndu-i un moment la

sărut înainte de-a se retrage.

– Nu trebuie să mă săruţi. Pete nu ştie ce se-ntîmplă acum.

– Nu te-am sărutat ca să-l impresionez pe Pete, răspunse el răguşit.

– Ştii, dac-o ţii tot aşa, patru săptămîni, cu sărutările astea, s-ar putea să nu mai pot trăi fără ele.

– Eu deja nu mai pot, spuse el, aplecîndu-se şi mai aproape.

– Aud sirene de alarmă ţipîndu-mi în cap. Aici intrăm la apă adîncă?

– Cred c-am căzut într-un ocean în ziua cînd ne-am cunoscut.

Inima i se zbătea nebuneşte în timp ce şopti:

– Ai simţit-o şi tu...

– Eşti dulce, dar uneori vorbeşti prea mult.

– Cine vorbeşte? întrebă ea pe un ton bosumflat, ridicîndu-şi buzele spre ale lui. Limba lui Gabe i-o atinse pe-a ei şi o flacără îi linse venele pe dinăuntru, lăsînd în urmă-i o dîră arzătoare. Braţul lui se strînse, iar Sandy i se îndesă la piept.

După cîteva momente, o legănă în braţe şi se aşeză pe sofa pentru a o rezema cu spatele de perne. Se aplecă deasupra ei, conturîndu-i faţa cu degetul.

– Mulţumesc lui Dumnezeu pentru copacii ginkgo. Altfel, nu te-aş fi cunoscut.

Sandy simţea înţepături ţîşnind din fiecare atingere a lui. Îl privea tăcută, absorbind trăsăturile ce-i dădeau bătăi de inimă. Genele lui incredibil de lungi, nasul drept, pometii obrajilor uşor proeminenţi, toate se combinau spre a alcătui un chip colţuros, masculin şi atrăgător. Primejdios de atrăgător. Patru săptămîni, îşi reaminti ea.

– Ce-i sucit la tine?

– Întreabă-l pe Pete. Sînt convins c-ar fi bucuros să-ţi spună.

– A spus că eşti rece.

– Sărutările mele sînt reci?

– Nu pot decide, îl tachină ea, conştientă că flirta cu pericolul. Ochii lui albaştri se întunecară cu-o nuanţă. Respiraţia îi scăldă faţa, cînd şopti:

– Hai să aflăm...

De data asta, în timp ce-i acoperea gura cu a sa, greutatea lui se pogorî apăsînd-o în perne. O sărută pînă i se risipiră toate gîndurile. Ea îşi depăna degetele prin părul lui, simţind şuviţele scurte cum îi lunecau printre ele şi scăpau în mici salturi.

Mîna lui Gabe i se strecură pe după gît, cu degetele calde pe ceafa ei, coborîndu-i sîcîitor pe spatele lăsat dezgolit de rochia decoltată, pînă la talie. Cealaltă mînă i se ridică pe umăr, iar Gabe se săltă puţin, plimbîndu-şi degetele încoace şi-ncolo pe gulerul drept al rochiei. Arătătorul lui

se strecură peste bumbacul subţire, pînă la sîn, lăsînd o urmă erotică, arzătoare, care-o făcu să geamă încetişor.

– Poate-ar fi mai bine să ne oprim. Lucrurile se aprind prea tare pentru o situaţie care nu-i decît un şiretlic.

O privi atît de solemn, încît inima-i flutură ca un drapel în vînt.

– Asta-i pe cinstitelea, şopti el, cuprinzîndu-i faţa în căuşul palmelor. „Sub copacul ginkgo trăieşte domniţa mea, un copac de aur, o parte din mine..."

– Din ce citezi?

– Un poet obscur, de demult, răspunse el cu un glas uscat, senzual. Ochii săi senzuali, adormiţi, făceau să-i bubuie inima-n piept şi încercă să-şi adune destulă putere pentru a se îndepărta.

– Se face tîrziu şi mîine dimineaţă te scoli devreme. Cred c-ar fi timpul să mă duc acasă.

Gabe zîmbi şi se ridică în picioare, trăgînd-o în braţele lui.

– Avem o-ntîlnire mîine seară?

– Dacă vrei, dădu ea din cap. Ai atît de mult de lucru, în perioada asta, eşti sigur că vrei să faci această faptă bună în următoarele patru săptămîni?

– Tu ce crezi? întrebă el tărăgănat, iar Sandy se simţi cuprinsă de uşurare.

– Atunci mîine seară avem întîlnire.

În timp ce coteau pe aleea ei, oprind maşina, Sandy atinse încheietura mîinii lui Gabe.

– Probabil că Pete e pe-aici pe undeva. Răsare de după liliac sau din spatele casei. Dacă-mi spui noapte bună înainte de-a ieşi el din ascunzătoare, o să te-audă. Aşa a aflat că între mine şi ceilalţi nu sînt decît relaţii de prietenie.

– Ceilalţi. Nu-mi place să fiu pus la grămadă cu alţii.

– Dragul meu domn London, categoric, nu faci parte din gloată. Ocupi un loc aparte.

– Mai zi-mi!

– De-ajuns atît ca să te umfli-n pene. Acum, vezi să fii convingător.

– O să-mi dau toată silinţa, îi rînji el pofticios, făcînd-o să rîdă.

Cu repeziciune, braţele lui o cuprinseră, trăgînd-o spre el ca să-i dăruiască un sărut. Iar Sandy uită de Pete London ca motiv pentru sărutările pătimaşe ale lui Gabe.

Cînd îi dădu drumul, îl privi cu respiraţia tăiată.

– Ar fi cazul să-ţi mulţumesc pentru un număr atît de spectaculos?

– Sărutul ăsta n-a fost un număr. A venit din adîncul inimii, dacă n-ai observat.

Inima ei observase şi nu ascultase mesajele provenite de la creier. Se simţea îndemnată să se

aplece şi mai aproape, pentru a inhala adînc mireasma dulce de conifere, pentru a-i atinge uşurel buzele cu ale ei.

– Eşti dulce, Sandy, dulce ca o napolitană cu ciocolată...

O strînse cu putere, sărutînd-o din nou. Cînd în sfîrşit se desprinseră unul de altul, Gabe se întinse, trosnindu-şi braţele din toate încheieturile. Ocoli să-i deschidă portiera maşinii, după care o luă din nou în braţe.

– Sandy, eşti atît de deosebită... spuse el, puţin mai tare decît ar fi fost necesar, iar ea îşi dădu seama că de astă dată cuvintele lui făceau parte din spectacol. Spectacol sau nu, se putea bucura fără consecinţe lipicioase. Îi cuprinse gîtul cu braţele.

– Gabe, ce minunat m-am simţit!

Se înălţă pe vîrfuri, îşi puse buzele peste ale lui şi-l sărută cu trup, suflet şi limbă.

Braţele lui o striviră de-i ieşi aerul din plămîni. Sărutul continuă, pînă cînd simţurile i-o luară razna, pînă avu senzaţia că păşise într-un foc pustiitor de tabără. Mîinile lui Gabe îi cutreierau spatele.

– Atenţie! strigă cineva. Gabe tresări.

Șase

– Au! țipă Gabe, răsucindu-se pe călcîie, în timp ce răsunau lătrături şi agitaţie. Pookums ieşi în zbor din apartament, cu coada filfiindu-i în vînt. Un cîine mare şi flocos alerga după el, urmat de Pete, care arunca în cîine cu bulgări de pămînt. Un cocoloş de noroi zbură cu boltă prin aer, spre Gabe şi Sandy. De astă dată, Gabe reuşi să-l abată cu mîinile.

Trase o înjurătură.

– Anume-ai dat în mine cu bulgărele ăla!

– Scapă-l pe Pookums! Ştii ce-o să se-ntîmple cu Dodo dacă-l prinde cîinele!

– Of, pentru Dumnezeu!

Gabe o luă la goană după pisică şi cîine, iar Sandy îi văzu dispărînd după colţul casei. Pete îşi opri salturile în faţa ei.

– Nu era mai bine să participi şi tu la salvarea lui Pookums?

– Se descurcă Gabe singur. Dă-mi o şansă. N-ai ieşit niciodată cu mine şi totuşi umbli cu el de prima oară cînd îţi face semn cu degetul.

– De unde-a apărut cîinele?

– De pe-aici.

– Pun pariu c-ai făcut-o anume ca să...

Continuă pe-un ton tot mai răstit, pe măsură ce tărăboiul creştea în intensitate.

– Uite-i că vin. Du-te să-l ajuţi, sau nu mai vorbesc niciodată cu tine.

– O singură întîlnire!

– Ajută-l!

Auziră ţipete, Dodo apărînd împreună cu domnul Payton şi doamna Fenster, care avea o mătură.

– Pookums! O, dragul meu Pookums!

Pookums o zbughi printre oameni şi fugi după colţ, cu cîinele pe urmele lui. Doamna Fenster dădu cu mătura după cîine, nu-l nimeri şi-l croi pe Gabe zdravăn peste mijloc, oprindu-l locului. Gabe se încovoie, ţinîndu-se cu mîna de burtă, în timp ce Pete o lua la fugă după cîine. Domnul

Payton luă furtunul şi se răsuci furios.

– Îi prind data viitoare. Fugi după ei să mai facă o tură, fiule.

Sandy alergă spre Gabe.

– Te-ai lovit rău?

– Normal că nu, răspunse el, tuşind şi gîfîind.

– O, Doamne! Eşti acelaşi tînăr pe care l-am lovit cu fărașul! Sărmanul de dumneata. Probabil că mă urăşti.

– A, nu! Nici să nu vă gîndiţi.

– Vai ce rău îmi pare!

– Hai să stai jos în balansoarul de pe verandă, insistă Sandy.

– Pookums! Pookums! răsuna limpede prin noapte vocea lui Dodo, peste hărmălaia de lătrături. Sandy îl cuprinse pe Gabe cu braţul şi-l conduse spre balansoar, unde acesta se aşează.

– Doamna Fenster ar trebui să se înroleze în infanteria marină.

– N-a vrut să te lovească.

– Am mai auzit asta.

Tuşi din nou şi se îndoi de mijloc, frecîndu-şi talia.

– Cine-a spus că doamnele bătrîne sînt neputincioase? Femeia asta are o mînă că poate turti pînă şi-o maşină.

– E drăguţă, zău. Voia să dea în cîine.

– A nimerit cam cu jumătate de metru prea sus

şi zece secunde mai tîrziu. De ce nu se ia de Pete? El e întotdeauna cauza tuturor necazurilor.

– Uite-i că vin.

– Dacă-i şi ea cu ei, eu mă duc înăuntru.

Pookums fugi pe lîngă cei doi, îndreptîndu-se spre stradă, cu toţi ceilalţi pe urme.

– Uite-i că s-au dus.

– Nu vrei să-mi dai un pupic la bubă ca să mă fac bine?

Surprinsă, Sandy îl bătu uşurel pe pîntecul său plat.

– Ţi-ajunge atît.

– Unde rămăseserăm? întrebă încet Gabe, întinzînd braţele spre ea.

– Ţi-ai revenit!

– Oarecum.

Braţul lui i se strecură pe după mijloc.

– Acum poţi să te-opreşti. Pete fuge după Pookums.

– Hai să exersăm pentru data viitoare.

O trase în poală şi o sărută, legănîndu-se alene. Sandy i se agăţă de umerii calzi, simţind aerul răcoros al nopţii pe braţe şi inhalînd parfumul îmbătător al hainelor lui Gabe în timp ce-l săruta la rîndul ei.

Mai tîrziu o purtă pînă la uşă, continuînd cu sărutările şi o lăsă jos. Îi încadră faţa cu mîinile.

– Cred că tocmai încep cele mai grozave patru

săptămîni din viaţa mea.

– Şi eu cred, şopti ea, cu sinceritate.

– Acum nu te gîndeşti la Senatorică, sper?

– Ce curios! Seth nu mi s-a mai pus în cale de cînd te-am cunoscut pe tine. Pur şi simplu s-a şters undeva în trecut.

– Asta mă face să mă simt bine, spuse Gabe cu glasul său profund şi senzual, care-o scălda în evantaie de căldură. Mîine seară, la aceeaşi oră, în acelaşi loc?

Cînd Sandy dădu din cap, Gabe adăugă:

– Nu-i nevoie să lucrezi. Stai jos în birou şi citeşte o carte.

– Mi-a plăcut. Zău că da.

– Ai fost nemaipomenită. Dacă vrei, te trec pe statul de plată. Am să-ţi urmăresc cariera. Cea mai sexy şi mai sărutată salariată cu jumătate de normă din toate forţele de muncă ale Statelor Unite.

– Sigur.

– Ne vedem mîine seară, Sandy.

– Ai să vezi dacă Pookums e-n siguranţă?

– Motanul ăla e-n stare să se apre la fel de bine ca doamna Fenster. Probabil că toată harababura asta îl distrează. E un mare cabotin, putred de răsfăţat.

– Îl cunoşti chiar atît de bine pe Pookums?

– A trebuit să-l iau la mine în aprilie, cînd Dodo

a făcut turul Europei.

– Mi-e greu să mi te imaginez îngrijindu-l pe Pookums.

– Dacă nu-i spui lui Dodo, află că l-am ţinut la pepinieră. E un bun vînător de şoareci. La revedere, Sandy.

Merse pînă la maşină cu un pas vioi care-o făcu să ofteze de uşurare. Doamna Fenster nu-l vătămase prea grav. Sandy intră în casă, încuie uşa şi porni maşinal prin apartament, dezbrăcîndu-se în lumina lunii nopţii de vară, cu gîndurile plutindu-i spre seara care trecuse, spre Gabe şi sărutările lui.

O săptămînă mai tîrziu, stătea pe canapeaua lui Gabe, după orele de muncă şi se minuna de zilele care trecuseră. Fiecare seară devenise verigа unui lanţ în curs de formare, legîndu-i inima. Gabe era amuzant, atracţia o covîrşea – şi străbătuse o pătrime din timpul pe care conveniseră să-l petreacă împreună. Încă trei săptămîni – apoi avea să-i dea sărutarea de adio pentru totdeauna?

Avuseseră o seară mai febrilă ca de obicei la pepinieră şi nici unul dintre ei nu luase cina. După lucru, se opriseră la Sandy ca să-şi schimbe blugii prăfuiţi cu o rochie de vară. Acum, de-ndată ce avea să fie gata Gabe, urmau să plece la masă.

Cu pieptul gol şi broboane de apă scînteindu-i

pe umeri, Gabe intră pe uşă. Se opri, ştergîndu-şi părul cu un prosop şi cu altul, roşu, înfăşurat peste şolduri.

– Ai prefera să mîncăm aici?

Nu-şi mai putu recăpăta respiraţia, nu-i putu răspunde. Umerii lui laţi erau de culoarea lemnului de tec rumen, cu muşchii întăriţi de munca la răsadniţă. Un strat de bucle negre, în formă de V, i se cîrlionţau pe piept, subţiindu-se într-o linie ce dispărea sub prosopul roşu. Picioarele armonios formate, cu musculatură puternică, stăteau puţin depărtate. I se uscă gura şi-şi linse buzele.

– Am fripturi în frigider şi putem să facem şi o salată. Ai putea pune acum cartofii la fiert. Sau preferi să mergem în oraş?

Cuvintele lui păreau să răsune de la mare distanţă, abia inteligibile pe sub bubuitul inimii. Era cel mai sexy bărbat pe care-l văzuse vreodată şi categoric, cel mai atrăgător. Jinduia să-i atingă pieptul gol, să întindă mîna şi să simtă carnea încordată şi netedă.

Ochii lui Gabe se îngustară; lăsă să cadă prosopul cu care-şi ştersese părul şi traversă odaia spre ea.

Cu fiecare pas al său, lui Sandy îi creştea temperatura. La nici jumătate de metru distanţă, Gabe se opri; mîna lui îi apucă braţul. Sandy se ridică în îmbrăţişare, atingîndu-i pieptul, simţind

părul scurt şi moale sub degete. Dorinţa i se aprinse în pîntec, infiltrîndu-i-se prin vene cu o nerăbdare fierbinte, sălbatică.

Gabe o strînse la piept, acoperindu-i gura cu a lui în timp ce-i răsfira părul cu degetele. Sandy se agăţă de el strîns şi o ridică, ţinînd-o cu tălpile la cîţiva centimetri deasupra covorului.

– Te-am dorit, şopti el foşnitor, cu răsuflarea adiindu-i pe gît.

Sandy inspiră adînc, apoi înclină capul pentru încă un sărut. Gabe o lăsă să lunece încet în jos, iar ea simţi prosopul căzîndu-i pe picioarele încălţate în sandale. Singura barieră dintre ei erau rochia şi lenjeria sa. Îi simţi erecţia, dură şi fierbinte prin ţesăturile subţiri, apăsîndu-i coapsa. Şi îl dorea. Tot dorul acumulat crescînd cu iuţeala unei unde de viitură.

Făcu alegerea în tăcere, dîndu-şi seama că se hotărîse cu mult înainte ca el s-o fi luat în braţe. Era atrasă de Gabe London într-o măsură pe care niciodată n-o mai simţise cu vreun bărbat. Niciodată nu-şi dăruise uşor inima, iar acum îi fusese răpită fără a i se da prea mult de ales. Gabe era prea important pentru ea.

Mîna îi lunecă în josul spinării lui, peste musculatura netedă, pînă pe oasele bazinului, proeminente sub carnea întinsă. Gabe trase adînc aer în piept şi o strînse şi mai tare.

O parte din ea avea să-i aparţină pe veci lui Gabe London. Într-un mod profund, femeiesc, voia ca şi ei să-i aparţină o parte din Gabe. Sandy îl cuprinse strîns cu braţele.

– Sandy eşti atît de deosebită, şopti el.

Îi tremura în îmbrăţişare, scăldîndu-i cu sărutări gura, bărbia. Degetele lui erau ca nişte clape sensibile, mici atingeri focoase ce-i făceau pielea să ardă de dorinţa de mai mult.

Ochii săi albaştri o ţintuiau neclintită, fără să răsufle, în timp ce-i desfăcea cu mişcări calculate bareta de sus a rochiei, împingînd-o la o parte pentru a-i dezgoli sînii. Trase adînc aer în piept, în vreme ce respiraţia ei se opri pentru o clipă. Apoi înclină capul, săgetînd cu limba peste un mugur trandafiriu.

– Gabe! ţipă Sandy şi se arcui pe spate, închizînd ochii.

Degetele lui se strecurară sub plinătatea înălţată a sînului, iar Sandy gemu.

– Te rog...

– Eşti atît de frumoasă, atît de delicată...

– Nu-s delicată. Sărută-mă, şopti ea, dorindu-l cu disperare.

El îi cuprinse sînul moale în mîna sa mare, bătătorită, repezindu-şi degetul mare înainte şi înapoi peste piscul tremurător, înainte să aplece capul pentru a i-l săruta. Părul lui îi gîdilă pielea, în

vreme ce mîinile ei se plimbau uşurel peste muşchii duri, explorînd, desfătîndu-se cu fiecare descoperire şi răspuns pe care reuşea să-l provoace.

Dorea să-i dăruiască plăcere, să-l iubească pe deplin. Îi sărută umărul, inhalîndu-i mirosul amețitor al pielii, delectîndu-se cu geamătul lui de dorinţă.

– Gabe, nu sînt... n-am...

– Şşş, am eu grijă, şopti el răguşit, aprinzîndu-i cu limba înţepături fierbinţi în ureche.

Cuvintele reprezentaseră un efort, iar Sandy tăcu, căutîndu-i buzele cu ale ei, pentru a-i trece apoi peste bărbie, coborîndu-se să sărute pielea caldă şi umedă după duş.

Deodată, Gabe îi smulse rochia subţire, lenjeria de voal şi păşi înapoi, strîngînd-o de şolduri cu mîinile lui mari, bronzate.

Sandy abia-şi mai putea ţine ochii deschişi, privindu-l pe sub pleoapele grele, cu capul înclinat pe spate şi preţ de-un sîcîitor moment se uitară unul la altul. Gabe gemu, o culese în braţe şi, sărutînd-o, o duse în dormitor, unde o depuse pe patul său mare.

Îngenunche deasupra ei, desenîndu-i figuri cu degetele pe abdomen, coborînd tot mai jos, pe cînd ea se zvîrcolea sub atingerea lui. Ţesea un fel de vrajă care-o făcea să i se-agaţe de umeri şi să ţipe:

– Gabe, te rog!

Trecu între picioarele ei, coborîndu-se s-o posede. Sandy icni, închizînd ochii, trăgîndu-l mai aproape cînd îl simţi zăbovind. Şoldurile i se ridicară, iar el se repezi în frăgezimea ei, smulgîndu-i un strigăt pe care i-l înăbuşi cu gura.

Şoldurile ei se mişcau într-un ritm străvechi, primitiv, pasional, dăruindu-i-se total bărbatului pe care ştia că-l iubea. Se agăţă de umerii lui robuşti, în vreme ce el îi şoptea numele printre sărutări. Deodată, Gabe slobozi un ţipăt aspru, cutremurîndu-se în spasmele eliberării, strivind-o la pieptul lui în vreme ce împreunarea li se adîncea şi mai mult, dincolo de pragul fizic, capturîndu-i inima.

Sandy simţi o explozie de extaz. Greutatea trupului lui o zdrobi de saltea şi amîndoi rămaseră înlănţuiţi, obosiţi şi încinşi de dragoste. În cele din urmă, continuînd s-o ţină unită cu el, Gabe se răsturnă pe-o parte şi-i privi faţa. Degetele lui îi ridicară şuviţele umede de păr auriu de pe obraz.

– Acum nu mai poţi da-napoi. Eşti sigură că asta ai vrut?

– Foarte.

Zîmbi şi-şi trecu degetul de-a lungul bărbiei lui, în timp ce el o săruta pe frunte.

– Şi ai ştiut ce avea să se-ntîmple cînd ai intrat cu prosopul ăla roşu pe tine.

– Ba n-am ştiut nimic, rîse el încetişor. Am ve-

nit să te-ntreb de cină.

– Şi n-ai ştiut ce efect va avea asupra mea să te văd aşa?

– Nu.

– Iar cînd erai la mine acasă, dacă eu aş fi intrat în cameră îmbrăcată doar cu-n prosop, ai fi discutat cu mine despre salate şi cartofi?

În obrajii lui Gabe apărură încreţituri.

– Nu. N-aş fi discutat nimic cu tine. Aş fi făcut exact ceea ce am făcut adineauri.

Amuzamentul i se şterse.

– Sandy, ne potrivim.

– Măi, da' încrezut mai eşti!

– Nu serios. Vreau să spun că ne potrivim la pepinieră şi ca prieteni şi ca amanţi.

Părea serios, iar ea îi mîngîie umărul cu vîrfurile degetelor, întrebîndu-se cît de puternice-i erau simţămintele. Gabe ridică bărbia s-o privească.

– Credeam că tu şi Senatorică aţi fost amanţi.

Sandy clătină din cap.

– Sînt de modă veche, ai uitat?

– În seara asta n-ai fost.

Văzîndu-i întrebarea din ochi, răspunse încet:

– Şi eu cred că ne potrivim.

O strînse de mijloc cu braţul, sărutînd-o.

Inima lui Sandy începu să bată mai repede şi se aprinse toată de plăcere, mîngîindu-l pe spate, bucurîndu-se de fiecare atingere, de miracolul a

ceea ce descoperise împreună cu el. Deodată, se ridică.

– Am uitat! N-ai mîncat azi. Pariez că eşti mort de foame.

– A, sînt, răspunse el răguşit şi ridică mîna să-i cuprindă un sîn.

– Nu vrei să mergem să luăm cina?

Făcea eforturi ca să vorbească şi coborî privirea spre degetele lui bronzate, atît de întunecate pe pielea ei palidă, aurie.

– Şşş. Fac exact ce vreau.

Sandy se cuibări mai aproape şi-şi plimbă degetele peste şoldul lui.

– Şi eu. Ai să ajungi şi mai slăbănog dacă nu mănînci.

– Poftim, iar mă faci slăbănog.

– Ciolane. Cele mai drăguţe ciolane din lume.

– Iar tu eşti o femeie moale şi inimoasă, exact ce-i trebuie familiei ăsteia.

Sandy rîse, gîndindu-se la Dodo şi Pookums.

– Băi, îţi ghiorăie burtica de foame.

– Te rog, gemu el, e stomacul. Nu-i zi „burtică". Mă faci să mă simt ca un ţînc. Iar acum, c-ai adus vorba, s-ar putea să-mi fie niţel cam foame.

– Ai aici fripturi şi salată.

– Mhm.

Sandy se rostogoli de lîngă el şi se ridică, căutîndu-şi prin jur hainele şi amintindu-şi că erau în

camera de-alături.

– Sandy.

Glasul lui răguşit îi băgă toţi nervii în rezonanţă. Zăcea pe-o parte în pat, privind-o, cu ochii umbroşi. Încet, îşi destinse trupul şi se ridică. Inima ei bufni, începînd apoi să bată nebuneşte. Gabe era atît de chipeş, de bronzat şi de bine făcut: o fîşie îngustă de piele albă îi înconjura şalele. Era mascul, excitat, puternic.

Nici nu ştiu că se mişca, dar deodată fu iarăşi în braţele lui şi cina se amînă pentru a doua oară în seara aceea.

În seara zilei de luni a săpătămînii următoare, pe cînd intrau în apartament, Gabe se întoarse s-o ia în braţe, după care se opri, privindu-şi hainele prăfuite.

– Trebuie să fac un duş.

Glasul îi deveni un foşnet.

– Şi eşti frumoasă. Îmi place verdele, fiindcă-ţi face ochii şi mai verzi. Dar trebuie să-ţi laşi părul liber.

Sandy îşi simţi inima tresărind şi palpitînd şi-şi netezi poalele rochiei de bumbac verde.

– De data asta să nu mai apari în prosop, că iar nu capeţi cina pînă după miezul nopţii.

El rînji şi-i mîngîie jucăuş şoldul.

– Cui îi pasă de mîncare?

Încreţi spre el nasul, merse la bucătărie şi se

spălă pe mîini. Fredonînd o melodie, puse la fiert o cratiţă cu apă şi începu să prepare o salată de verdeţuri. În timp ce turna ceaiul în două pahare pline cu cuburi de gheaţă, auzi un zgomot şi se întoarse, pentru a-l vedea pe Gabe privind-o prin uşă.

Stătea cu un şold rezemat de tocul uşii, avînd pe el o pereche de pantaloni curaţi, cu pieptul şi picioarele goale. Şuviţe castanii de păr umed i se unduiau peste frunte, iar ochii albaştri-i clocoteau de o dorinţă inconfundabilă.

– Ce mult îmi place să mă uit la tine, spuse el insinuant. Veni spre ea, iar inima lui Sandy se lovi de coaste.

– Ai cel mai uluitor efect asupra nervilor mei, şopti.

Un clopot sună melodios. Gabe înjură în surdină.

– Avem la uşă un musafir nepoftit.

Porni într-acolo, luînd din mers o cămaşă albastră de bumbac de pe spătarul unui scaun. O trase pe el, încheie nasturii şi, cu poalele scoase din pantaloni, deschise uşa. Sandy îl urmă, oprindu-se în uşa bucătăriei.

Intră un bărbat şi ştiu imediat cine era.

Şapte

Un duplicat al lui Gabe London mai vîrstnic şi mai corpolent stătea în faţa uşii. Ambii bărbaţi aveau ochi albaştri răpitori, mărginiţi de gene negre şi dese. Părul tatălui lui Gabe era la fel de castaniu şi scurt, dar înspicat cu argintiu. Amîndoi erau chipeşi, Gabe puţin mai lat în umeri, mai înalt şi mult mai zvelt.

– Fiule! Trebuie să vorbim. Toată ziua am încercat să te prind la telefon.

– Iartă-mă că nu te-am sunat. Am încercat o dată, apoi m-am luat cu treburile şi am uitat. Vino să faci cunoştinţă cu Sandy.

– Ai musafiri?

Ochii domnului London se îngustară, măsurînd-o pe Sandy cu o expresie nepăsătoare.

– Sandy, aş vrea să te prezint tatălui meu, Chan London. Tată, ea e Sandy Smith.

Chan London dădu din cap precipitat.

– Regret că-ţi întrerup seara, Gabe, dar am o urgenţă.

Sandy se întoarse să-şi ia poşeta. Porni spre uşă.

– Ne vedem mîine, Gabe. Putem să...

Braţul lui îi cuprinse talia.

– Stai un minut, tată. Poate s-audă şi Sandy. Sîntem prieteni foarte apropiaţi.

Deodată, Sandy simţi tensiunea dintre cei doi bărbaţi. Şi simţi şi degetele lui Gabe încleştîndu-i-se strîns pe mijloc. Ochii lui Chan London deveniră ca de gheaţă, îngustaţi; îi aruncă o privire şi strînse din buze.

– Gabe... începu ea.

– Aş prefera să rămîi. Nu peste mult timp luăm cina, o întrerupse el, privind-o, înainte de-a se întoarce spre tatăl său. Hai şi ia loc.

– Mai pun un tacîm.

Sandy trecu grăbită în bucătărie, uşurată că Gabe o lăsase să plece. Nu voia să rămînă, deşi el păruse atît de ferm.

Bucătăria era prea aproape de living pentru a

evita să audă discuţia, cu toate că Chan London coborîse glasul. Era aspru, baritonal şi nu la fel de profund ca al lui Gabe.

– Am nevoie de tine la birou.

– Dacă iar începi cu...

– Un moment doar. Ascultă-mă. Tocmai mi-am făcut controlul anual. Am o tensiune foarte mare. Doctor Kinnerman mi-a spus să-mi iau liber de la lucru o lună, două. Trebuie s-o las mai moale.

– Tată, îmi pare rău.

– N-am venit pentru compătimiri. Vreau să te întorci pentru un timp. Preia firma, iar eu voi merge cu mama ta în călătoria aceea prin Europa pe care şi-a dorit-o dintotdeauna.

– Nu te-ai gîndit la pensionare?

London senior rosti o sudalmă grosolană.

– Mă atrage la fel cît te-ar atrage şi pe tine. Nu vreau să ies la pensie sau s-o las mai încet sau să renunţ. Şi sînt al dracului de tînăr. Nu-i decît ceva temporar.

– Tată...

– Nu prea am de ales, Gabe. A spus că trebuie să mă opresc şi să-ncerc să-mi controlez tensiunea, altfel s-ar putea să nu mai fiu în stare să muncesc. Dar dacă încetinesc, îmi pierd compania. Tocmai am primit două conturi noi.

– Dă-i-le pe mînă lui Jeanie.

– Sora ta e o economistă bună, dar nu se

pricepe la management. Am nevoie de un administrator.

Se lăsă tăcerea, iar Sandy îşi ţinu respiraţia. Apucă un cuţit şi-şi privi încheieturile degetelor. Erau albe. O chinuia dorul de Gabe, căci ştia urmarea.

– Revin-o pentru următoarele trei luni, propuse Chan. Numai tu poţi conduce firma aia aşa cum vreau eu.

– Ştii cît de ocupat sînt cu pepiniera. N-o pot lăsa de izbelişte!

Sandy închise ochii. Detesta durerea din glasul lui Gabe. De ce insistase să rămînă şi ea? Nu voia să le-audă cearta. Începu să toace ceapa şi ardeii verzi.

– Gabe, şti ultima mea nădejde, se ridică parţial glasul lui Chan. Nu vreau să pierd firma. Am muncit ani de zile ca s-o pun pe picioare. Tot ce-ţi cer sînt trei luni din timpul tău.

– Acum sînt în plin sezon.

– Nu-mi da un răspuns în seara asta. Ştiu că-i un şoc pentru tine.

– Tată...

– Nu-mi răspunde, fir-ar să fie! Minimum ce poţi face e să te gîndeşti. Vorbeşte cu doctorul Kinnerman dacă nu mă crezi.

– Te cred şi-mi pare rău.

Sandy suferea pentru Gabe. Oboseala din

glasul lui era evidentă.

– Cine-i fata? întrebă Chan.

– V-am făcut prezentările. Sandy Smith.

– Unde locuieşte?

– La *Căminul de Pensionari Casa Grande*. Ea e administratora.

– Gabe, fă asta pentru mine. Am nevoie de tine.

– Ştii că poţi angaja pe cineva. Dă-i lui Jeanie o şansă.

– Nu poate conduce firma, altfel i-o predam ei.

– Ai lăsat-o vreodată să-ncerce?

– Ştiu că nu-i în stare. Nici n-ar lua-o. A pierdut contul McMahan în ianuarie.

– I se putea întîmpla oricui. Ai s-o-ntrebi?

– Dacă te gîndeşti cum te-am rugat, am să vorbesc şi cu ea.

– În regulă.

– Nu-mi pot asuma riscul de-a nesocoti sfatul lui Kinnerman – şi nu pot trăi fără firmă. Mi-am băgat toată viaţa în compania asta. Nu-ţi cer decît trei luni din timpul tău. Te voi recompensa.

– Dar cîteva luni înseamnă c-am să pierd eu compania, răspunse calm Gabe.

– Abia ai început. Te voi ajuta să-ncepi din nou, dacă o pierzi.

Dorindu-şi să fi fost la kilometri-ntregi distanţă, Sandy amestecă ceapa, ardeii şi feliuţele de ciu-

perci în untul auriu care bolborosea.

– Lasă-mă să-i spun mamei tale că te gîndeşti să-mi faci administraţia, că putem începe să plănuim călătoria aia în Europa.

– Sună ca şi cum ne-am fi înţeles. Ţi-am spus c-am să mă gîndesc, atîta tot, replică Gabe ferm.

– Voiam să vii cu mine la cină ca să discutăm.

– Trebuia să-mi dai telefon.

– Vii mîine seară?

– Lucrez pînă foarte tîrziu. Că tot veni vorba, lucrez din zori şi pînă-n noapte în fiecare zi din săptămînă.

– De asta am nevoie de tine. Vei munci ca un cîine, la fel cum fac şi eu. Pot angaja pe cineva care se pricepe, dar nu va avea energia ta.

– Tată...

– Cînd mai putem sta de vorbă?

– Lasă-mă cîteva zile şi te sun eu.

– Ăsta-i al doilea an de cînd ai răsadniţa. Eşti în şvung?

– La limită.

– Pasează-i-o cuiva şi vino la mine. Cînd vei vrea să pleci, îţi cumpăr eu altă pepinieră, dacă a ta a dat faliment. Dacă n-a dat, îţi voi oferi o primă care te va ajuta să te extinzi.

– Ştii că nu-i numai atît. Încerc să-mi fac un nume, să impun un serviciu pentru clienţi, ca să ştie pe cine se pot baza. Lucrurile astea nu poţi

să le cumperi.

– Din acest motiv te şi doresc. Voi încerca să-ţi rezolv problema.

Glasul lui Chan London se înălţă, agitat:

– Ai cheltuit, cît – un an şi şase luni în afacerile cu grădinăritul? Eu am băgat treizeci şi doi de ani în firma mea! Ajută- mă să salvez atîţia ani de muncă.

– Dacă plec acum, ştii că n-am să mă mai întorc în afacerile de grădinărie, spuse amar Gabe. Iar dacă plec într-adevăr, la întoarcere vei vrea să rămîn.

– Sigur că voi vrea să rămîi, dar am să pot înţelege dacă refuzi. Am să-ţi respect hotărîrea. Doar ajută-mă acum. Dă-mi o şansă să mă pun pe picioare, să-mi readuc iar în formă tensiunea asta arterială.

– Cu prima şi banii pe care mi-i oferi mie, poţi angaja cel mai al naibii de bun ajutor posibil. Poţi să-ţi iei un administrator care va face orice vrei, inclusiv să muncească pentru tine pînă-i sar capacele.

Glasul lui Gabe deveni mai profund.

– De fapt, vrei să mă-ntorc la tine.

– Normal că vreau să te-ntorci la mine. Nu pot găsi pe cineva atît de uşor pe cît crezi.

Gabe reveni cu glasul la nivelul firesc.

– Am avut o zi grea şi n-am mîncat nimic, nici

la micul dejun, nici la prînz sau cină. Rămîi cu noi?

– Nu. Te speteşti muncind la o operaţiune de două parale unde trebuie un creier de maimuţă.

– Cred că despre asta am mai discutat, replică Gabe calm.

– Scuză-mă. Nu se cuvenea. Doar că-s atît de-al dracului de neliniştit încît nu mai ştiu ce vorbesc. Fiule, gîndeşte-te serios. Te rog.

– Okay. Am să te sun. Găsim noi o soluţie. Toate grijile astea nu-ţi folosesc la nimic. Compania n-o să se destrame dacă-ţi iei cîteva luni libere şi-o ştii foarte bine.

Sandy le auzi glasurile apropiindu-se. Domnul London îi aruncă o privire în timp ce trecea prin dreptul bucătăriei.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, domnişoară Smith.

– Vă mulţumesc.

– Regret că a trebuit să se-ntîmple în asemenea împrejurări, dar am o problemă disperată.

Sandy îl privi pe Gabe, care stătea cu mîinile-n şolduri, umerii încordaţi şi trăsăturile impenetrabile.

– Îmi pare bine de cunoştinţă, spuse ea.

Chan London deschise uşa, iar Gabe îl urmă, trecîndu-şi mîna peste pragul de sus al uşii şi rezemîndu-se cu şoldul de ea în timp ce vorbea. Sandy dădu drumul la apă ca să nu le audă cu-

vintele.

O pereche de mîini îi cuprinseră mijlocul, după care Gabe închise apa.

– Iartă-mă.

– Nu face nimic, dar mai bine mă lăsai să plec, ca să fi putut vorbi liber.

– Ba nu. Nu l-ai intimidat, nici nu l-ai inhibat pe tata.

Îşi trecu o mînă prin păr, privind un moment dincolo de Sandy, îngîndurat.

– Spaghetele sînt gata să le scurg. De ce nu stai jos?

– Ce încurcături complicate pot s-apară! Compania aia a tatei funcţionează atît de eficient, încît probabil şi-ar putea lua şase luni liber şi totul ar merge ca pe roate.

– Eşti sigur că nu vrei să te-ntorci?

– Îmi place la pepinieră. Muncesc din greu, dar mi-e dragă. Îmi place să stau în aer liber, îmi plac plantele, îmi place să lucrez cu oamenii.

Luă cratiţa şi turnă pastele făinoase într-o strecurătoare.

– Nici nu-ţi poţi imagina cît mă oboseşte să stau într-un birou, lucrînd la registre şi căscînd ochii peste cifre...

– Nu-i nevoie să-mi imaginez. Nici mie nu-mi place.

Gabe lăsă să cadă prinzătoarele de vase, pri-

vind-o pe Sandy cum trecea macaroanele pe farfurii, adăugînd sos roşu gros.

– Aşa e, şi tu eşti economistă. Ar fi trebuit să i te recomand pentru angajare.

Ea zîmbi, iar Gabe surîse şi el, scurt. Arăta atît de chinuit, încît Sandy lăsă farfuria jos pentru a-l îmbrăţişa.

O mîngîie pe păr, cu o mînă, ţinînd-o strîns cu celălalt braţ.

– Îmi pare rău c-ai picat la mijloc.

– Se-ntîmplă lucruri din astea şi-n familia mea.

Gabe se retrase, privind-o curios.

– Zău? Tatăl tău vitreg...?

– Nu, clătină ea din cap, de Buni e vorba. E mama mamei mele şi-i obişnuită ca lumea să se învîrtă cum vrea ea. Cînd nu se-ntîmplă aşa...ies cele mai mari belele. Uneori pic şi eu la mijloc. Derek, tatăl meu vitreg, nu se-nţelege deloc cu ea.

Gabe zîmbi, atingîndu-i bărbia.

– Familiile! Hai să uităm de ele cîteva minute. Stomacul meu o să-mi croiască una dacă nu-i dau de mîncare.

În cîteva minute, spaghetele, salata verde proaspătă şi feliile de pîine cu unt fură puse pe masă. Gabe îi făcu cu ochiul, întinzînd mîna spre mîna ei.

– Trebuie să te ating.

Inima i-o luă mai repede şi-şi pierdu toată pofta de mîncare, pe cînd îşi aşeza degetele într-ale lui.

– Aş vrea să-ţi dăruiesc ceva. Plante, nu-ţi pot oferi. Nici dulciuri.

– N-am nevoie de nici un cadou, rîse Sandy.

Clopotul de la uşă sună din nou, iar Gabe gemu.

– Dacă s-a întors tata să se mai certe puţin, m-apucă indigestia. Un moment, vin imediat.

Se duse la uşă şi în casă apăru Pete, cu Pookums în braţe. Privirea tînărului se îndreptă imediat spre Sandy şi-i dădu drumul motanului, care fugi după canapea.

– Salut. Iertaţi-mă că vă-ntrerup, dar Dodo stă noaptea asta la mătuşa Willa şi m-a rugat să am grijă de Pookums. Nu pot, aşa că ţi l-am adus ţie. Mmm, ce grozav miroase cina.

– Bine, poţi lua masa cu noi şi pe urmă te duci să-ţi vezi de hîrtii.

Nedescumpănit de acest ordin, Pete, rînjind, intră şi închise uşa. Îşi turnă un pahar de lapte, umplu farfuria cu spaghete şi sos şi luă o înghiţitură, cu ochii închişi.

– Mamă, ce bun e. Sandy, ştii să găteşti...

– M-a ajutat Gabe.

– Oricine le-a făcut, sînt grozave. Te căuta tata.

– Vrea să mă-ntorc şi să lucrez la el cîteva luni, ca s-o poată duce pe mama în vacanţă. Doctorul Kinnerman a spus că are tensiunea arterială foarte ridicată.

– Glumeşti. De tensiune nu mă mir, da' tu chiar ai de gînd să te-ntorci la el?

– I-am promis că mă mai gîndesc.

– O, Doamne. Precis ţi-a oferit ceva nemaipomenit de te-a convins să te gîndeşti la asta. Auzi, după plecarea ta am vîndut arţarul japonez „Bloodgood".

– Sfinte Sisoie!

– E bine ce-a făcut? întrebă Sandy.

– Era un copac bătrîn de şaizeci de ani, la aproape trei mii de dolari.

– O, Doamne, deci e bine! Ce copac scump!

– Va trebui să-ţi las mai des vînzările pe mînă, spuse Gabe. E într-adevăr grozav! Ai o primă pentru vînzarea asta.

Pete zîmbi amabil şi, pe măsură ce cina îşi urma cursul, Sandy descoperi că în prezenţa fratelui său putea fi normal şi agreabil. Curăţiră repede bucătăria toţi trei, după care se aşezară la taifas, Sandy pe canapea lîngă Gabe, cu Pookums în poală. În cele din urmă, atinse braţul lui Gabe.

– Ar fi timpul să merg acasă.

– Te conduc eu, spuse Pete, ridicîndu-se.

Rîzînd, Gabe îşi lăsă braţul peste umerii ei.

– Nici pomenealã, frăţie. E partenera mea. Poftim – se aplecă el să-l ia pe Pookums, care protestă cu un miorlăit – du-ţi prietenul la pepinieră. Poate vîna la şoareci pînă dimineaţă.

– Ţi-l dau pe Pookums pentru Sandy, propuse Pete, rînjind spre ea.

– Afară!

– Okay, okay. Foarte bună cina. Pe mîine.

Se opri în faţa lui Sandy.

– Mă săruţi de noapte bună?

– Ai auzit ce-a spus: „Afară!"

Pete îl luă pe Pookums sub braţ şi plecă. Gabe încuie uşa, stinse luminile, iar lui Sandy îi sări inima din piept cînd se întoarse spre ea şi întinse braţele.

Zîmbi şi se apropie de el agale, ridicînd mîinile să-şi scoată agrafele din păr, pentru a şi-l lăsa să se reverse ca o cascadă peste umeri.

Cînd ajunse la el, îi cuprinse talia suplă, pe cînd braţele lui viguroase o învăluiau. Sandy îi căută pe dibuite buzunarul de la spate şi-şi vîrî agrafele de păr înăuntru.

– Ce se-ntîmplă la spatele meu? întrebă el, frecîndu-şi nasul de gîtul ei.

– Agrafele mele, şopti ea, răsucindu-se pînă-i întîlni buzele.

Gabe o ridică în braţe şi se întoarse spre

dormitor.

– Credeam că n-o să mai plece.

În seara următoare, Sandy fu ocupată cu bunica ei, dar în cea de după aceea avu o întîlnire cu Gabe. Treburile de le pepinieră merseră la fel de bine ca de obicei, iar Gabe nu putu închide pînă la ora zece. Sandy aşteptă în birou, aşezată pe o ladă. El intră şi se lăsă greoi în scaun, făcînd cîteva însemnări pe un bloc-notes, după care închise ochii şi-şi frecă fruntea.

– Iartă-mă, am întîrziat. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

O privi.

– Nu trebuie, să ştii.

– Ştiu.

Trecu în spatele lui să-i maseze umerii.

– Aahh, ce bine e...!

– Cum a fost azi cu tatăl tău?

Simţi încordarea revenindu-i în umeri. Îi răspunse fără inflexiuni:

– Se roagă de mine să mă-ntorc.

– Ai vorbit despre asta cu sora ta?

– Nu.

– I-ai putea descrie pe larg situaţia.

Gabe rămase tăcut, iar Sandy bănui că nu

voia să se gîndească la problema aceea, nici s-o discute. Îi strînse umerii tari, coborînd cu degetele să-i frămînte carnea dintre omoplaţi. În timp ce-l masa, îl studie, conştientă că-şi pierduse firea mult prea repede. Se întreba cît de puternice erau sentimentele lui faţă de ea. Era mai în vîrstă, mai cu experienţă, iar prima sa iubire era profesia – vag, se întrebă dacă n-o fi fost cumva singura lui adevărată iubire.

Îi privi părul castaniu; ţinea capul aplecat înainte. Se aplecă, scăldîndu-i uşor ceafa cu respiraţia ei, înainte de-a-i atinge fugar pielea cu buzele.

Gabe expiră cu un lung oftat şi se întoarse, trăgînd-o în poala lui.

– N-am să te murdăresc mai rău decît eşti deja.

– Pot să spun că eşti copleşit de cum arăt, murmură ea, cu buzele lipite de gîtul lui.

Mîinile lui i se strecurară pe sub tricou, calde pe piele.

– Eşti înnebunitoare, blugii îţi vin atît de bine, atît de strînşi...

Se ridică.

– Blugii mei nu-s chiar atît de strînşi!

Degetele lui Gabe urcară, iar pleoapele i se închiseră puţin, privind-o cu o poftă mocnită.

– N-am zis decît strînşi...

– Vorbeam de tonul senzual cu care-ai spus-o, precizã ea, topindu-i-se din nou în braţe, incapabilã sã reziste ochilor lui ademenitori.

– Am auzit cã ai o zi de naştere sîmbătă.

– De unde-ai aflat? se ridică ea să-l privească. A, Dodo ţi-a spus. Era la mine cînd am primit un pachet de la ai mei.

– E o ocazie deosebită. O să-mi iau liber de la lucru şi luăm masa împreună.

– Aş fi încîntată.

– Gabe... scoase Pete capul de după colţ. Pardon. Te caută un client. Terminam de pus petuniile în glastre cînd a apărut. I-am spus că am închis, dar el a zis că-i o urgenţă cu nişte stejari roşii. Domnul Tattersoll.

– Vin imediat. Aşteaptă aici, Sandy, te rog.

Sandy se adună pe picioare şi, de cum dispăru Gabe, Pete intră în birou.

– Ce are el şi n-am eu?

– Fineţe.

– Eşti sigură că nu-i din cauza părului său castaniu şi ondulat?

Sandy se aşează pe scaunul lui Gabe.

– S-ar putea să conteze şi asta.

– M-am gîndit eu. Şi altceva? Genele, fără îndoială.

– Sigur, genele lui senzuale, glasul sexy, spuse ea enigmatic, cu mintea la Gabe.

– Pot să-mi vopsesc şi eu părul.

– Nu fi ridicol! Şi mai e şi personalitatea lui.

– A mea nu-ţi place?

– Vrei un răspuns sincer?

– Poate că nu.

– N-ai nişte petunii de răsădit?

– Peste-un minut. Nu se ofilesc ele cît stăm de vorbă. Ştii, niciodată n-am mai avut asemenea dificultăţi cu o femeie.

– Norocul tău.

Pete se cocoţă pe marginea biroului, aproape atingînd cu genunchiul său osos şi pistruiat braţul fotoliului lui Sandy.

– Îţi dai seama că voi doi nu sînteţi îndrăgostiţi cu-adevărat? Tu îţi petreci jumătate din timp la bunică-ta, iar el trei sferturi din timp la muncă.

– Sîntem oameni ocupaţi.

– Mda. Sandy, care-i mîncarea ta favorită?

– Şunca – nu-ţi foloseşte la nimic dacă ştii.

– Ce fel de şuncă? Presată, prăjită?

– Acuma n-aş vrea să fiu inundată cu carne. Trimite-ţi boccelele cu mîncare la Crucea Roşie.

– Of, haide. Nu vreau decît să te cunosc mai bine.

– Pete, nu ne vom cunoaşte niciodată mai bine.

– Sîntem sortiţi. Dacă ai o şustă cu Gabe, ne vom cunoaşte mai bine. Dacă eşti prietenă cu Dodo, ne vom cunoaşte mai bine.

Tăcu, aplecîndu-se mai aproape, să-i atingă bărbia.

– Şi dacă...

– Nici vorbă! îşi roti Sandy fotoliul, îndepărtîndu-se de birou.

– Vai de mine, Sandy, nici nu ştii ce-mi faci!

– Şi nici nu vreau să ştiu!

Porni spre ieşirea biroului. Pete sări în faţa ei, întinzînd braţul să-i taie calea.

Sandy zîmbi dulce.

– Dă-te din faţa mea.

– Te rog, rămîi. Aşa ţi-a cerut Gabe.

– Nu ştia ce sacrificiu-mi cere să fac.

Pete se aplecă îndărăt, să pivească dincolo de despărţitură.

– Uite-l că vine. Stai jos la loc, sau o să se înfurie pe mine ca un bărzăune.

Sandy lăsă să-i scape un oftat de exasperare şi reveni în fotoliu. Pete se rezemă de uşă, privind-o.

– Am de gînd să stau prin preajmă. Cel puţin, mi-ar rămîne o şansă cînd te dezmeticeşti. Gabe n-o să-ţi aducă decît nefericire, să ştii. E un maniac al muncii, la fel ca tata. E sucit în foarte multe privinţe.

– Numeşte una.

– Nu poartă ciorapi la fel.

– Pot tolera ciorapii desperecheaţi, declară ea

cu solemnitate. Am vederi largi.

– Îi place ketchup-ul la omletă.

– Am vederi foarte largi.

– Adoarme la filme.

– Asta-i sucealã? Şi eu adorm.

– Nu crede în angajamente şi cu atît mai puţin în căsătorie. I-ai auzit părerile asupra căsătoriei?

– Asta ne priveşte pe Gabe şi pe mine, răspunse ea, mult mai rece decît simţea.

– Jură că nu se va căsători niciodată. Şi are atît de multe femei la activ, încît nici nu poate să le spună pe nume sau să le numere. Eşti una din foarte, foarte multe.

– Nu mai spune!

– Nu mă crezi, este? Întreab-o pe Dodo. Sau întreabă-l pe el despre Yvette, Madeline, Carol, Nola...

– Nici o şansă. Trecutul lui îl priveşte.

– Ha! Ai să te sperii de ce-o să afli.

– Dacă toate acele femei l-au plăcut, înseamnă că nu poate fi chiar atît de sucit. Pete, sînt prea bătrînă pentru tine. Îmi place fratele tău. Tu eşti drăguţ...

– Oh, Sandy!

– ... destul cît să găseşti multe fete frumoase cu care-ai avea nişte întîlniri foarte plăcute. Nu cred că Gabe se-ntorcea cu-adevărat.

– Poţi să fii sigură. E... hei, nu pleca!

– Dă-te la o parte!

– Da, coniţă.

Şi se postă în uşă.

– O, nu! Pleacă din uşa aia!

– Ţi-e frică de mine?

– Nu, răspunse un glas profund şi apăru Gabe; înşfăcă în pumn cămaşa lui Pete şi-l împinse din uşă. Fuga-marş. Închidem.

– Fratele meu cel norocos. Norocosul meu frate sucit.

Gabe făcu un pas spre el, iar Pete o zbughi din loc, fugind din birou. Gabe clătină din cap.

– Te-a supărat?

– Nu mai mult ca de obicei, răspunse Sandy, deşi unele dintre declaraţiile lui Pete fuseseră asemeni unor spini înţepători.

Gabe îşi întinse braţul musculos pe lîngă capul ei, rezemîndu-se cu mîna de perete pentru a se apleca mai aproape, alungînd cu căldura trupului său toate îndoielile şi grijile. Coborî glasul:

– Poate că nu sîntem destul de convingători.

– Poate.

Vocea îi era sufocată, dar nu-i păsa.

Se aplecă s-o sărute pe gît, şoptind:

– Se uită pe fereastră?

Inhalînd aroma de conifere a hainelor lui şi un iz slab de pămînt reavăn, Sandy întoarse capul, aproape închizînd ochii.

– Că tot... veni... vorba, se uită, murmură ea. Dar nu trebuie să faci asta acum...

– Chiar aşa?

O sărută pe obraz, pe colţul gurii; limba lui îi urmă conturul buzelor.

– Cuprinde-mă cu braţele, Sandy, ca să părem convingători.

– Da, şefu'...

Sărutul îi făcea praf procesele mintale. Uită de Pete şi de lumea din jur, pînă cînd Gabe se opri.

– Hai să plecăm de-aici. Să mergem acasă.

– Nu credeam c-ai să mi-o mai ceri.

Gabe rînji şi stinse o lumină. Afară se auzi un trosnet de ghivece, paşi, apoi un motor de maşină ambalînd şi îndepărtîndu-se.

Clătină din cap, în timp ce închidea prăvălia.

– Pete n-a mai fost niciodată aşa.

Se opri s-o privească peste tejghea, iar Sandy îşi simţi nervii încingîndu-se pînă la o flacără fumegîndă, la vederea confirmării flagrante din ochii lui.

– Desigur, înţeleg şi eu de ce.

– Bine. Să-mi iau poşeta.

Gabe chicoti, păşind în faţa ei.

– Mor după tine cînd roşeşti.

– De-asta spui aceste lucruri? Şi te uiţi la mine aşa?

– Cum?

– Ha... ştii exact ce faci cu glasul tău senzual şi ochii ăştia albaştri.

– Mmmm. Hai să mergem înainte de-a trebui să mă aduni de pe jos. Apropo de ochi sexy şi glasuri sexy...

– Mergem.

– Îmi pare rău că Pete este aşa o pacoste.

– Mă descurc eu. Cred.

Îl privi un moment, amintindu-şi de remarcile lui Pete în legătură cu femeile din viaţa lui. Era oare doar una dintr-o lungă succesiune?

Colţul gurii lui zvîcni într-un rînjet strîmb.

– Dau un bănuţ să aflu ce gîndeşti.

– Mă gîndeam doar la ce-a spus Pete.

– Aşa?

– Cică eşti sucit, că porţi ciorapi desperecheaţi.

Gabe pufni.

– Sînt daltonist.

– Care-i deosebirea dintre culorile semaforului?

– Ştiu cînd să trec şi cînd să mă opresc.

– Acum ştii? întrebă ea cu o voce îmbufnată.

Rînji şi o trase pentru încă un sărut prelungit care-i făcu temperatura să crească.

– De data asta, chiar plecăm de-aici.

Seara următoare o petrecu cu Buni, fără să se vadă cu Gabe. Joi seară, cînd sosi la pepinieră, în parkingul din faţă staţiona o maşină şi se întrebă dacă Gabe încă mai avea cu el un client. În timp

ce se apropia de uşă, auzi nişte glasuri groase şi se opri.

Uşa se dădu de perete şi ieşi Pete. În spatele lui, zări umerii laţi ai unui bărbat şi-l recunoscu pe Chan London.

Cînd uşa se închise în urma lui, Pete se opri, iar expreasia încruntată i se şterse de pe faţă.

– Sandy!

– Am o întîlnire cu Gabe, spuse ea răspicat, privind-l urît.

– Ei, poate că ai şi poate că nu. Dacă nu te distrează să asişti la o ceartă de familie, ce-ar fi să mă laşi să-ţi ofer un cornet de îngheţată? Ţi-l aduc aici. Poate pîn-atunci trece şi furtuna.

– Mulţumesc, aştept afară. E o seară frumoasă.

Se aşează pe o bancă de fier forjat. Cînd Pete luă şi el loc lîngă ea, Sandy se încruntă şi se trase mai încolo.

– Credeam că eşti în drum spre casă.

– Va face cum vrea tata, să ştii şi pe urmă n-ai să-l mai vezi niciodată. Asta-i o joacă în comparaţie cu firma de contabilitate. Tata ia mereu mai multe conturi decît poate manevra cu uşurinţă.

– Aşa nu-mi cîştigi prietenia.

– Mă gîndeam că ţi-ar plăcea să ştii. La firmă n-o să scape aşa uşor.

– Hmmm.

– Ai cel mai drăgălaş...

– Pete! Chiar trebuie să mă-ncui în maşină pînă iese Gabe?

– Nu. Am să stau cuminte.

După un moment, Sandy începu să se relaxeze, savurînd farmecul serii. Era lună plină, albă, o mare de nori pufoşi spre apus, stele licărind strălucitoare deasupra capului. Traficul se rărise suficient ca să poată auzi cîntecul continuu al greierilor. Era o noapte caldă de vară şi, curînd, avea să se afle în braţele lui Gabe. Se simţi trasă uşor de păr, întoarse capul şi-l prinse pe Pete jucîndu-se cu şuviţele ei lungi. Le dădu drumul imediat, în timp ce ea se îndepărta şi mai mult pe bancă.

– Vrei să...

– Uite-i, vin.

Chan London ieşi înaintea lui Gabe.

– Luăm prînzul luni la douăsprezece?

– Perfect. Dar va trebui să fii scurt, tată. Şi să vină şi Jeanie.

– Am s-o chem...

Chan London îi observă pe Sandy şi Pete în timp ce se ridicau.

– Bună seara, domnişoară Smith. Tot aici eşti, Pete?

– Da, domnule, stăteam de vorbă cu Sandy.

– Bună seara, domnule London.

Chan dădu din cap şi urcă în maşină. Pete se foi pe loc.

– Voi doi vreţi...

– Pete...

– Okay, okay. Ne vedem mîine.

Pete trînti portiera maşinii sale şi plecă.

– Precis că insistenţa e principala lui calitate, comentă Sandy, pe cînd Gabe îşi înlănţuia braţele împrejurul mijlocului ei, ridicînd ochii spre plafonul de nori tot mai întins de pe cer.

– E de-aşteptat să se schimbe vremea duminică.

– Sper să avem puţină ploaie.

– Atîta vreme cît n-avem grindină.

O trase mai aproape şi o sărută.

– Credeam că-n veci nu mai rămînem singuri.

Sîmbătă dimineaţa, Sandy intră în pepiniera London şi se opri în faţa biroului lui Gabe. El vorbea la telefon. Îi făcu cu ochiul, luă o comandă de plopi, apoi se încruntă la ea. Bătea din picior nerăbdătoare, încercînd să-şi stăpînească nervii. Gabe puse receptorul în furcă şi se întoarse, rezemîndu-se de tejghea.

– La mulţi ani. Ce s-a-ntîmplat?

Opt

Inima lui Gabe tresări; îi surîse. Ştia că o înfuriase ceva, dar asta nu-i diminua plăcerea de-a o revedea. Rapid, privirea lui coborî spre cămaşa albă şi cochetă prin care i se desluşea forma sînilor înălţaţi şi tari, fură o ocheadă spre talia suplă, spre blugii decoloraţi ce-i stăteau strînşi pe şolduri. Simţi dorinţa fremătîndu-i în josul pîntecului şi-şi înfruntă imboldul de-a întinde mîinile peste tejghea s-o atingă.

– I-ai spus că azi e ziua mea.

– Bănuiesc că te referi la Pete.

Îi studia lucirile aurii din păr, amintindu-şi cum

i-l simţise căzînd gingaş peste umerii lui goi.

– Asculţi ce-ţi spun?

Gabe clipi din ochi, revenind la realitate.

– Desigur.

– Nu rîde de mine, Gabe London.

Trase adînc aer în piept.

– Ce-a făcut?

– M-a îngropat în baloane roz. Nu-mi mai găsesc propria casă, în atîtea baloane roz!

– Vrei să vin eu să le sparg?

– Dom'le, nu-i de rîs!

– Okay, okay. Îmi pare rău că te-ai pierdut printre baloane roz. Le vom dona unei băcănii, pentru publicitatea de sîmbătă. Nu-ţi ieşi din pepeni pentru cîteva baloane.

– Cîteva!

Pentru a-şi stăpîni rîsul, Gabe încercă să numere pachetele cu seminţe de ridichi aflate pe raftul din spatele ei.

– Şi asta nu-i tot. Crezi c-aş fi venit aici pentru cîteva sute de baloane?

Surprins, reveni cu atenţia asupra ei.

– Mai e şi altceva?

– În timpul programului de gimnastică matinală, am primit o telegramă muzicală de la un Tarzan musculos, îmbrăcat într-o frunză de smochin!

Gabe îşi ascunse faţa, încercînd să-ţi înăbuşe rîsul. Muşcîndu-şi partea dinăuntru a buzei, trase

iarăşi aer în piept şi o privi din nou.

– Rîzi de mine!

Nu-i putea răspunde. Încercînd să pară solemn, ocoli tejgheaua şi o luă de mînă pentru a o conduce în biroul lui.

– A fost îngrozitor de jenant. Majoritatea celor din căminul de pensionari au fost şocaţi.

– Cred şi eu.

– E ţicnit! Complet sonat, picat din lună.

– Sandy...

– Aşa să-mi ajute Dumnezeu, termină cu rîsul!

Gabe nu putu decît să mai inspire o dată adînc şi să strîngă din buze, rămînînd tăcut. Începu să se joace cu părul ei.

Sandy îşi smuci capul, iar buclele aurii se smulseră din mîna lui.

– Pe gazonul din faţă a apărut o orchestră şi mi-a cîntat *Happy Birthday*. O orchestră completă, cu surle şi tobe! La două străzi mai încolo e un panou pe care scrie „Sandy are 29 de ani" cu litere de un metru!

– Cadoul meu va fi o dezamăgire reală, spuse el, chinuindu-se din răsputeri să nu rîdă, bucurîndu-se de bujorii obrajilor, de verdele viu al ochilor. Inhală profund, savurîndu-i aroma.

– Rîzi! Fir-ai al dracului, rîzi de mine!

– Vino aici.

Sandy sări înapoi.

– Nici măcar n-am început să-ţi spun! Ştii ce oră e?

Gabe se uită la ceas.

– Douăşpe fără zece.

– Încă e dimineaţă.

– Hai să stai jos şi-ncearcă să eviţi istericalele.

– Am primit un telefon de la poliţie, continuă ea, coborînd vocea. Au apărut abţibilduri – ca alea pentru parbrize – pe toate semnele de circulaţie, stîlpii, indicatorii străzilor, din zona mea, pe toată lungimea străzii, pînă dincolo de pepinieră şi pe toate scrie: „Sandy Smith cea dulce a împlinit 29 de ani!"

– Doamne, Doamne! Sper că poliţia nu-ţi cere să le dai tu jos, nu?

– Nu. Au emis o amendă şi le-am spus cine-i vinovatul.

– Ei, pe naiba! Cred c-a meritat-o.

– Da, a meritat-o. După cum vezi, nu fac istericale. Sînt foarte calmă, dacă stai să te gîndeşti prin ce-am trecut.

– Baloane, Tarzan, abţibilduri, orchestră... ce mai aniversare!

– Eşti cît pe-aci să-ţi plesnească burta de-atîta rîs.

Gabe se scărpină în cap, incapabil să-i răspundă sau s-o privească.

– Ei, cît de comic o să mai fie dacă-ţi spun că

ginkgo-ii sînt roz?

Gabe avu senzaţia că pusese mîna pe un fir electric neizolat.

– Ce vrei să zici, că ginkgo-ii sînt roz?

– Ai asurzit? M-ai auzit ce-am spus. I-a suflat cu spray roz şi le-a prins pe trunchiuri cu bolduri inimioare roz şi-a atîrnat peste peluza din faţă un steag lung de douăzeci de metri, cu inscripţia „La mulţi ani, Sandy, din partea lui Pete!"

– Ei, fir-aş al dracului.

– Unde-i simţul ăla grozav al umorului, care acum un moment era aşa de vizibil?

– Celelalte erau inofensive.

– Ha! Cum ţi-ar place să te pupe un Tarzan cîntător doar cu-o frunză de smochin pe el?

– Nu mi-ar plăcea de loc. Poate-i un roz lavabil, spuse Gabe, pierdut în gînduri, simţind că începeau încet să-i vină dracii. Iarăşi blestemaţii ăia de ginkgo şi frate-meu. Poate-ar fi bine să-i acorzi o întîlnire.

Sandy îngustă ochii, ridicîndu-se să se repeadă afară din birou. Gabe o prinse imediat.

– Hai, spuse el, încercînd să-şi îmblînzească glasul, în timp ce-i privea ochii neînduplecaţi ca două smaralde scînteietoare. Te tachinam doar!

Ea îl privea, fierbînd.

– Sandy, continuă el, pe cît putea de blînd şi o trase spre el, cuprinzînd-o strîns cu braţele şi su-

flîndu-i peste şuviţele de păr în timp ce vorbea. Îmi pare rău să am un frate smintit. Chiar ar trebui să faci ceva pentru el, dar nu te-nfuria pe mine din cauza lui. Dacă nu te-aş fi putut avea, probabil mă purtam la fel de nebuneşte ca Pete.

– Vorbeşti serios?

– Sigur.

Îi ridică bărbia.

– Iartă-mă, dar n-am ştiut nimic despre toate astea.

– Mă scoate din...

– Şşş. Vin eu să dau drumul la baloane...

– Nu-i nevoie. Domnul Payton a spus că le dezleagă el şi-l vor ajuta şi-o parte din ceilalţi.

– Dodo a văzut?

– Da. N-a făcut decît să zîmbească şi să spună că Pete trece printr-o anumită etapă. Tu şi cu mine îl vom descuraja curînd.

– Eşti prea atrăgătoare pentru binele tău propriu, draga mea.

– Chiar sînt? întrebă ea cu inocenţă, iar Gabe rîse, arzînd de dorinţa să închidă pepiniera şi să plece cu ea.

– Cînd vine, am să-l trimit să vadă de copacii ginkgo. Să n-am ambiţie, dacă mai trebuie să-i înlocuiesc o dată...

– Sper că se poate spăla. Domnul Payton a spus c-o să-ncerce cu apă, dar dacă vopseaua

se scurge de pe copaci, nu va face rău ierbii?

– S-ar putea să fie cea pe care o folosim la spray-erea peluzelor iarna. Dacă-i aşa...

Îşi frecă fruntea, simţind un val de uşurare. O singură privire aruncată figurii ei aprige, şi-şi dori să fi tăcut.

– Face vreun rău copacilor?

– Nu.

– Şi se spală?

– Nu.

– Şi cînd se duce?

– Pe măsură ce copacul creşte, se şterge şi vopseaua, cu timpul. Cîteva săptămîni...

– Nu vreau să am copaci ginkgo roz cîteva săptămîni!

– Regret, dar de data asta nu mai trebuie să-i înlocuiesc.

– Oh!

– Nu-ţi ieşi din fire. Voi veni să mă uit la ei după-amiază. Tu doar încui-o pe doamna Fenster în casă să nu-mi producă vreo vătămare corporală.

– Iar tu ţine-l pe Pete departe de mine.

Gabe o privi solemn.

– Voi încerca, dar a luat de dimineaţă camionul şi a spus că livrează comenzi.

– Am postat-o pe doamna Fenster la mine pe verandă, cu fărăşul. O să-l ţină ea pe fratele tău la

distanţă.

– I-ar prinde de minune lui Pete dar, cu bafta lui, n-au să se-ntîlnească niciodată. Ce zici de ora şapte seara?

– Pîn-atunci, s-ar putea să fug de-acasă.

Gabe rîse şi o strînse la piept.

– Miroşi atît de frumos, eşti atît de moale... mmmm, domniţă, ce faci tu cu mine!

– Adică, ce-aş face cu tine dacă aş avea ocazia, şopti ea, cuprinzîndu-i gîtul cu braţele.

El gemu, simţind o durere care i se răspîndea prin şale.

– Nu mai pot aştepta pînă la şapte. Să nu fugi de-acasă – am o variantă mai bună.

– Neaţa, Ga...

Glasul lui Pete se auzi limpede, apoi scăzu, cînd Gabe şi Sandy se întoarseră spre uşă. Gabe o luă la fugă după el, urmat de Sandy. În faţa uşii de la intrare, se opriră în lumina soarelui, privind în jur.

– S-a dus.

– Nu-şi dă seama că niciodată, în nici o împrejurare, n-am să mă-ncurc cu cineva care mi-a ascuns casa sub cîteva sute de baloane roz? Cum le-a umflat? Probabil că i-au luat săptămîni de zile.

– Probabil cunoaşte pe cineva care are o butelie cu heliu. Cred că şi-a cheltuit pentru tine

banii cîştigaţi pe toată vara.

– Nu-mi spune asemenea lucruri.

– Ia şi tu partea avantajoasă.

– Există şi una de-aia?

– Sigur, îi rînji el, mîngîindu-i bărbia cu mîna. Din cauza lui, ai ajuns la mine.

În timp ce zîmbea şi ea, Gabe simţi o căldură pe care soarele n-ar fi putut-o produce niciodată.

– Ai dreptate. Am să mă ţin de gîndul ăsta. Gabe, mă gîndeam la Buni. Dacă vine şi vede ce fericită e Dodo, poate s-ar gîndi să se mute şi ea.

– Posibil. Sînt sigur că Dodo ar fi încîntată să-i vorbească despre cămin. Dodo poate fi absolut fermecătoare.

– E o trăsătură a familiei.

– Mulţumesc. Presupun că nu te-ai referit la Pete.

– Vai ce nostim eşti în dimineaţa asta.

Gabe era conştient că prin jur forfoteau cumpărătorii, că trebuia să revină la treabă, dar nu-şi putea lua rămas-bun de la Sandy. Voia s-o privească, să-i vorbească, s-o atingă. Pur şi simplu nu se mai sătura de ea. Îi netezi gulerul cămăşii peste claviculele delicate. Părea fragilă, angelică în unele momente, după care făcea stînga-mprejur şi-i înfierbînta sîngele pînă începeau să-i curgă flăcări prin vene. Îşi aminti de noaptea trecută, cînd o ţinuse în braţe...

– M-asculţi?

– Sig... Poate că mă gîndeam la noaptea trecută, recunoscu el şi-i observă schimbarea de expresie. În timp ce Sandy îşi lingea buzele, iar ochii i se întunecau, Gabe inspiră profund.

– Gabe, trebuie să plec. O faci?

– Dacă fac ce?

– N-ai auzit o vorbă din ce-am spus.

– Îmi faci asta uneori. Amintirile trec în faţa conversaţiilor.

– Chiar aşa?

Sandy surîse, un surîs ameţitor, care-i făcu ispita de-a-ntinde mîinile spre ea de două ori mai mare. Le vîrî în buzunarele pantalonilor.

– Ce-mi spuneai?

– Mă bucur că ţi se întîmplă şi ţie. Nu-mi pot păstra mintea la... oh!

Vocea îi deveni visătoare. Roşi şi spuse cu bruscheţe:

– Aş vrea să le invit pe Buni şi Dodo duminică la masă. Vii şi tu?

– Mi-ar plăcea mult, răspunse el şi fu gratificat cu încă un surîs care-l făcu să-şi arcuiască sprîncenele curios. Sînt chiar atît de bine-venit?

– Mă-nfior la gîndul că-ţi iei liber de la lucru. Iată şi un norişor la orizontul zilei mele fericite. Crezi că-l poţi ţine pe Pete ocupat cu ceva aici? Buni n-are deloc simţul umorului.

– Categoric. Ai mai vrea să fac şi altceva? o întrebă el, cu un rînjet tachinător.

– Unul, două lucruri, poate, răspunse Sandy, coborînd vocea în modul acela rapid pe care-l folosea cînd flirta cu el. Am să-ţi spun diseară.

– Mamăăă!

O cuprinse cu braţul de mijloc şi o conduse la maşină. După ce o privi îndepărtîndu-se, reveni să servească doi clienţi. Într-un moment de răgaz, începu să-l caute pe Pete prin pepinieră, găsindu-l în spate, unde uda ferigile.

– De data asta, chiar ai făcut-o. Nu ştii că n-ai reuşit decît s-o-nfurii şi s-o faci să te antipatizeze?

– Iubirea e ciudată. Vreau să mă bage în seamă.

– Te-a băgat în seamă. A spus poliţiei numele tău.

– Ştiu. Am vorbit deja cu ei şi voi răzui abţibildurile diseară.

– Ce mai mod de a-ţi petrece seara de sîmbătă! Cu ginkgo-ii ce-ai făcut?

– O să se şteargă cu timpul. E vopseaua care o pulverizăm peste peluze. Are cel mai gingaş păr din lume şi-ntotdeauna miroase atît de frumos. Miroase a trandafiri.

– Gardenii.

Pete lăsă furtunul jos.

– Şi ţie-ţi place părul ei. Chiar eşti îndrăgostit

de ea?

– Teribil, îndrăgostit la nebunie.

– Hm! Răspunsul ăsta nu-i stilul tău. Dac-ai fi fost într-adevăr, mi-ai fi spus să dispar.

– Dispari. N-ai nici o şansă. Du-te de-ţi găseşte o fată drăguţă. Sandy e prea bătrînă pentru tine, e îndrăgostită de mine, furioasă pe tine pînă-n adîncul sufletului. Cînd ai devenit atît de căpos?

Pete privea în gol.

– Cînd i-am văzut ochii ăia mari şi verzi.

– Băi! Stropeşte ferigile, nu picioarele mele! Acum, ascultă, mîine eşti de serviciu aici.

– Asta-nseamnă că mîine vrei să mă ţii departe de Sandy.

– Ba nu-nseamnă deloc.

– Niciodată n-am mai fost de serviciu.

– Ei, cariera ta progresează.

– Mîine la ce ore progresez?

– De ce să nu lucrezi toată ziua? Eu mi-o iau liberă şi te las pe tine.

– Nu-mi miroase-a bine.

– Nu vrei să te avansez?

– E vorba şi de bani?

– Zece cenţi în plus pe oră.

– Bun. Am nevoie de mălai.

– Te cred. Cît te-au costat baloanele?

– Mi le-a dat Sid pe gratis. Are un magazin de baloane.

– Se leagă. Ai terminat cu surprizele de ziua naşterii lui Sandy?

– Aproape.

– Ce mai ai pe agendă?

– Ne priveşte pe Sandy şi pe mine. Am să-i dau un cadou.

– Vrei să i-l duc eu?

– N-ar mai ajunge niciodată.

– N-o să-i placă.

– De unde ştii?

– Vrei să-ţi aranjez o-ntîlnire pe neştiutelea cu o păpuşică mai mare ca tine cu cinci ani, cu păr lung auriu şi voce bosumflată?

– Numai dacă o cheamă Sandy Smith.

– Să nu-mi strici seara cu Sandy!

– Dacă te iubeşte, n-o să conteze.

– Contează pentru mine. Tocmai ai fost avansat. Vezi să nu fii concediat înainte de-a-ţi încasa primii zece cenţi.

– Mai mult ca sigur. Ai mai văzut aşa picioare? Nu ştiu de ce nu se face model în loc să muncească la căminul de pensionari.

– E o dulce. Îi place să lucreze cu oamenii de-acolo. Ei, acum mă-ntorc la treabă. Iar uzi pietrişul. Uită-te-odată ce faci!

– Să nu-mi spui că nu eşti de părere că are cele mai grozave picioare din cîte-ai văzut în viaţa ta.

– Aici nu te contrazic.

– Ştii, eşti un frate drăguţ, dar nu-nţeleg ce ai atît de-nnebunitor de seducător. Eu i-aş putea acorda mai mult timp, mai multă atenţie, mai mult devotament, mai multe...

– Crize de nervi. Stropeşte ferigile, nu prundişul!

Gabe plecă să-şi vadă de cumpărători şi deveni prea ocupat ca să se mai îngrijoreze cu privire la Sandy şi Pete.

La ora şase, Gabe sună la achiziţii, se uită la ceas şi gemu.

– Domnul London?

De cealaltă parte a tejghelei stătea un bărbat, iar lîngă el era Pete, avînd alături o roabă plină cu pungi de îngrăşăminte.

– Eu sînt Don Brenner. Aş vrea să discutăm despre un contract de aranjament şi întreţinere a solului pentru complexele condominiale pe care plănuiesc să le înfiinţez în curînd.

– Poftiţi pe-aici în biroul meu şi putem sta de vorbă.

Gabe ştia exact unde dorea Don Brenner să construiască. În ultimele două luni, trecuse în drum spre lucru pe lîngă unul din terenuri, ima-

ginîndu-şi ce-ar fi putut face el cu pămîntul acela. În timp ce-l conducea către biroul său, se gîndi la scrisorile pe care i le trimisese lui Brenner, fără a primi nici un răspuns. Bănuise că terenurile fuseseră contractate cu altcineva.

Brenner se întoarse spre Pete, care spuse:

– Sun eu la achiziţii şi pregătesc bonul.

Gabe îşi aminti de întîlnirea cu Sandy, de petrecerea ei de ziua naşterii, dar, în timp ce-i indica lui Brenner un scaun, gîndurile îi reveniră la momentul prezent.

– Îmi cer scuze că nu v-am răspuns la scrisori, dar m-am interesat despre activitatea dumneavoastră, spuse Don Brenner, deschizînd o servietă şi întinzînd proiectele pe biroul lui Gabe. Aş dori să vă arăt ce plănuim să facem.

– Perfect. Sînt la curent cu evoluţiile de la Woodbriar, căci trec destul de des cu maşina pe acolo.

– Bun. Acum, ne-am putea uita puţin la asta?

Don Brenner se aplecă peste planuri şi începu să vorbească.

După ce terminaseră de discutat proiectul amenajării şi ieşiră din birou, Pete nu se zărea nicăieri prin preajmă, dar bonul pentru îngrăşăminte şi roaba cu pungile erau lîngă tejghea. Gabe duse pungile la maşină, le încărcă şi-i strînse mîna lui Don Brenner.

– Aştept cu nerăbdare să lucrăm împreună, spuse Brenner. Am auzit numai cuvinte de laudă despre munca dumneavoastră.

– Vă mulţumesc. După ce arunc o privire peste terenuri, am să vă fac o estimaţie.

– Luăm legătura în prima zi a săptămînii şi facem un tur cu maşina.

– Perfect. După aceea, voi face planurile şi calculele estimative cît de repede posibil.

Gabe închise portiera maşinii şi intră în clădire, înjurînd cînd îşi privi ceasul şi văzu că trecuse de şapte şi jumătate.

– Ai întîrziat la întîlnire, spuse tărăgănat Pete, care umplea roaba cu săculeţi de muşchi de turbă.

– Mhm.

– Se vede cu ochiul liber cît de îndrăgostit eşti.

– Pete...

Gabe strînse buzele, simţind o străfulgerare de mînie cînd îl auzi pe Pete rîzînd. Se grăbi să intre în birou şi ridică receptorul s-o sune pe Sandy.

Nouă

Sandy întinse mîna spre telefon, apoi şi-o retrase. N-avea nici un rost să-l sune pe Gabe. Ştia unde se găsea, ce făcea, de ce întîrzia. Se încruntă spre telefon. N-ar fi trebuit să se-aştepte din partea lui că va pleca mai devreme. Gabe muncea din răsputeri să-şi pună firma pe picioare.

Strînse din buze şi se duse la fereastră să se uite la copacii ginkgo roz de-afară, la steagul de hîrtie ce se vălurea în adierea serii. Nu-i promisese nimic, decît că va juca un rol convingător timp de patru săptămîni.

Telefonul sună, iar Sandy se repezi să răs-

pundă, netezindu-şi rochia cochetă de bumbac alb. Un val de dezamăgire o cuprinse, la auzul vocii lui Buni.

– Sandy, am nevoie de ajutorul tău. Am rămas complet fără lapte şi pîine. Te-ar deranja să-mi aduci tu puţin? Aş vrea şi să te văd. Am un cadou de ziua ta.

– Buni, am o invitaţie la cină. Îi dau un telefon şi scap. Putem ieşi puţin mai tîrziu.

– Speram că vei rămîne.

– Voi sta o vreme. Pe curînd.

– Ţi-e greu să treci pe la băcănie?

– Nu, firește că nu.

Puse receptorul la loc, încruntîndu-se în timp ce forma numărul pepinierei.

– Pepiniera şi grădina London, răspunse un glas bărbătesc.

– Cu domnul Gabe London, vă rog.

– Sandy!

– Pete, aş putea vorbi cu Gabe?

– E afară-n faţă, cu un client.

Glasul îi coborî la nivelul unei şoapte.

– Dulceţico, te pot ajuta cu ceva?

– Ai făcut destul pentru-o singură zi! Domnul Payton a dat jos baloanele.

– La mulţi ani cu multă, multă fericire. Putea fi şi mai multă, dacă...

– Îi spui tu lui Gabe că-s la bunică-mea?

– Vrei să ieşi cu mine în locul lui?

– Noapte bună, Pete.

Închise telefonul şi rămase un moment cu ochii spre el. Deşi ştia c-ar fi trebuit să-l înţeleagă şi să nu se-aştepte la mai mult, îşi dorea ca Gabe s-o fi sunat ca să-i spună că avea de lucru.

Îşi aranjă părul, pe care-l avea prins într-un coc în creştetul capului, luă poşeta şi plecă, ieşind pe uşa din spate. În timp ce traversa curticica interioară, întrezări cu coada ochiului nişte ochi care-o priveau.

Tresări sufocată, răsucindu-se să vadă cine şedea atît de liniştit în şezlongul ei.

Cel mai mare urs panda de pluş pe care-l văzuse vreodată o privea cu ochi mari. Acoperea complet şezlongul, ţinîndu-şi ţepene în aer picioarele miţoase. În labe avea o felicitare enormă pe care scria „La mulţi ani!"

Sandy se rezemă moleşită de uşă, cuprinsă de-o uşurare căreia-i urmă curînd furia. Deschise felicitarea, aruncă o privire peste versuri şi văzu scrisul cu bucle al lui Pete, spunînd: „Dulcea mea Sandy, cînd te uiţi la Pandy, să-ţi aminteşti că inima mea îţi aparţine. La mulţi ani – Pete".

Se holbă la enormul ursuleţ, privi spre apartamentul lui Dodo, apoi lăsă jos poşeta şi-şi strecură braţele pe la subsuorile ursului.

– Pandy, bătrîne, cred c-ai să te duci acasă la

Do... oh!

Căzu în faţă, clipind din ochi surprinsă. Ursul era la fel de uşor de-ridicat cît un apartament. Se încruntă, punînd mîinile-n şolduri.

– Cu ce eşti umplut, cu beton?

Apucă o labă cu ambele mîini şi trase. Ursuleţul se înclină într-o parte, apoi începu să se răstoarne, trăgînd şi şezlongul după el. Sandy încercă să-l prindă şi aproape căzu cu el cu tot.

Rămase aplecată deasupra, tot mai furioasă.

– Bine, n-ai decît să zaci acolo!

– Sandy ai păţit ceva?

– Oh!

Se întoarse, pomenindu-se faţă-nfaţă cu domnul Payton şi Dodo.

– Mi-a adus Pete un cadou de ziua mea.

– Pete? întrebă domnul Payton.

– Nepotul meu. Ce este? Parc-ar fi nişte perne albe şi negre.

– E un ursuleţ. Un panda.

– A, deci cu el vorbeai.

– Că tot veni vorba, da. Nu-l pot urni din loc.

– Vrei să te-ajutăm?

Sandy clătină din cap pe dată, speriată ca bătrînii să nu se frîngă de şale.

– Nu, poate să stea acolo la umbră pînă vine Pete.

– Ne vedem mîine la amiază, spuse Dodo şi-l

luă de braţ pe domnul Payton. Se întoarseră spre apartamentul ei, iar Sandy porni către maşină, încercînd să nu mai privească în urmă, la ursul panda.

În faţa casei victoriene cu etaj, urcă treptele largi de lemn şi traversă veranda, descuind uşa de la răsărit.

– Buni! Unde eşti?

Sandy se opri în spaţiosul living cu tavan înalt, al casei vechi de şaizeci de ani. Mobila de mahon, stil *Queen Anne,* umplea toată încăperea, deopotrivă cu vaze antice de sticlă încrustată, porţelanuri pictate manual, figurine de Dresda. Un ventilator se rotea încet în plafon, făcînd să circule aerul.

O femeie înaltă şi căruntă, cu un cadou în mîini, apăru în uşa holului.

– La mulţi ani, Sandy.

Sandy depuse pe un scaun sacoşa cu tîrguieli şi traversă camera. Îmbrăţişă umerii slabi ai lui Buni, înainte de-a lua darul.

– Mulţumesc. Hai să stăm jos.

Helen Crane se lăsă într-un fotoliu, recunoscătoare.

– Ce drăguţ arăţi. Poftim, deschide-ţi cadoul.

Sandy desfăcu panglica galbenă şi despachetă hîrtia la fel de galbenă, pentru a deschide o cutie. Înăuntru se afla o faţă de masă din in.

– Buni, îţi mulţumesc. E minunată.

Telefonul sună, iar Sandy se duse în hol să răspundă. Pe fir se auzi glasul profund al lui Gabe, iar degetele ei strînseră mai puternic receptorul.

– Sandy?

– Da. Cred că Pete ţi-a transmis mesajul.

– Îmi pare rău...

– Nu te scuza. E sîmbătă şi ştiu cît de ocupat eşti.

– Am să-ţi spun cînd ne vedem. Ne-ntîlnim în seara asta, da?

Sandy coborî vocea, jinduind să fie cu el, toată dezamăgirea dinainte evaporîndu-i-se cu repeziciune.

– Buni avea un cadou de ziua mea. A vrut să trec puţin pe-aici.

– Pe urmă putem ieşi?

– Ai terminat treaba?

– Fii sigură. În clipa asta.

– De ce nu treci s-o cunoşti şi tu pe Buni? Stăm puţin şi-apoi plecăm.

– Ajung acolo în vreo trei sferturi de oră.

Se auzi declicul telefonului, iar Sandy puse receptorul în furcă. Privi spre living, apoi merse să lase la locul lor cumpărăturile şi să facă ceva de mîncare pentru Buni.

După aproape o oră, Sandy auzi paşii lui

Gabe pe verandă. Inima-i rată o bătaie, şi se ridică să-l întîmpine.

– Îl aud pe Gabe. Un moment.

Ieşi în antreu şi văzu o pată întunecată dincolo de geamul mat şi oval al uşii. Se auzi soneria, exact înainte ca Sandy să deschidă.

Inima îi sări din piept la vederea lui Gabe, îmbrăcat într-un sacou bleumarin, cămaşă albă şi pantaloni gri. Era mai chipeş ca oricînd şi-i venea să-şi arunce braţele pe după gîtul lui şi să-l îmbrăţişeze.

Cuvintele lui Pete se înălţară ca un zid de ceaţă: nu crede în angajamente, nu se va căsători niciodată... atît de multe femei...

Gabe îi apucă încheieturile mîinilor şi făcu un pas înapoi să se uite la ea, zăbovind cu prvirea, coborînd încet ochii, pînă cînd Sandy simţi că lua foc toată.

– Gabe...

Cuvîntul ieşi ca o şoaptă şi încercă din nou.

– Gabe, intră.

– Ce frumos arăţi.

– Mulţumesc, răspunse ea, luminîndu-se de satisfacţie. Şi tu la fel.

El rîse.

– Sînt frumos?

– Oh! Arăţi atît de bine!

Rîse şi o strînse la piept.

– Ce face bunica ta?

– Hai să vezi.

Ţinîndu-l de mînă, îl conduse în living.

– Buni, aş vrea să ţi-l prezint pa Gabe London Gabe, dumneaei e doamna Crane, bunica mea.

Se prezentară politicoşi, iar Gabe se aşezã într-un fotoliu, cu faţa la Sandy.

– Cum ai cunoscut-o pe Sandy?

Gabe rînji, iar Sandy îşi aminti momentul cînd îi deschisese uşa îmbrăcată în uniforma de suporteriţă. Ce anume avea el de-i făcea inima să spargă pieptul din primul moment cînd îl văzuse?

– Pepiniera mea a contractat aranjamentul vegetal la cămin. Mă dusesem acolo să văd de copacii ginkgo.

– Nu-nţeleg de ce insistă Sandy să-şi păstreze slujba aia.

– Acum locuieşte acolo şi bunica mea, şi-i place foarte mult, spuse dezinvolt Gabe.

– Ai s-o cunoşti mîine, Buni. Vine să ia masa cu noi.

Sandy puse picior peste picior, văzu că Gabe o privea şi-şi netezi fusta peste genunchi. El zîmbi, revenind cu atenţia spre Helen.

– Eu n-aş putea renunţa la casa mea. Locuiesc aici de peste patruzeci de ani. Am atît de mult spaţiu. Aş vrea ca Sandy să vină să stea la mine.

– Vei vedea cît de frumos e, mîine, cînd ai să vii.

Halen zîmbi.

– Se face tîrziu. Fugiţi şi luaţi-vă cina.

Sandy o sărută de rămas-bun şi plecară, ieşind în seara caldă de vară. Nori cenuşii goneau pe cer şi, în depărtare, se rostogoleau tunete.

– Ne-ar prinde bine o ploicică. Toate încep să se usuce.

Gabe îşi lăsă braţul pe umărul ei iar Sandy se trase mai aproape, potrivindu-şi pasul după al lui, în timp ce mergeau spre maşină.

Gabe conduse pînă la un restaurant aflat pe malul lacului şi se aşezară la o masă cu vedere spre apă. Tăcu, privind o pereche de lebede albe ce înotau prin apropiere.

– O zi grea? vru să ştie Sandy, întrebîndu-se ce-l frămînta.

El se întoarse, puţin cam încruntat.

– Nu reuşesc să-mi scot din minte problemele de firmă. Ar trebui să pot închide gîndul, clic-clic, dar nu-s în stare. Pînă mă uit la tine.

Întinse mîna peste masă şi i-o luă pe-a ei.

– Mai vii mîine să iei masa cu noi?

– Sigur că da. Ai nişte mîini adorabile, atît de fine...

Vîrî mîna în buzunar şi dădu la iveală un pacheţel pe care i-l puse în faţă.

– La mulţi ani.

Mirată, Sandy îi privi ochii albaştri. Sfîşie ambalajul şi deschise cutia, pentru a găsi înăuntru o brăţară delicată, din lanţ de aur.

– Gabe, e minunată!

Gabe o luă din cutie.

– Întinde mîna, îi spuse şi i-o puse la încheietură. Flacăra jucăuşă a lumînării îi lumina trăsăturile, iar Sandy dorea să-l atingă. Îl prinse de degete şi-i săturâ uşurel mîna. El şi-o întoarse cu faţa în sus, punînd-o pe gîtul ei, iar ochii i se întunecară.

– Să mîncăm şi să mergem acasă, spuse, şoptit.

Toţi nervii-i vibrau şi dorea nespus să se afle-n braţele lui. Îl privi, sondînd profunzimile albastre ce păreau să-i atragă şi să-i ţină captiv sufletul. Cît de mult îl iubea pe Gabe! Îşi dădea seama că era mai mult decît ar fi crezut cu putinţă. Şi, pentru prima oară în viaţa ei, avea nevoie de un angajament profund, o cale de-a se lega de el pentru totdeauna. Viaţa fără Gabe ar fi fost de neînchipuit.

Coborî iute privirea, răsucindu-şi brăţara pe încheietura mîinii.

– Ei, ce este? Pari atît de solemnă!

Sandy privi verigile de aur.

– E fermecătoare. O voi preţui întotdeauna.

– Uită-te la mine, spuse el blînd.

Înălţă capul şi-l privi, rugîndu-se să nu i se arate sentimentele. Crezuse că era îndrăgostită de Seth, dar abia acum îşi dădea seama că nu fusese ceva atît de profund, de permanent. Voia ca relaţia ei cu Gabe să continue la nesfîrşit. Zîmbi cu nostalgie.

– De ce acest mic zîmbet trist, Sandy? Te necăjeşte ceva.

– Mă bucură atît de mult darul tău, răspunse ea încetişor, coborînd din nou privirea spre brăţară ca să scape de iscodirea nemiloasă a ochilor albaştri.

– De ce am senzaţia că-mi ascunzi ceva?

– Nu, sînt doar sentimentală şi-mi place brăţara.

O întoarse, încercînd să-şi ţină emoţiile-n frîu.

– Mă rog, e cam micuţă, pe lîngă sutele de baloane roz, ginkgo-ii pictaţi, Tarzan...!

– Asta contează, spuse ea cu voce tremurătoare.

– Hei, eşti gata să izbucneşti în plîns!

Clătină din cap, luptîndu-se să se controleze. Spre uşurarea ei, sosi chelnerul, iar Sandy începu să studieze menu-ul, nevăzînd decît o învălmăşeală de cuvinte ce se limpeziră în sfîrşit.

– Comandă tu şi pentru mine, spuse, închizînd lista.

– Ce-ai zice de snapper[1] roşu cu orez?

– Excelent.

Gabe făcu comanda şi stătu tăcut pînă după plecarea ospătarului. Apoi se întinse din nou peste masă s-o ia de mînă, degetele lui mari şi puternice ţinîndu-le pe cele zvelte ale ei.

– Ei, ce se-ntîmplă?

Între timp, Sandy îşi revenise. Îi zîmbi.

– M-a copleşit darul tău. Îmi place la nebunie.

O privi un moment, după care zîmbi şi el.

– A luat domnul Payton baloanele?

– Da. Cred că locatarii s-au distrat de minune cu ele. Le-au folosit ca să împodobească sala de recreere şi au dat o petrecere pentru mine azi după-amiază.

– Bun. În sfîrşit a făcut şi Pete ceva cu rost.

Sandy rîse.

– Sper ca mîine să nu vină peste noi. Cum ţi-am spus, Buni nu i-ar aprecia trăsnăile.

– Nu-ţi face griji. L-am avansat şi i-am dat pepiniera pe mînă.

– Ce uşurare! Va fi ocupat toată ziua?

– Toată ziua.

– Bine. Poţi să te relaxezi şi să uiţi de responsabilităţi pentru un scurt răstimp. Iar eu pot să

1. Oricare aliment din gama bogată a mîncărurilor marine şi a peştilor din familia Lutjanidae-lor (n.t.)

mă relaxez şi să uit de Pete.

Chelnerul apăru cu farfurii de cristal pline de salată verde proaspătă şi, în timp ce mîncau, Gabe îi spuse despre Don Brenner.

– Dacă obţin contractul pentru amenajările lui, aş avea de lucru tot anul. Mi-aş ridica afacerile de la pămînt.

– Minunat! întinse ea mîna pe sub masă, să-l strîngă de braţ.

El zîmbi, iar Sandy simţi un curent clad formîndu-se între ei. Expresia lui mulţumită se schimbă, pe cînd se aşeza la loc.

– Am o întrevedere cu el luni dimineaţă, apoi una cu tata, la prînz, să vorbim despre revenirea la firma lui.

Privea flacăra pîlpîitoare a lumînării, pierdut în gînduri, iar Sandy îşi dădu seama cît de legat era de afacerile lui, cît era de profund angrenat în ele – atît de profund, oare, încît viaţa personală să nu mai conteze, aşa cum spusese Pete?

Ca şi cum ar fi rostit aceste cuvinte cu voce tare, Gabe o privi.

– Iartă-mă, Sandy. Sînt un companion jalnic, pentru aniversarea zilei tale de naştere.

– Ai o companie minunată, spuse ea cu convingere, şi-i văzu ochii îngustîndu-se.

– Hai acasă, spuse el, cu glas scăzut. Eşti gata?

Dădu din cap, simţind că i se contracta gîtlejul de dorul lui. Îl iubea în modul cel mai total. Cînd un ospătar se opri la masa de-alături, Sandy îl auzi întrebîndu-l pe bărbatul aşezat acolo:

– Dumneavoastră sînteţi domnul London?

Se aplecă înainte.

– Gabe, te caută chelnerul. Domnul London e aici, îi făcu semn ospătarului.

Chelnerul cel subţirel spuse calm:

– Domnule, aveţi un apel telefonic urgent. Vreţi să sunaţi la acest număr şi să cereţi cu Jeanie?

– Mulţumesc.

Gabe luă hîrtiuţa şi, în timp ce ospătarul se îndepărta, îşi împinse scaunul îndărăt, cu sprîncenele îmbinîndu-i-se, încruntate.

– E tata. Ştiu că Jeanie n-are absolut nici un alt motiv să mă caute.

Zece

Sandy aşteptă, privindu-l cum străbătea cu pas întins restaurantul. O singură privire spre chipul lui, la întoarcere, îi ajunse ca să ştie că primise veşti proaste. Se ridică în întîmpinarea lui.

– De tata era vorba. Vii cu mine la spital?

– Sigur că da.

– Nu-i foarte grav. O să se facă bine. Haide, şi-ţi spun ce s-a întîmplat pe drum.

O luă de braţ şi porniră, Sandy aplecîndu-se spre el , în timp ce Gabe îi vorbea cu glas scăzut:

– Stă la spital în noaptea asta, din cauza nervilor. Pe urmă, merge acasă să se odihnească

multă vreme. Începînd din clipa asta, nici un pic de muncă, timp de două luni.

Îi ţinu uşa deschisă şi ieşiră în noaptea caldă, care nu le putea alunga fiorii îngheţaţi. Sandy ştia că Gabe era mai presat ca oricînd să revină la compania tatălui său.

Rămase tăcută în timp ce el conducea, mult prea repede, cu fălcile strînse a hotărîre. O durea nefericirea lui şi-şi dorea să existe vreo cale de a-l ajuta. Şi, dincolo de dorul ei de a-i alina îngrijorarea, plutea sentimentul unei catastrofe. Acum avea să fie prea ocupat ca să mai aibă timp şi de ea. Aveau să înceteze şarada menită lui Pete... să renunţe la serile împreună... la momentele de dragoste.

Clădirea de cărămidă roşie a spitalului apăru impunătoare, ca un gigantic animal de pradă preistoric, cu ochii aprinşi şi botul căscat. Străbătură în tăcere coridoarele, luară liftul şi ieşiră la etajul trei. Dînd colţul spre o aripă a spitalului, văzură pe culoar una dintre cele mai frumoase femei pe care le-ntîlnise vreodată Sandy în viaţa ei, cu păr blond, lucind în lumină. Se întoarse spre ei, după care alergă şi-şi aruncă braţele pe după gîtul lui Gabe.

– Gabe!

Preţ de-o secundă, năucită, Sandy privi cum Gabe îi răspundea la îmbrăţişare. Părul lung şi

mătăsos se învolbura peste sacoul lui bleumarin, în timp ce femeia suspina. Sandy avu senzaţia că primise o palmă. Fu ispitită să se răsucească pe călcîie şi să plece tiptil, după care raţiunea învinse, dîndu-şi seama că nu putea fi decît sora lui, Jeanie. Îşi închipuise o brunetă care să semene cu Gabe. Şi şi-o imaginase pe sora lui, economista, drept o femeie rece şi eficientă, la fel de pragmatică precum Gabe, nu cea care-i plîngea acum în braţe, blondă ca Pete.

– Şşş. O să fie bine.

– Mă bucur atît de mult că eşti aici! Refuză să primească somniferul pînă nu vorbeşte cu tine.

– Ştiu. Ne-am grăbit să ajungem. Jeanie, fă cunoştinţă cu Sandy Smith. Sandy, ea e sora mea, Jeanie.

Se prezentară, iar Sandy indică uşa cu capul.

– Du-te la tatăl tău. Eu stau în sala de aşteptare.

– Sandy.

Din salon ieşi Pete, urmat de o femeie înaltă şi blondă.

– Mamă, vreau să ţi-o prezint pe Sandy Smith. Sandy, ea e mama.

Doamna London îi strînse lui Sandy mîna.

– Îmi pare bine să te cunosc! Am auzit de dumneata.

– Vă mulţumesc, răspunse Sandy, roşind, căci

Pete probabil îşi bătuse mama la cap cu amorezarea lui idioată. Îmi pare rău pentru domnul London. Du-te, Gabe. Mă găseşti în sala de aşteptare.

Toţi cei trei Londoni intrară în salonul de spital, pe cînd Sandy se duse în încăperea goală şi se aşeză, privind spre fereastra întunecată. Cît de mult timp aşteptă, nu ştia, dar, într-un tîrziu, apărură Jeanie şi Gabe. Părea secătuit de orice energie şi o durea inima pentru el. Cînd se ridică să-i întîmpine, Gabe se lumină la faţă şi întinse braţele spre ea, cuprinzînd-o de talie.

Jeanie îi întinse mîna.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Sandy şi-mi pare rău că a trebuit să se-ntîmple în aceste împrejurări.

Sandy îi strînse mîna şi, spre surprinderea ei, Jeanie o îmbrăţişă, spunînd încet:

– Am auzit de tine. Vreau s-ajung să te cunosc mai bine.

Sandy clipi din ochi, mirată, întrebîndu-se ce spusese Pete familiei. Era sigură că nu Gabe o făcuse, el abia văzîndu-i şi nepărînd genul care să discute despre femeile din viaţa lui.

– Vorbim mîine, Gabe. Noapte bună.

Jeanie se întoarse în camera tatălui ei, pe cînd Gabe şi Sandy se îndreptau spre ascensor.

– Ce face tatăl tău?

– Acum e bine. Imediat ce-a stat de vorbă cu mine, a luat sedativul şi a adormit. Dacă totul merge conform, speranţelor, mîine la amiază va fi externat.

Coborîră în linişte, însoţiţi doar de murmurul slab al ascensorului.

– Tu cum te simţi? întrebă Sandy încet.

Pentru prima oară de cînd ajunseseră la spital, Gabe păru să fie într-adevăr atent la ea.

– Bine, răspunse, cu un glas inexpresiv, încît Sandy tresări.

– Te-ntorci la firma lui.

– I-am spus că mă ocup de ea pentru următoarele cîteva luni.

Sandy închise ochii. Această decizie însemna sfîrşitul relaţiei lor. O ştia la fel de sigur pe cît îşi cunoştea numele. În noaptea asta, mîine... şi, de dragul lui Gabe, avea să dispară în linişte din viaţa lui cea complicată. La gîndul de-a trăi fără el, simţi o durere fizică, asemănătoare unei lovituri.

– Sandy?

Uşile liftului se deschiseră şi amîndoi ieşiră în holul tăcut, cu luminile reduse datorită orei tîrzii.

Merseră în linişte pînă la maşină, continuîndu-şi drumul la fel de tăcuţi, pînă cînd Gabe spuse:

– Îmi pare rău, Sandy. A fost o sărbătoare ratată pentru tine.

– Nu fi ridicol. Mă bucur că tatăl tău n-are nimic grav. O parte a serii ai petrecut-o cu Buni. Eu m-am simţit minunat la restaurant.

El zîmbi strîmb, parcă doar pe jumătate convins de spusele ei.

– Strînge-te mai încoace, să te pot cuprinde.

– Vorbeşti de parc-ai încerca să fii politicos.

– Dacă nu vii de bună voie, îmi scot bastonul şi te trag de părul ăla drăgălaş.

– În cazul ăsta...

Se strecură de-a latul canapelei, îndesîndu-se lîngă el şi lăsîndu-şi degetele pe genunchiul lui. Îl iubea şi intenţiona ca în următoarele cîteva ore să-şi şteargă din minte orice gînd la ziua de mîine.

Cînd îi deschise portiera maşinii, Gabe se aplecă s-o ia în braţe. Un fulger de vară străbătu în zig-zag cerul, luminînd norii negri şi dezvăluind trăsăturile lui Gabe, pometii obrajilor lui proeminenţi, ochii adînci şi albaştri. Pleoapele îi coborîră senzual, iar glasul îi deveni un scrîşnet răguşit ce-i juca pe nervi ca un vînt nebunatic.

– Sandy, cîtă nevoie mai am de tine!

O strînse la piept, coborîndu-şi hămesit gura, cu o nevoie aproape sălbatică, iar ea se agăţă de el, răspunzîndu-i cu sărutări din toată inima, cu mîngîieri pline de iubire. Încerca să-i dăruiască toată dragostea posibilă, să-l facă să uite orice

altceva, să-l facă pe bărbatul iubit să găsească o parte din el, o parte din inima lui, înlănţuită de ea pentru vecie.

Tunetul bubui, zăngănind prin bolta cerească. Cu un geamăt, Gabe îi dădu drumul şi se întoarse spre veranda din faţă.

– Să te duc în casă pînă nu-ncepe ploaia. Nu ştiu cînd vom mai putea ieşi împreună.

– Înţeleg. Nu te mai preocupa, în seara asta.

Îl simţi retrăgîndu-se. Ştia că gîndurile-i goneau deja spre problemele ce-l aşteptau. Fulgeră, iar Gabe privi în sus.

– Vine ploaia.

Prima picătură, mare şi rece, îi căzu pe obraz, urmată de o alta şi alta. În timp ce o luau la fugă spre verandă, îşi aminti de cadoul lui Pete.

– Gabe o să se ude ursul panda!

Gabe rîse.

– E la grădina noastră zoologică vreun panda pentru care-ţi faci griji?

– Nu. Cadoul lui Pete.

Descuie repede uşa.

– Ajută-mă să-l aduc înăuntru. E pe veranda din spate.

– Ce să te-ajut să aduci înăuntru?

– Mi-a dăruit un panda de pluş.

Gabe o prinse şi o dădu la o parte din drum.

– Nu te mişti de aici. Ţi-aduc eu ursul ăla

panda.

Deconcertată, Sandy îşi puse mîinile-n şolduri.

– O să ai nevoie de ajutorul meu.

– Mă descurc.

Sandy aprinse o lampă mică şi-l urmă prin apartament, aprinzînd lumina din bucătărie şi cea de pe veranda din dos. Ropotul ploii se preschimbă într-un şuierat, lovind acoperişul şi ferestrele.

– Grăbeşte-te. O să se ude şi pe urmă chiar nu voi mai şti ce să fac cu el.

Gabe deschise uşa şi ieşi.

– Ei, unde-i pa... Sfinte Sisoie!

Sandy îl urmă, fiind stropită de-o rafală a ploii.

– Uită-te şi tu. Am încercat să-l iau de-acolo şi a căzut. O clipă am crezut c-o să mă prindă dedesubt şi va trebui să chemăm brigada de salvare.

– Frate-meu ăsta. La dracu'.

– O să ne udăm.

– Ce-ai de gînd să faci cu monstruozitatea asta?

– Găsesc eu un copil căruia o să-i placă.

– Copilul ăla va trebui să cîntărească vreo nouăzeci de kilograme ca să-l urnească. Okay, hopa-sus, ursuleţule. Ţine uşa deschisă, Sandy.

Sandy deschise uşa cu plasă, încercînd să se dea la o parte din drum. Gabe vru să intre, dar

ursul se lovi de tocul uşii şi rămase înţepenit, blocînd intrarea.

– Trec eu înăuntru şi trag de el, spuse ea. O clipă.

Se tîrî pe sub urs şi-l apucă de un braţ moale şi gras, pentru a-l trage. Gabe înjură, începînd să împingă în timp ce ea trăgea şi deodată Sandy, frapată de ridicolul situaţiei, izbucni în rîs.

– Aud pe cineva rîzînd?

– S-ar... putea.

– Pe mine mă udă ploaia şi tu rîzi?

– Nu putem urni chestia asta.

– Cred că s-a înţepenit în uşă. Trage, Sandy.

Ea trăgea şi rîdea, în vreme ce ursul rămînea de neclintit.

– Lua-l-ar dracu', asta ne mai lipsea. S-ar putea să trebuiască să-l tăiem în bucăţi şi să le strecurăm înăuntru pe rînd.

– De ce facem asta?

– Tu mă-ntrebi pe mine?

– Sună telefonul, iar Sandy plecă să răspundă, auzindu-l pe Gabe cum înjura în urma ei. Din receptor răsună vocea lui Dodo:

– Sandy, cred că-ncearcă cineva să pătrundă la tine pe uşa din spate! Am sunat paza!

– O, nu! Dodo, e Gabe.

– Ce face-acolo? Toarnă cu găleata.

– Sandy, ai de gînd să vii odată?! strigă Gabe.

– Vorbesc cu Dodo. Dodo încercăm să băgăm în casă cadoul de ziua mea de la Pete.

– Sandy!

– Trebuie să mă duc. Gabe strigă după ajutor.

Auzi un şuierat de poliţie şi glasuri. Ursul panda stătea proptit în uşă, tăindu-i calea de ieşire, dar îl putu auzi clar pe domnul McClanahan, paznicul de noapte.

– E-n regulă, domnule McClanahan. Băgăm în casă cadoul pe care l-am primit de ziua mea.

– Sandy, dă-te la o parte! Domnul McClanahan şi cu mine vom împinge ursul pe uşă.

Îi auzi pe amîndoi opintindu-se, văzu ursul mişcîndu-se cîţiva centimetri pentru a se opri apoi din nou, înţepenit zdravăn, jumătate înăuntru, jumătate afară.

Telefonul sună iar. Sandy răspunse şi-l auzi pe Pete:

– La mulţi ani, iubito.

– Aş putea să-ţi sucesc gîtul! Ursul ăla s-a înţepenit în uşa mea!

– Nu-ţi place Pandy?

– Pete, mîine vii să-l iei de-aici. Mîine, nu în noaptea asta.

– Da, coniţă. Credeam c-o să-ţi placă la nebunie. Majoritatea fetelor mor după ursuleţi de pluş.

– Dac-au şaişpe ani, poate şi dacă ursul n-are

decît cel mult doi coţi înălţime!

– Preferi ursuleţii mici?

– Pete, e ora două noaptea. Fratele tău şi domnul McClanahan, paznicul nostru de noapte, încearcă să-mpingă ursul pe uşă. Vorbim mîine.

– Of, Sandy, dac-aş fi ştiut...

Închise telefonul, numai pentru a-l auzi sunînd din nou:

– Sandy? Ai păţit ceva? Văd nişte bărbaţi pe veranda ta din spate.

– Ştiu, doamnă Fenster. Dormiţi liniştită. Mulţumesc pentru telefon, dar e totul în regulă. Vă explic eu mîine.

– Ei, bine atunci. Noapte bună, draga mea.

– Sandy! Ce faci acolo?! strigă Gabe.

– Vorbeam cu doamna Fenster.

– Doamne fereşte, trebuie să mă feresc de ea?

– Nu!

– Iar rîzi de mine?

– Fireşte că nu!

– Acum nu mai putem împinge ursul nici înăuntru, nici afară.

– Vrei să zici că va trebui să stau cu uşa deschisă?

– Nu-l poate mişca de-aici nici un hoţ.

– Cineva s-ar putea tîrî înăuntru pe dedesubt.

– Lasă-mă să intru prin faţă. Sînt ud leoarcă.

În timp ce pleca din bucătărie, Sandy îl auzi pe Gabe mulţumindu-i domnului McClanahan. Apoi alergă pînă pe veranda din faţă şi se scutură de apă. Era ud pînă la piele. Cămaşa albă i se lipise de trup iar pantalonii gri erau acum negri, mulaţi pe picioarele lui musculoase. Sandy deschise uşa, iar Gabe intră.

– Eşti făcut fleaşcă. Du-te să te usuci şi-ţi dau halatul meu.

– Nu cred că-mi vine bine.

– Înfăşoară-te cu un prosop. Cu ursul ce fac? Nu mă pot duce la culcare cu uşa din dos deschisă.

– Mă culc eu pe canapea şi te apăr. Hai să lăsăm discuţia pînă cînd mă usuc.

Telefonul sună în timp ce Gabe se îndrepta spre baie.

– În fiecare noapte la ora două primeşti atîtea telefoane? întrebă el.

– Nu, e din cauza ursului.

Vorbi cu doamna Whittenton, asigurînd-o că totul era în regulă. Cînd puse receptorul în furcă, pregăti două pahare de ceai cu gheaţă şi le duse în living, exact în momentul cînd Gabe ieşea din baie.

Sandy îşi simţi gura uscîndu-se şi tot aerul ieşindu-i din plămîni. Petrecuse cu el toată noaptea, dar imaginea lui Gabe înfăşurat într-un prosop

albastru îi redeştepta amintirile primului prilej cînd apăruse cu un prosop pe el. Pielea lui arămie lucea de sănătate, muşchii flexîndu-i-se cu fiecare mişcare. Se opri, cu un zîmbet amuzat pe chip.

– Ceai la ora două?

Sandy dădu din cap, iar ochii lui se îngustară.

– S-a-ntîmplat ceva?

– Ştii bine, spuse ea cu voce scăzută, sufocată, ce efect are asupra mea imaginea ta numai cu un prosop pe tine.

Gabe privi spre ferestrele din faţă.

– Cît de feriţi sîntem? Mă tot aştept s-apară doamna Fanster cu făraşul.

– A şi sunat şi i-am spus că totu-i în ordine.

– Ce uşurare.

Merse la feresatră şi trase draperiile, după care se apropie de Sandy. Ea se simţea înfiptă pe locul unde se afla, privindu-l, ştiind că la prima lui atingere se va topi.

Punînd jos ceaiul, Gabe o cuprinse în braţe. Ea îşi puse mîinile pe pieptul lui cald, încurcîndu-şi degetele în desişul cîrlionţilor moi, pe cînd inspira adînc mirosul proaspăt al pielii umede.

– Slavă cerului pentru ursul lui Pete, şopti uscat Gabe şi se aplecă s-o sărute.

Unsprezece

A doua zi dimineaţă, Gabe plecă devreme, iar Sandy se pregăti să meargă la biserică şi apoi să ia masa împreună cu Dodo, Buni şi Gabe. Dodo sosi prima, cu costumul ei de un roz-viu accentuat cu flori purpurii intense, plus un mănunchi de pene violete şi flori prinse-n păr. Sandy o primi pe Buni cu o sărutare şi făcu prezentările, aşezîndu-se între ele pe cînd Buni îşi netezea poalele rochiei gri şi arunca priviri furişe penelor lui Dodo.

Dodo spuse:

– Mă bucur atît de mult să-i cunosc lui Sandy familia. O iubim cu toţii.

– Da? Nu-mi dădusem seama că o cunoaşteţi pe Sandy atît de bine. Sau că ea v-a cunoscut familia de-atîta timp.

– N-a trecut chiar atît de mult. Eu m-am mutat aici doar de-o lună. Şi-mi place foarte mult.

– Eu nu-mi pot imagina cum mi-aş părăsi casa.

– Am locuit într-a mea mai bine de patruzeci şi cinci de ani, dar mă simţeam atît de singură... Aici am cîte ceva de făcut, oameni cu care să stau de vorbă... Vinerea viitoare seara am o întîlnire cu domnul Payton.

– O întîlnire! se albi Buni la faţă.

– A, da. Jucăm domino cu doamna Fenster şi domnul Whitley. E un loc încîntător şi-i aşa de la-ndemînă. Pot merge cu mini-motocicleta pînă la magazin...

Buni se încruntă, iar Sandy îşi dori să nu fi venit vorba de mini-motocicletă.

– Circulaţi cu motocicleta? întrebă Buni, cu acelaşi ton pe care l-ar fi folosit dacă Dodo i-ar fi spus că ţinea în casă şobolani. Sandy cunoştea ura faţă de motociclete a lui Buni şi încercă să schimbe subiectul.

– Curînd va sosi şi Gabe. Buni l-a cunoscut aseară.

– Are şi el motocicletă?

– Nu, Buni.

– Sandy, uite o muscă.

Sandy se grăbi să ia o butelie de spray şi elimină supărătoarea insectă, dar ştia că aveau să urmeze şi altele.

– Încă una! De unde vin?

– Uşa din spate e deschisă. S-a blocat în ea un urs panda şi n-o pot închide.

– Un ce?

Dodo rîse.

– Nepotu-meu! Are cea mai nestăpînită imaginaţie...

– Pesemne e o trăsătură de familie, comentă băţoasă Buni.

Dodo continuă cu entuziasm:

– I-a dăruit lui Sandy de ziua ei un ursuleţ panda de pluş, cît toate zilele!

– Sfinte cerule! Şi ce-o să faci cu el?

– Mă descotorosesc. Gabe a spus că atunci cînd va ajunge aici îl scoate pe verandă şi-l aruncă. Doar dacă nu cumva îl vrei tu, Dodo?

– O, Doamne, nu!

În timp ce stăteau de vorbă, Sandy auzi o maşină, apoi văzu prin geam un cap brunet.

– Uite-l pe Gabe.

Se grăbi să deschidă şi păşi afară.

– Bună, îl salută ea încet.

– Sandy!

O pereche de braţe o învăluiră şi o traseră

spre posesorul lor.

Privi şocată chipul familiar şi părul nefamiliar, castaniu ondulat. Prinsă momentan pe nepregătite, nu se opuse cînd Pete o strînse la piept şi se aplecă s-o sărute.

– Neaţa, iubito, spuse el, cu glasul coborît cu o octavă ca de obicei.

Sandy se zbătu, smulgîndu-se din braţele lui şi-l privi cu ochi mari.

– Ce s-antîmplat cu părul tău?

– Spuneai că te atrage părul lui Gabe.

Glasul lui pornise de jos, urcînd spre nivelul natural. Întinse din nou braţele spre ea, iar Sandy mai sări înapoi un pas.

– Ţi-ai vopsit părul?

– Vopsit şi făcut permanent. Mi-l rad de tot dacă vrei.

– O, nu!

Îl cercetă atentă.

– Şi asta nu-i tot. Genele...

– Le-am vopsit, plus altele false adăugate. Ai spus că-ţi plac genele lui sexy. Acum îmi lucrez şi glasul.

– Of, te rog! Credeam că azi ţi-a lăsat firma-n grijă.

– Mi-a lăsat-o. Vizitez clienţii care au probleme.

Fîlfîi din gene spre ea şi rînji pofticios.

– Singura mea problemă e...

– Ginkgo-ii roz?

– Nu de-asta eşti aici şi-o ştii foarte bine! Şi mai vorbeşti de oameni cu probleme...!

– Eşti atît de drăgălaşă cînd te-nfurii!

– Pete London, ai de gînd să te duci?

– Aud cumva vocea lui Dodo?

– Poate.

– Haide, Sandy, aş dori să-i dau bună dimineaţa bunicii mele.

Sandy îşi aruncă braţele-n sus, deznădăjduită.

– Poftim, intră.

Pete îi ţinu uşa s-o ia-nainte, apoi o urmă. Dodo zîmbi.

– Gab... Petey! Dumnezeule mare! Îmi place părul tău. Îţi stă bine, mai demn...Genele... nu ştiu. Dumneaei este doamna Crane, bunica lui Sandy. El e nepotul meu, Pete.

– Bună ziua, doamnă Crane.

Întinzîndu-şi picioarele lungi, în blugi şi încrucişîndu-şi pe piept braţele goale şi bronzate, Pete se instală în fotoliu.

– Luaţi masa de duminică la Sandy?

– Da. Încerc s-o conving pe Helen cît de frumos e aici.

Sandy observă că Buni arăta de parcă i-ar fi stat cineva pe bătături. Spuse ţeapănă:

– Nu cred c-aş putea locui aici vreodată. Acasă e acasă – un loc fără pereche pe pămînt.

– Hai să-mi vezi locuinţa şi-ai să te convingi cît de plăcută e.

– Mă rog, poate după masă.

– Bine. Petey, l-ai văzut pe tatăl tău în dimineaţa asta?

– Da, bunico. Am trecut în zori pe la spital. E vorba să-i dea drumul acasă la amiază. Urmează să-l ducă Gabe cu maşina.

– Cum se simţea de dimineaţă?

– Pînă mi-a văzut părul a spus că se simţea mai bine, dar încă era groggy. Cred că de-acum încolo o să facă tratament. Îi preia Gabe firma.

În timp ce anunţa acest lucru, Pete o privi pe Sandy. Încercînd să-şi păstreze expresia neschimbată, Sandy se ridică în picioare.

– Merg să pregătesc mîncarea. Scuzaţi-mă un moment.

Se duse la bucătărie şi scoase din frigider un castron cu salată de pui, apoi un vas acoperit cu roşii proaspete tăiate felii. În timp ce punea tomatele peste foile scorţoase de salată, în uşă apăru Pete. Politeţea învinse înclinaţia de moment, iar Sandy îl întrebă:

– Vrei să stai cu noi la masă?

– Credeam că n-ai să mă inviţi.

Zîmbi.

– Uite-ţi panda-ul.

– Sfinte Haniball Ce caută-n uşă?

– S-a blocat, interveni un glas gros. Mai important, ce cauţi tu aici?

Gabe intră în încăpere.

– Ce dracu' ţi s-a-ntîmplat cu părul?

Pete rînji.

– Sandy a spus că o atragi datorită părului tău şaten ondulat.

Sandy roşi şi-şi dori deodată ca atît Gabe cît şi Pete să se afle foarte, foarte departe.

Gabe zîmbi, privind-o.

– Chiar aşa?

– Deci mi-am făcut un permanent şi-am pus să mi-l vopsească.

– Asta nu-i tot, înclină Gabe capul. S-a mai schimbat ceva. Nu arăţi la fel.

– Voi doi n-aţi putea să purtaţi conversaţia asta în altă parte? se răsti Sandy.

– Mda, sigur, răspunse absent Gabe. Ce altceva ai mai făcut? Arăţi altfel la faţă.

– Sînt eu şi-atît.

– Nu, s-a schimbat ceva. Genele.

– A zis că-i plac ochii şi glasul tău sexy.

– A, asta era? rînji răutăcios Gabe, iar Sandy le întoarse spatele, amestecînd salata de pui.

– Mi-am vopsit genele şi mi-am pus şi unele false, ca să semăn cu tine.

– Ei bine, asta a fost o colosală pierdere de timp. N-o să-ţi ajute la nimic.

Gabe traversă bucătăria spre ea şi o cuprinse de mijloc.

– E prietena mea.

– Nu-i o chestie permanentă, declară îngîmfat Pete.

Sandy îşi ţinu respiraţia, aşteptînd să vadă ce avea să spună Gabe. Spre consternarea ei, Dodo strigă:

– Petey!

– Vin, Dodo, un moment.

– Pete, de ce nu eşti la lucru?

– Sînt aici ca să văd ginkgo-ii clienţilor noştri. Se-ocupă Chad de firmă pînă mă-ntorc eu.

– Nu te mai las niciodată în locul meu. Data viitoare rămîne Chad.

O privi pe Sandy.

– Bună dimineaţa, Sandy.

– Neaţa, răspunse ea încet, ridicîndu-şi buzele pentru un sărut scurt.

– Şi-acuma, frăţioare. Vino-aici şi pune umărul la muncă. Vom împinge ursul ăsta din loc şi poţi să-l încarci în camion şi să faci cu el ceva constructiv.

– Nu-ţi place ce cadou ai primit?

– Normal că nu-i place! Cui i-ar plăcea o asemenea oroare?

– Lui Kim i-am dat unul mai mic şi-a căzut în extaz.

– Kim avea şaişpe ani. Aici ai de-a face cu o femeie matură, frăţie. Pune umărul şi-mpinge.

– Am fost invitat să stau la masă.

– Eşti neinvitat, dacă vrei o slujbă pentru restu verii.

Cei doi împinseră ursul afară, iar Gabe îl împinse după el şi pe Pete.

– Înapoi la treabă cu tine, băiete. Ia şi ursul.

– Dodo vrea să mă vadă.

– Mă-ngrijesc eu de ce vrea Dodo. Tu du-te la lucru.

Sandy se rezemă de tejghea, privind, aşteptînd pînă Gabe reveni şi se opri în faţa ei. Coborî glasul:

– S-a făcut. Ursul s-a dus, pacostea s-a dus. Acum, dac-am putea trimite două cuconiţe la plimbare...

Sandy zîmbi.

– Nu, trebuie să ia masa. Poţi rămîne?

– Sigur. Azi sînt liber toată ziua. Mîine o să fie iadul pe pămînt.

– Va fi chiar aşa de rău?

– Nu vreau să mă gîndesc la asta acum.

Îşi puse mîinile de-o parte şi de alta a ei, rezemîndu-se de tejgheaua bucătăriei, cu chipul doar la cîţiva centimetri distanţă.

– Deci, consideri că am gene sexy şi mă placi pentru părul meu şaten, ondulat...

– I-aş frînge cu-atîta bucurie gîtul lui Pete, şopti ea, aproape incapabilă să vorbească. Buzele lui Gabe se aflau la un deget depărtare de-ale ei.

– De ce nu mi-ai spus toate astea?

– Şi să te umfli-n pene la nişte proporţii monumentale? Ai un glas senzual, ochi albaştri sexy, trup excitant... iar dacă mai ţine mult conversaţia asta, mă topesc şi mă scurg de nu mai rămîne nimic.

– O s-o reluăm diseară, cînd vom fi singuri, spuse el în cel mai erotic gîjîit al său, veritabilă blană aspră mîngîind simţurile dezgolite. Un pupic, Sandy şi pe urmă te-ajut să pui mîncarea pe masă.

– Unul?

– Unul, repetă el cu convingere, ridicîndu-i bărbia. Îi privi gura, pînă cînd vîrful limbii ei răsări să umezească un colţ uscat.

Limba lui i-o atinse pe-a ei iar Sandy închise ochii, lunecînd în braţele care-o aşteptau, cu dorinţa de-a-l îmbrăţişa şi-a nu-i mai da drumul niciodată.

– Hopa, scuzaţi-mă! spuse Dodo.

În timp ce Sandy se răsucea să scape, Dodo reveni în living, cu glasul răsunîndu-i limpede:

– Se smotocesc în bucătărie. Nu-i drăguţ?

– S-ar putea ca bunica mea să facă un şoc.

– Nu ştie că oamenii se smotocesc?

– Probabil nu vrea să se gîndească la faptul că nepoata ei o face exact acum, în bucătărie. Nu se cuvine.

– Nici asta nu se cuvine, o trase el din nou la piept, trecîndu-şi mîna peste şoldul ei.

– Gabe eşti cuminte odată? Trebuie să servesc masa.

Amuzamentul îi arcui lui Gabe gura, dar se spălă pe mîini şi luă bolul cu salată de pui.

– Pe-asta o pot pune eu peste roşii. Tu fă altceva.

– Mulţumesc.

După masă, parcurseră scurta distanţă pînă la apartamentul lui Dodo şi, o oră mai tîrziu, Gabe şi Sandy o conduseră pe Helen acasă.

La înapoiere, trecînd pe lîngă lac, Gabe se răsuci spre ea.

– Am o barcă cu pînze. N-am scos-o anul ăsta. Vrei să mergem?

– Cum să nu. Dar hainele?

– O să ne descurcăm.

Petrecură restul după-amiezei pe lac; Sandy simţea o căldură lăuntrică de fiecare dată cînd îl privea pe Gabe. Îşi scosese cămaşa, suflecase pantalonii şi se descălţase. Era mai relaxat, mai dezinvolt decît îl văzuse vreodată şi-şi dăduse seama cît de încordat fusese din cauza muncii şi a tatălui lui.

Admirară apusul soarelui pe lac, razele portocalii strălucitoare brăzdînd suprafaţa argintie a apei, în vreme ce pescăruşii dădeau tîrcoale pe deasupra. După aceea, mîncară o cină uşoară cu creveţi la un mic restaurant de pe mal, apoi se duseră lîngă apă să privească luna scînteind pe valurile negre. În cele din urmă, reveniră la apartamentul lui Sandy. Cînd intrară pe uşă, Gabe o luă în braţe.

– Ce zi distractivă a fost!

– Ţi-a făcut bine.

– Sper că ţi-a făcut bine şi ţie.

– Ai şi tu nevoie să te relaxezi din cînd în cînd.

– Parc-ai fi maică-mea.

– Zău?

Răspunsese cu nepăsare, dar se întreba cît de mult semănau tatăl şi fiul, ce prioritate acorda Gabe muncii faţă de viaţa personală.

– Am aşteptat toată după-amiaza, toată seara şi mi se cuvine demult un sărut, spuse el tărăgănat, cu cel mai profund glas al său. Bătu din gene spre ea, iar Sandy rîse.

– Ce faci?

– Încerc să te seduc cu glasul meu senzual şi genele mele sexy.

Cînd ea izbucni în rîs, Gabe se încruntă în glumă.

– Era vorba să te topeşti, nu să rîzi.

– Eşti mai sexy cînd nu te străduieşti aşa de tare.

– Păi cine se străduieşte?

– Mmmm, aşa-i mai bine.

Îi înlănţui gîtul cu braţele şi-i trase capul în jos spre al ei.

Telefonul îi întrerupse, iar cînd răspunse, Sandy o auzi pe Helen suspinînd:

– Sandy, am tot încercat să te găsesc. Poţi să vii pîn-aici?

– Ce s-a-ntîmplat?

– Sandy, mă bucur atît de mult că eşti acasă! Poţi veni? S-a- ntîmplat ceva îngro...

Cuvintele i se întrerupseră, înlocuite de suspine.

– Bun! Ce-i cu tine?

– Am căzut pe treptele din faţă, mai devreme. Te-am sunat şi te-am tot sunat.

Un junghi iute de frică o făcu pe Sandy să îngheţe.

– Să chem o salvare?

– Nu! Pot umbla, dar mă doare. Refuz să mă duc la spital.

Sandy îi aruncă o privire lui Gabe, care stătea cu mîinile desfăcute pe şolduri, încruntat, curios.

– Vin să te iau, avem o soră de gardă la infirmerie.

– Nu vreau să plec de-acasă.

– Voi fi cu tine.

– E atît de tîrziu...!

– Stă de gardă toată noaptea. Acum nu-ţi mai face griji. Vin imediat.

Închise telefonul.

– Îmi pa...

– Haide. Te duc eu.

– Nu-i nevoie. Mîine ai o zi groaz...

– Şşş. Vin cu tine. De ce să stăm aici să ne certăm?

Îi zîmbi şi se strecură pe sub braţul întins.

– Doamne, da' dictatorial mai eşti!

– Aş putea fi, puţin. Merge bine cu genele sexy.

– N-am să încetez niciodată să aud chestia asta?

– Sper că nu. Ce-a păţit bunica ta?

– A căzut pe treptele de la intrare, mai devreme.

– Îmi pare rău. Dacă poate să circule, probabil că nu-i nimic grav.

O oră mai tîrziu, stăteau la infirmerie, de vorbă cu Hetty, sora.

– Sînt atît de uşurată că nu-s decît nişte vînătăi, spuse Sandy. Buni, avem o cameră liberă. De ce nu vrei să dormi aici în noaptea asta? Pot veni dacă ai nevoie de mine; Hetty îţi stă la dispoziţie.

– N-am lucrurile cu mine.

– Vă putem oferi o cămaşă de noapte, spuse Hetty.

– Sînt obosită. Cred că aşa voi face.

Sandy simţi un val de uşurare. Îl privi pe Gabe, care aştepta răbdător la cîţiva paşi distanţă, cu umărul rezemat de perete şi mîinile în buzunare. El îi făcu cu ochiul, iar ea răspunse cu un surîs.

– Vin dimineaţă la prima oră, Buni.

O sărută de noapte bună, iar Helen îi aruncă o privire lui Gabe.

– Vă mulţumesc, domnule London, că aţi adus-o pe Sandy şi m-aţi ajutat să ajung aici.

– Cu plăcere. Sper ca mîine să vă simţiţi mai bine.

Gabe o luă pe Sandy de braţ şi o conduse afară. Merseră cu maşina pînă la apartamentul ei, iar pe verandă Sandy se întoarse spre el:

– Îmi pare rău pentru cum s-a sfîrşit seara.

– Şşşş. Am fost cu tine şi asta-i grozav. Mă bucur că bunica ta se va face bine.

O trase spre el:

– Cîteva zile, n-ai să mă vezi prea mult.

– Ştiu. Mai bine te duceai acasă şi nu mă aşteptai. Trebuie să te scoli peste patru ore.

– Trei. Merg dimineaţă în zori să pun lucrurile în ordine la pepinieră înainte de a pleca la biroul tatălui meu.

Un moment se priviră solemni şi deodată Sandy avu senzaţia că i se transmitea un adio fără cuvinte.

Se aplecară în acelaşi timp ca să se sărute. Sandy se agăţă strîns de Gabe, năpădită de toată iubirea pe care-o simţea pentru el.

Gemu şi o eliberă.

– Dacă nu plec în clipa asta, o să...

Văzînd că lăsase fraza neterminată, Sandy îl privi cu ochi mari, în timp ce inima-i bătea să spargă pieptul.

– Somn uşor, Sandy.

Se întoarse brusc şi plecă grăbit spre maşină. Ea descuie uşa cu degete tremurătoare, apoi se întoarse să-i facă semn cu mîna, privindu-l cum se îndepărta pînă cînd maşina nu se mai văzu.

În adîncurile sufletului, simţea că tocmai îşi luase rămas-bun de la el.

A doua zi dimineaţă, se îmbrăcă şi merse la infirmerie, pentru a o găsi pe Buni stînd în capul oaselor, de vorbă cu Dodo şi doamna Fenster.

– Cum te simţi în dimineaţa asta?

– Ţeapănă şi cu dureri. Nu mă grăbesc deloc să mă scol.

– Încercăm s-o convingem pe Helen să se mute aici, spuse Dodo. A acceptat să mai rămînă cîteva nopţi.

– Chiar aşa? zîmbi Sandy, simţind o scînteie

de speranţă. Mă bucur atît de mult! Ştii, Buni, avem un apartament liber.

– I-am spus să-şi aducă o parte din lucruri şi să-ncerce, la fel cum am făcut eu, spuse veselă Dodo; ochii îi scînteiau. I-am spus că-i voi da lecţii cum să meargă cu mini-motocicleta mea.

Spre uimirea lui Sandy, Buni rîse.

– Dodo, nu mi te închipui pe-o motocicletă.

Sandy se aşezã pe marginea patului, sporovăind cu bătrînele o jumătate de oră, după care-şi ceru scuze că trebuia să plece la sala de recreere pentru gimnastica de dimineaţă.

– Vin şi eu cu tine, Sandy, spuse Dodo, şi-şi luară rămas bun de la Buni şi doamna Fenster.

În timp ce străbăteau curtea, Sandy privi spre copacii ginkgo roz.

– Eşti bună cu Buni. Sper din toată inima c-o să se mute aici.

– Cred că aşa va face.

– Serios?

– Da. Îi place mîncarea, a dormit bine azi-noapte. Cînd va ajunge să-i cunoască pe unii dintre cei de-aici şi va vedea cum e de fapt, cred că va dori să locuiască şi ea cu noi.

După cîteva minute, Dodo adăugă:

– Cînd îl vezi pe Gabe, aş vrea să-i spui că doresc să-mi mute nişte mobilă.

– Nu cred c-am să-l prea văd o vreme.

Dodo o privi atentă pe Sandy, ridicînd sprîncenele.

– Necazuri?

Sandy clătină din cap:

– Se-ntoarce la firma de contabilitate a tatălui său. Azi are întîlnire cu un om numit Brenner, în legătură cu un contract important pentru pepinieră. Va fi foarte ocupat.

– Cîteva zile.

– E vorba să stea cel puţin două luni la firma tatălui său.

– Uite-o pe Jeanie.

Sandy îşi aminti cum se aruncase Jeanie în braţele lui Gabe, suspinînd necontrolat, precum şi declaraţiile ferme ale lui Chan London că Jeanie nu era o bună administratoră. Gîndurile i se frînseră brusc, dîndu-şi seama că o aştepta cineva.

Un bărbat se îndreptă de spate şi porni în calea lor. Părul său blond şi zburlit era răvăşit de vînt, iar pielea, bronzată de soare. Blugii albiţi şi cămaşa de bumbac indicau faptul că se învoise de la lucru.

– Chip! Ce-i cu tine-aici?

– Nu prea stai pe-acasă de la o vreme.

– Chip, dumneaei este doamna London. Dodo, ţi-l prezint pe Chip Franklin.

Dodo întinse mîna, iar Chip i-o strînse. Se întoarse spre Sandy:

– Ai un minut?

– Sigur. Dodo, ne scuzi, te rog?

– Firește. Oricum trebuie să-l găsesc pe motanul ăla năzdrăvan. Pookums! Pookie, Pookie.

Dodo se îndepărtă, dar nu atît cît să n-audă și deodată Sandy se întrebă dacă nu cumva trăgea intenționat cu urechea.

– Mi-a fost dor de tine.

Sandy se simți dezarmată. Dădu din mînă.

– Am fost ocupată...

Chip îi prinse mîna și i-o întoarse, atingînd brățara de aur de la încheietură.

– Aproape că mă așteptam să-ți văd pe deget un inel.

– Nu.

Ochii lui căprui o priviră iscoditori.

– Ce zici de-un bowling sîmbătă seară?

În apropiere fremătară niște tufișuri, iar capul lui Dodo dispăru după liliac. Sandy clătină din cap.

– Mulțumesc, dar mi-am făcut planuri pentru toată seara.

– Sandy... dădu Dodo la o parte cîteva ramuri de liliac, avînd în păr o crenguță cu frunzulițe verzi. Du-te cu prietenul tău. Mă ocup eu de orice obligații ai aici în această seară.

– Mulțumesc, Dodo, dar nu pot.

– Of, prostii. Du-te să te distrezi.

Chip rînji, schimbîndu-şi poziţia astfel ca Dodo să nu-l vadă cînd şopti:

– Am senzaţia că nu-s decît un pion într-un joc.

– S-ar putea, rîse Sandy.

– Ieşi cu cineva în mod regulat?

Îl privi, stăpînindu-şi răspunsul negativ, cum că nu mai ieşea în mod regulat cu nimeni. Nu era decît îndrăgostită pînă peste cap de el.

– Oarecum.

– Tu şi cu mine n-am fost mai mult decît prieteni. Asta mă califică pentru sîmbătă seară?

– Mulţumesc, Chip. Sîntem prieteni şi sper să înţelegi, dar...

– Dar răspunsul este nu.

Îi atinse bărbia cu nodurile degetelor.

– De senator e vorba?

Sandy clătină din cap, iar ochii lui Chip se îngustară. Oftă .

– În calitate de prieten, mă bucur, dar oarecum cred că întotdeauna am sperat ca pietenia noastră să evolueze spre ceva mai profund.

– Eşti dulce.

– Mulţumesc. Aş vrea să reprezint pentru tine de-o mie de ori mai mult. Ne mai vedem noi. Fii atentă la bătrînica aia – e o intrigantă.

– Habar n-ai ce vorbeşti!

Auziră un pîrîit de motor, iar Dodo apăru cu

mini-motocicleta pe alee. Le făcu amîndorura cu mîna.

– Doamne fereşte! Merge pe motocicletă?

– Să-i faci loc cînd pleci cu maşina de-aici, spuse cu un hohot de rîs Sandy.

– De ce-o interesa atît de-al naibii de mult să ieşi cu mine sîmbătă?

– Nu ştiu.

– Sună-mă dacă te răzgîndeşti.

– Sigur, Chip, mulţumesc.

Îl privi plecînd, cu gîndurile la Dodo şi la Gabe, mîngîindu-şi îngînduratã brăţara fină primitã de ziua ei.

Odată cu trecerea zilelor, deveni tot mai convinsă că Gabe o uitase. Dădea telefon la ore nepotrivite, uneori noaptea tîrziu şi-i spunea cît era de ocupat, cît regreta că n-o putea vedea, dar telefoanele deveneau tot mai scurte şi mai rare.

În cea de-a doua săptămînă după ce Gabe preluase afacerile tatălui său, Sandy stătea în dormitor periindu-şi părul pentru a şi-l prinde într-un coc pe vîrful capului. Trecu o maşină şi, privind afară, îl văzu pe Pete îndreptîndu-se spre locuinţa lui Dodo.

O sîcîise mai puţin în ultima săptămînă, iar acum îşi simţi neliniştile trezindu-se din nou la viaţă. În timp ce-şi parca maşina, Pete se întoarse să privească în direcţia ei.

Sandy se îndepărtă de fereastră, convinsă că perdelele albe aveau s-o ascundă vederii lui. Un moment se întrebă dacă avea să vină la ea, dar Pete ocoli maşina şi deschise portiera din dreapta.

Spre uimirea lui Sandy, Pete se aplecă, ajutînd să coboare o fată. Alergară pînă pe veranda lui Dodo, rămînînd unul lîngă altul cînd Pete bătu în uşă. Privi peste umăr spre Sandy, apoi dispărură amîndoi în apartamentul lui Dodo.

Sandy rămase nedumerită, cu privirea spre veranda goală. Asemeni unui ţărm spălat de valuri, primul val de emoţie constă din uşurare, făcînd-o să scoată un chiot de rîs. Pete avea o prietenă!

Avea o prietenă şi o ascundea, temîndu-se că i-ar leza lui Sandy sentimentele! Se întoarse spre telefon să-l anunţe pe Gabe, iar următorul val de emoţii o năpădi cu curiozitate. De ce nu-i spusese Gabe? Ultima oară stătuseră de vorbă cu două seri în urmă, iar el nu pomenise nimic despre Pete.

Bunul simţ îi spuse că Gabe era atît de ocupat, încît s-ar fi putut să nu ştie nimic despre noile evoluţii din viaţa lui Pete. După care, o altă emoţie o scăldă într-o mare de apă rece ca gheaţa. Acum nu mai era absolut nici o nevoie ca Gabe s-o scoată în lume.

Nici o nevoie, decît aceea că era îndrăgostită la nebunie de el. Se sfîrşise. Definitiv şi complet. Cînd telefonul sună, Sandy tresări şi alergă să răspundă, înhăţînd receptorul în timp ce inima i se oprea în piept.

– Sandy, Chip la telefon.

Dezamăgirea căzu ca o greutate de fier.

– Bună.

– Ă-ăuu. Am nimerit într-un moment prost.

– Nu, nu tocmai.

Nu era atît de prost ca în nopţile cînd o chinuia dorul de braţele lui Gabe.

– M-am gîndit să mai încerc. Hai să mergem sîmbătă seară la un spectacol. Se zice că *Green Sunset* [1] e foarte comic. Nu ţi-ar prinde bine puţin rîs?

– Mulţumesc, dar...

– Ai o întîlnire?

– Ţinem aici un dans popular şi de obicei particip şi eu.

– N-au nevoie de supraveghetoare şi s-ar putea să te simţi mai bine după un hohot, două, de rîs.

Sandy oftă.

– Bine, Chip, dar nu cred că ţi-aş putea oferi o companie prea distractivă.

---

1. Asfinţitul verde (n.t.)

– De-asta am eu grijă. Ne vedem pe la şapte.

– Perfect. Mulţumesc.

Puse receptorul la loc şi rămase cu ochii spre el, simţindu-şi durerea crescînd. Îşi înghiţi lacrimile şi-şi spuse că făcuse o prostie să se-aştepte ca Gabe să aibă aceleaşi sentimente ca ea. Sunetul telefonului o făcu să tresară din nou şi-şi dădu seama cît de întinşi îi erau nervii.

– Sandy?

– Derek! Eşti cu mama în oraş?

– Nu, vorbesc din Dallas. Claire a vorbit aseară cu Helen. Chiar c-ai reuşit minunea minunilor, convingînd-o să-şi ia un apartament la *Cămin*.

– Mă bucur atît de mult, dar nu eu am făcut-o. Oamenii de-aici s-au purtat frumos cu ea şi au primit-o cu plăcere. Îşi face prieteni şi-i cel mai liniştitor lucru.

– Ştiu. Şi Claire se bucură. Am o treabă cu tine.

– Aşa?

– Am şansa să cumpăr o proprietate din Kansas City care ar fi excelentă pentru un alt cămin de pensionari. Trebuie să mă duc acolo şi să lucrez la proiect. Te-ai putea muta la Dallas ca să preiei tu problema asta?

Prima ei reacţia fu aceea de a refuza pe dată. Nu voia să plece din Oklahoma şi ştia de ce.

– Buni e aici. Am o mulţime de prieteni.

– Ştiu, dar tu-ţi faci prieteni oriunde te duci. Am să-ţi urc generos salariul şi-ţi achit cheltuielile de mutare.

– Derek, e drăguţ din partea ta, dar...

– Ascultă, Sandy. Uite care-i problema. Am încercat să angajez pe altcineva care să-mi ţină locul aici şi n-am găsit pe nimeni de încredere. Singura solicitantă bună e o femeie care vrea să lucreze în Oklahoma. Nu-şi poate părăsi părinţii, aflaţi într-un azil din oraş. Deci, dacă tu iei postul ăsta, o pot angaja pe ea la *Casa Grande*.

– Trebuie să se găsească cineva în tot statul Texas.

– N-am găsit pe nimeni. Cealaltă unitate din Dallas merge de-acum perfect, dar pentru aici n-am găsit nici un înlocuitor.

– De cîte săptămîni încerci?

– Ei, ca să fiu cinstit, numai de două. Trei sute de dolari pe lună, Sandy.

– Trei sute?

– Plus maşină. Plus cheltuieli de mutare. Chiar am nevoie de cineva competent.

– Aş vrea să mă mai gîndesc puţin.

– Eşti legată de cineva anume?

Întrebarea rămase plutind prin aer ca o ceaţă cenuşie, acoperind orice altceva. Sandy apucă mai strîns receptorul.

– Nu tocmai.

Îi auzi uşurarea din glas:

– Atunci n-ar trebui să existe nimic care să te reţină.

– Trebuie să mă mai gîndesc.

– Gîndeşte-te. Te sun săptămîna viitoare. Aş dori mult să fii aici la-ntîi august.

– Am să mă gîndesc.

– Bravo fetiţo. Uite-o şi pe mama.

Sandy vorbi timp de treizeci de minute cu mama ei, apoi în sfîrşit îşi luară rămas bun şi rămase cu ochii spre telefon. De astă dată nu-şi mai stăpîni lacrimile, ci plînse în linişte, fără un sunet.

Joi se hotărî să plece la Dallas. Avea să-i fie mai uşor să-l uite pe Gabe dacă nu trecea prin dreptul pepinierei şi grădinii London de cîteva ori pe săptămînă.

Joi dimineaţă, de Ziua Independenţei, sună telefonul, iar Sandy răspunse aşteptîndu-se să fie Buni, care o căuta cu regularitate.

– Sandy.

Glasul profund al lui Gabe îi vibră pe corzile simţurilor, lăsînd-o tremurînd în urmă-i.

– Bună dimineaţa.

– E într-adevăr o bună dimineaţă. Încep să văd lumină la capătul tunelului.

– Mă bucur!

– Asta-i cea mai reţinută declaraţie din tot anul. Sper să pot transforma bucuria în ceva mai en-

tuziast. Cum merge cu munca?

– Bine.

Era tentată să-i spună că avea să accepte oferta lui Derek de-a se muta la Dallas, dar nu putea îndura cuvintele de despărţire. Încă nu-i dăduse vestea lui Buni, nu-i spusese nimănui, dar se hotărîse să plece.

– Nu pari prea încîntată. Mă-nşel?

– N-am cum.

– Hei, s-a-ntîmplat ceva?

– Nu. Totu-i perfect. Mă mut curînd la Dallas, izbucni ea, dorind să-şi muşte limba.

– Ce faci?

Gheaţa din glasul lui ţîşni din telefon cu impetuozitatea unui vînt polar.

– Derek îmi dă un salariu mai mare şi o maşină, dacă mă mut la Dallas şi preiau căminul de pensionari de-acolo.

De ce, o, de ce i-o spusese? Nu făcea decît să înrăutăţească situaţia.

– Am aranjat să fiu liber sîmbătă, spuse el cu o voce de-un calm ucigător. Vreau să luăm masa împreună.

Sandy închise ochii şi, un moment, simţi tentaţia să accepte, să-l sune pe Chip şi să-i explice. Întîlnirea cu Chip nu însemna nimic, dar de ce să prelungească suferinţa?

– Am o întîlnire.

– Ai o ce?

– S-a făcut prost legătura telefonică? Am o întîlnire cu un prieten.

– Ai întîlnire cu un prieten mîine seară?

– Nu.

– Acum ai. Peste douăzeci de minute mă văd cu cineva. La pepinieră nu există zile de sărbătoare. Toată după-amiaza o am plină, dar diseară vreau să te văd. Poţi ieşi în oraş după program?

– Regret. Le-am promis lui Dodo şi lui Buni că le duc la *Theater Center* pentru premiera noului musical.

– Sandy, cu noi cum rămîne?

– Ce să rămînă cu noi, Gabe? Cele patru săptămîni obligatorii s-au terminat. Cred că Pete are un nou interes.

– Patru săptămîni obligatorii! Tu crezi...

În apropiere se auziră voci, după care glasul lui Gabe deveni mai slab, întorcîndu-se dinspre receptor pentru a vorbi cu cineva. Îl auzi înjurînd, imediat înainte de-a reveni la telefon.

– La dracu', trebuie să plec. În după-amiaza asta eşti acasă?

– Nu, merg cu microbuzul într-o excursie la *Cowboy Hall of Fame*[1].

– Dulce şi ocupată domnişoară, cînd pot be-

1. Sala Cowboys-ilor Celebri (n.t.)

neficia de-un minut din timpul tău?

Inima-i tresări şi o luă razna şi vru să-i spună să vină imediat, căci dispunea de tot timpul din lume, dar înţelepciunea avu cîştig de cauză şi spuse:

– Ne vedem mîine seară la cină.

– Hm. În seara asta n-ai timp?

– Regret. Am cumpărat biletele şi nu vreau să le dezamăgesc pe Dodo şi Buni.

– Nu, sînt sigur că nu vrei.

Din nou se auzi cineva vorbindu-i; răspunsul lui Gabe fu înăbuşit.

– La naiba, Sandy, trebuie să te las acum.

– E-n regulă.

Strînse cu putere receptorul, închizînd ochii, în timp ce-i asculta glasul şi încerca să şi-l închipuie, să-şi iamgineze minunaţii lui ochi albaştri, trupul longilin şi pietros.

– Pe curînd, mai vorbim.

– Pa, Gabe.

Rămase privind telefonul un lung răstimp, după ce-l închise. Aveau întîlnire vineri seară. Inima-i zburda de bucurie, în vreme ce mintea încerca să-i şoptească vorbe de înţelepciune, cum că asta n-avea să-nsemne decît alte suferinţe, că Gabe era un om ocupat... Zîmbi. Avea să-şi facă mai tîrziu griji în legătură cu suferinţele şi despărţirile. Pe moment, voia să se gîndească la

seara de vineri.

Făcu un duş şi se schimbă cu nişte blugi decoloraţi şi o cămaşă tricotată, grăbindu-se, căci aproape se făcuse ora să meargă la centrul de recreere pentru a pregăti picnicul de la amiaza zilei de 4 Iulie.

În timp ce-şi împletea părul auzi un motor şi văzu camionul pepinierei şi grădinii London oprindu-se în faţa casei. Inima-i tresări şi se apropie de fereastră, sperînd că era Gabe.

Doisprezece

Pulsul care-i gonea înnebunit încetini, cînd un bărbat necunoscut coborî şi se duse în spatele camionului, pentru a lua două vase mari, unul cu o ferigă verde şi bogată, celălalt conţinînd un hibiscus roşu înalt.

– O, nu! exclamă sonor Sandy. Se înşelase. Pete nu avea o nouă prietenă. În timp ce-l privea pe curier apropiindu-se pe aleea din faţă, la uşa din dos se auzi un ciocănit.

Sandy se repezi să deschidă uşa bucătăriei. Dodo stătea pe treaptă, cu Pookums în braţe şi părul adunat în vîrful capului, peste frunte cu o

bandă în care era înfiptă o pană verde, îmbrăcată în blugi şi cămaşă verde ţipătoare.

– Neaţa, Sandy. M-am gîndit să mergem împreună pînă la sala de recreere.

– Intră, o pofti Sandy, în timp ce răsuna soneria din faţă. Trebuie să merg să deschid. Iar primesc plante. N-ai dori un hibiscus roşu, nu?

– Nu, mulţumesc, draga mea. Primesc de la răsadniţă toate plantele de care am nevoie.

– Şi eu.

Deschise uşa, pomenindu-se în faţa unui om cu părul roşcat.

– Domnişoara Smith?

– Exact.

– Acestea sînt pentru dumneavoastră. Cam grele. Unde le preferaţi?

– Înapoi la pepinieră. Nu mai am nevoie de nici un fel de plante.

– Regret, mi s-a spus să vi le livrez. Sînt destul de grele...

– Mă scuzaţi! Puneţi-le pe verandă.

Îl privi cum le lăsa cu grijă jos, observînd cîte un plic alb cu o carte de vizită fluturînd pe fiecare plantă, în timp ce omul le punea pe podeaua verandei.

– Le-aduc şi pe celelalte imediat.

– Altele? O, nu! Nu iarăşi!

Se întoarse spre Dodo, care privea încruntată

plantele.

– Nu înţeleg de ce mi le trimite.

Dodo ridică din umeri.

– Nu-s fermecători bobocii ăştia? remarcă ea. Te superi dacă-mi prind unul în păr?

– Serveşte-te. Poţi să-i culegi şi să ţi-i pui în păr pe toţi. Nepotul ăsta al tău o să-mi facă de petrecanie. Uită-te acolo. Uite cum vine omul cu încă două plante gigantice.

– Sînt plante sănătoase, atît de verzi...

Sandy desprinse una din cărţile de vizită şi o deschise, pentru a găsi o însemnare scrisă în grabă: „Cu toată dragostea, Gabe".

– Gabe! şopti ea, privind cu ochi mari dedicaţia.

– Te simţi bine, Sandy?

O auzi vag pe Dodo şi avu nevoie de cîteva secunde pînă să-şi dea seama că i se pusese o întrebare.

– Pe astea unde să le pun?

Privi celelalte două ghivece cu frunze verzi care-l ascundeau aproape complet pe omul de la răsadniţă. Se holba prostită, şocată. Plantele erau de la Gabe.

– Mi-e greu să le mai ţin.

– Puneţi-le oriunde.

Nu-şi putu stăpîni un rînjet.

– Okay. Încă două şi am terminat.

– Încă două, repetă istovită Sandy, dintr-o dată dorindu-şi să înşface toate cărţile de vizită şi să le citească.

– Sandy, ai păţit ceva? Eşti palidă. Ştii, cred că Pete are un nou interes în viaţă. M-a pus să-i promit că nu-ţi spun...

– Astea nu-s de la Pete.

Desprinse alt cartonaş şi, cu degete tremurătoare, deschise plicul, pentru a citi: „Cu dragoste, de la Gabe".

– Sfinte cerule! Te bombardează cineva cu plante de la... Cine ţi le-a trimis?

– Gabe.

– O, Doamne! exclamă Dodo cu o asemenea satisfacţie, încît în sfîrşit îşi făcu efectul asupra lui Sandy; o privi pe bătrînă, care zîmbea fudulă. Mai bine găseşte loc pentru următoarele – o să se umple toată veranda.

– Poftiţi în casă. Puneţi-le aici, vă rog, îl dirijă Sandy pe curier spre cămin, privind visătoare florile.

– Semnaţi aici, vă rog.

Se uită la chitanţa pe care i-o întindea el, îşi trecu iniţialele şi-i mulţumi, grăbită să citească următoarea carte de vizită. Pe toate scria: „Pentru Sandy, cu dragoste, de la Gabe".

– Dodo, du-te înainte. Vin şi eu într-un minut. Trebuie să dau mai întîi un telefon.

– Te aşteptăm, răspunse Dodo, surîzînd şi ţinîndu-l strîns pe Pookums. Eşti dulce, Sandy.

Dodo plecă, iar Sandy se aşează să sune la pepinieră. Gabe lipsea şi nu ştiau cînd îl pot găsi, dar lăsă vorbă că-l căutase.

După aceea, făcu un apel interstatal la Dallas, să-i spună tatălui ei că nu-i putea primi oferta. Cu un rînjet pe care nu reuşea să şi-l şteargă de pe faţă, Sandy alergă peste gazon spre centrul de recreere, pentru picnic.

Cînd reveni în apartamentul ei, găsi pe verandă două cutii. Le duse înăuntru şi deschise una, pentru a scoate un ursuleţ mic de pluş, purtînd la gît un cartonaş pe care scria: „Te iubesc, Gabe".

Zgîlţîi ursul, încruntîndu-se la el.

– Atunci de ce nu mi-ai spus!?

Ochii verzi de sticlă o priveau şi sărută un năsuc negru şi moale, punîndu-l deoparte în timp ce deschidea cealaltă cutie. Scormoni prin ambalaj pînă găsi o cutiuţă înfăşurată în hîrtie albă, legată cu o panglică albastră. O desfăcu şi ridică un copac ginkgo de cristal, cu frunzele scînteind în lumină. Cartea de vizită era în cutie şi citi: „Pentru doamna mea de sub ginkgo – te iubesc, Gabe".

Încă nu revenise la pepinieră cînd îl sună din nou. Îşi puse o rochie bleu de bumbac fără mîneci şi escarpini albi cu tocuri înalte şi-şi adună

părul în creştet pentru a pleca la musical. Nici ultimul apel la pepinieră nu-l găsi pe Gabe şi pentru seara aceea renunţă.

De-a lungul serii, stînd lîngă Bu ii şi ascultînd melodii familiare, mintea i se îndrepta spre nişte ochi albaştri, un păr castaniu ondulat şi un glas profund.

Se opriră să-şi ia cîte-un cornet de îngheţată şi era aproape miezul nopţii cînd Sandy le lăsă pe doamne la apartamentele lor. Parcă maşina şi coborî să treacă prin curticica ei interioară. Se opri ca fulgerată, văzînd un bărbat tolănit în şezlong.

Din gîtlej îi porni un ţipăt şi-şi trînti mîna peste gură. Înainte de-a fi scos vreun sunet, îşi dăduse seama cine era.

Inima-i bătea violent, iniţial din cauza spaimei, apoi dintr-a emoţiei, în timp ce se apropia tiptil:

– Gabe?

Zăcea cu capul înclinat pe-o parte, cu genele lungi aşternute pe obraji şi pieptul înălţîndu-i-se şi coborînd încet, într-o respiraţie adîncă, regulată.

Purta pantaloni negri şi cămaşă albă descheiată la gît. Îl privi, simţind o văpaie caldă ca un mic foc într-o noapte geroasă de iarnă. Nu voia să-l trezească încă. Nu voia decît să stea şi să se uite la el, bucurîndu-se de faptul că o aştepta.

Se apropie şi mai mult, îngenunchind alături. Parfumul proaspăt de pădure o asaltă şi inhală

adînc. Inima îi palpita de dragoste, tremura din tot trupul. Nevoia de a-l atinge, de a-l îmbrăţişa şi a-i simţi braţele puternice împrejurul trupului ei era copleşitoare. Şi lăsă uşurel obrazul pe dosul mîinii lui.

Un braţ i se strecură peste mijloc şi o trase în poală. Scoase un mic ţipăt de surpriză, după care se aşezã mai bine, pentru a-şi arunca braţele pe după gîtul lui şi a-l privi mulţumită.

– Salut, străino, rosti el cu glasul acela gros şi aspru care-o făcea să tremure.

– Bine zis, străină. Cît timp m-ai aşteptat?

– Al dracului de mult, răspunse Gabe, privindu-i gura. Sandy îşi simţi buzele vibrînd de dorinţă; îi era greu să vorbească.

– Aici, vreau să zic. De cînd stai aici?

– De treizeci şi şase de ore.

– Nu se poate! Abia am plecat, la şapte.

– Okay, stau aici...

Făcu o mică pauză, inspirînd pe nas.

– ... de două ore, poate.

Inhală adînc.

– Ce faci?

– Mă delectez cu mirosul gardeniilor. Întotdeauna miroşi savuros.

– Credeam că savuros se referă la gustul mîncărurilor.

– Eşti savuroasă.

– Ţi-am primit cadourile. Îţi mulţumesc.

– Am auzit c-ai încercat să le trimiţi înapoi.

– Asta a fost cînd credeam că-s de la Pete.

– Veşti bune.

Îi cuprinse faţa în mîini şi, la lumina lunii, Sandy îi putu vedea ochii albaştri privind-o pătrunzători. Coborî glasul:

– Sandy, te iubesc.

– Credeam că n-ai să mi-o mai spui niciodată!

Sufocată, se aplecă înainte, închizînd ochii, în timp ce Gabe o săruta.

Braţele lui se strînseră, strivindu-i trupul gingaş la piept şi îi schimbă poziţia, trecînd-o deasupra lui pe şezlong. Sandy se ridică.

– Gabe, aici nu sîntem tocmai singuri.

– Mmm. Hai să mergem să bem un sifon. Okay?

– Nu-i cam tîrziu?

– Nu. Am tras un pui de somn.

Se ridică şi rînji, întinzîndu-i mîna. Cum l-ar fi putut refuza?

În maşină, o trase aproape de el şi făcură drumul în tăcere. Sandy avea sentimentul că ar fi trebuit să aştepte, să-l lase pe el să vorbească, aşa că se desfătă cu mirosul de brad al hainelor lui, cu căldura pielii, cu simpla sa prezenţă. Se opriră în faţa apartamentului lui.

– Credeam că mergem să bem un pahar de

sifon.

– Exact – la mine.

– Mai mult ca sigur!

Gabe chicoti şi-i întinse mîna, pe cînd intrau în apartamentul întunecat. Aprinse o lampă mică şi se întoarse s-o cuprindă în braţe.

– Aici sîntem cei mai singuri oameni din lume.

Îşi trecu degetele prin părul ei, iar agrafele zburară care-ncotro.

– Îmi placi cu părul desfăcut. Iar acum domnişoară Sandy Smith, am să-ţi arăt cît de mult te iubesc, spuse el răguşit, iar pulsul şi plămînii ei părură să-şi înceteze funcţionarea.

– Oh, Gabe, de ce nu mi-ai spus?

Se încruntă la ea.

– Cum ai fi putut să nu ştii?

Sinceritatea întrebării lui o surprinse.

– Am avut o înţelegere, mai ţii minte? Te-ai oferit să te-ntîlneşti cu mine timp de patru săptămîni.

Gabe gemu.

– Pentru o persoană foarte inteligentă, uneori eşti îngrozitor de obtuză. Tot ce-am făcut se datora iubirii.

– De unde era să ştiu? Ai făcut ceea ce acceptaseşi să faci.

– Ei, haide.

– Păi, majoritatea oamenilor, cînd iubesc pe

cineva, i-o spun.

– Tu de cîte ori mi-ai spus-o?

Sandy roşi.

– N-am vrut să-ţi spun cît de mult te iubeam dacă nu mă iubeai şi tu la rîndul tău.

– Pentru Dumnezeu!

Pe neaşteptate, Gabe îşi trecu distrat degetele prin păr, iar glasul îi deveni serios.

– Pete şi Jeanie sînt copiii răsfăţaţi ai familiei. La ei, totul se petrece la suprafaţă. Le spun oamenilor că-i iubesc, plîng, îşi arată sentimentele. Sînt ca mama. Eu semăn cu tata. Le ţin pe toate închise în mine şi mi-e greu să le scot la iveală. Şi, sincer îţi spun, draga mea doamnă, credeam că ştiai că te iubesc. Chiar credeam că mă port ca un bărbat îndrăgostit. Dar dacă vrei să fii bombardată cu plante, ursuleţi şi dulciuri...

– O, pe cuvîntul meu, nu! Tot ce vreau e să ştiu că mă iubeşti. Doar să mi-o spui din cînd în cînd.

– Din cînd în cînd, repetă el solemn. Am s-o fac.

O sărută pe gît.

– Te iubesc, Sandy Smith.

Buzele îi lunecară spre urechea ei şi iar o sărută.

– Te iubesc.

Îi sărută tîmpla, obrazul, îi îngropă colţul gurii

sub o ploaie de sărutări.

– Te iubesc.

Sandy închise ochii, în extaz.

– Nu trebuie s-o ţii aşa la nesfîrşit. Am priceput mesajul.

– Încă n-ai văzut nimica, draga mea. Te iubesc.

O sărută pe gît, sărutările lui continuîndu-şi drumul spre claviculă, în timp ce-o trăgea de nasturii rochiei.

Sandy se desfăta cu fiecare „te iubesc". Îşi trecu mîinile peste umerii lui, redescoperindu-i, smucindu-i nasturii cu mîini tremurătoare pentru a-i atinge pielea dezgolită. Gabe inspiră adînc, umflîndu-şi pieptul lat. Sub palme, Sandy îi simţi bătăile inimii, care-i spuneau mai mult decît cuvintele.

Rochia îi căzu împrejurul gleznelor într-o lunecare şoptită, răcoroasă. Glasul lui Gabe era răguşit şi aspru şi deodată o privi în ochi.

– N-am de gînd să te pierd.

Pulsul i-o luă la galop cu bucurie şi-şi simţi pleoapele grele pe cînd îl privea, cu un vag surîs. Degetele lui mari îi urmară conturul arcuit al buzelor, iscînd furnicături înnebunite, în vreme ce ea îi săruta palma bătătorită.

– N-ai să mă pierzi. Sînt a ta. Inima mea a fost a ta din acea primă noapte. Gabe...

Cuvintele i se sfîrşirã în timp ce el îi desprindea de pe trup voalurile fine de nylon şi o lua în braţe s-o ducă în pat.

Mai tîrziu, Sandy se mişcă şi-i simţi braţele strîngîndu-se împrejurul ei.

– Nu pleca.

– Nici nu mă gîndeam.

– Poţi ajunge la pantalonii mei?

Se răsuci să întindă mîna spre podea şi să ia pantalonii marinăreşti.

– Te scoli?

– Nu.

Vîrî mîna în buzunar şi pescui o cutie.

– Din partea mea, pentru tine.

Sandy se ridică în capul oaselor, dîndu-şi la o parte părul din faţă, în timp ce lua cutia şi privea ochii adînci şi albaştri plini de-un inconfundabil mesaj al iubirii. Gabe îi trase în jos cearşaful cu care se acoperise.

Deschise cutia, privind fermecătorul inel cu smaralde şi diamante.

– Mă iei de soţie?

Se aplecă să-l îmbrăţişeze, strîngîndu-l cu putere, plîngînd.

– Hei! Plîngi!

– Sînt fericită.

– Mă bucur că mi-ai spus. Tu şi Jeanie.

Rîse încetişor.

– Cînd ai terminat-o cu plînsul pe mine, îmi dai şi mie un răspuns?

– Sigur că mă mărit cu tine.

– Ahh, uite... îi strecură el inelul pe deget, privind-o concentrat. Dacă nu-ţi place smaraldul, pot pune să-l schimbe cu diamante.

– Îmi place la nebunie smaraldul.

– Mi-a amintit de ochii tăi verzi.

– Şi de fermecătorii mei ginkgo verzi. Toată viaţa voi iubi copacii ginkgo.

Gabe îi împreună mîinile sub cap, privind-o senin.

– Ei, şi-acum, avem cîteva probleme de lămurit. Contramandezi întîlnirea de sîmbătă seară.

– Da, să trăiţi. Am şi făcut-o.

– Ai şi făcut-o? De ce primiseşi o întîlnire cu altcineva, cînd ştiai...

– Gabe, nu ştiam! Chiar nu ştiam. Nu mi-ai spus niciodată.

– N-o să se mai întîmple.

– Promiţi?

– Promit. Acuma, nu te mai poţi muta la Dallas. Ştii, mi-a provocat un adevărat şoc. Credeam că totul era-n regulă. Te iubeam. Credeam că mă iubeai şi tu. Credeam că ştiai că te iubesc...

– E oare aici ceva tipic masculin care mie mi-a scăpat?

– S-ar putea, deşi există şi masculii asemănă-

tori fratelui meu...

– Prefer genul puternic şi tăcut.

– Niciodată nu m-am considerat genul tăcut.

– Ei bine, află că eşti. Mi-ai pricinuit perioada cea mai nefericită din viaţa mea!

O spusese cu uşurinţă, dar Gabe o privi un lung răstimp, după care o trase jos lîngă el.

– Îmi cer iertare. Nu-s nici pe jumătate atîta de tăcut atunci cînd pot să lucrez frumos patruzeci de ore pe săptămînă şi să trăiesc ca o fiinţă omenească normală.

– Ştiu.

Sandy îşi lăsă capul pe pieptul lui, ascultîndu-i bătăile inimii în timp ce-şi plimba mîinile peste pielea lui caldă. Cuvintele sale erau un memento amar al timpului atît de puţin pe care aveau să-l petreacă împreună, şi oftă.

– De ce acest lung oftat?

– Ar trebui să dormi, altfel mîine vei fi epuizat.

Gabe chicoti încet.

– Ăsta a fost cel mai vulgar şi mai pofticios chicotit pe care l-am auzit în viaţa mea! se ridică ea în şezut, chipurile indignată.

– Chicotelile nu pot pofti.

– Ăsta reuşise.

– Asta-nseamnă să pofteşti.

Şi-i arătă, coborîndu-şi privirea spre sînii dezgoliţi, plini. Sandy rămase fără respiraţie, simţind

o reacţie instantanee, în timp ce sînii i se încordau, repezindu-şi sfîrcurile spre el.

Rîsul lui Gabe se stinse, iar ochii i se adumbriră. O atinse uşor, abia cea mai delicată mîngîiere, şi vorbi cu glas profund:

– Eşti atît de frumoasă, Sandy.

Se ridică să-i atingă cu limba piscul trandafiriu, iar ea icni, scuturată de curenţi fierbinţi.

Braţele lui o cuprinseră şi o traseră în jos, rostogolind-o astfel încît Gabe trecu deasupra ei, în timp ce o săruta.

Cînd zorii luminară cerul, Sandy se foi în aşternut.

– Trebuie să mă duc acasă.

– De ce?

– Dintr-o mie de motive. Tu trebuie să pleci la lucru...

– Greşit.

Se ridică surprinsă.

– Ce?

– Nu. Mi-am luat zi liberă. Conduce Chad treburile. Eu îmi petrec ziua cu doamna mea de sub ginkgo.

– Cine se ocupă de London şi Holmes?

– Jeanie. Şi-i zi de săbătoare, weekend lung, ai uitat?

Noua surpiză o făcu să se holbeze la el, uimită.

– I-ai lăsat firma pe mîna surorii tale?

– Ce-i aşa de-al naibii de-uimitor în asta? se încruntă el. Să nu-mi spui că mă credeai şi misogin!

– Nu. Sînt doar surprinsă. Părea atît de...

Gabe zîmbi.

– Atît de emotivă – atît de diferită de fratele ei mai mare. Ea şi cu Pete dau totul pe gură, dar asta nu-nseamnă că nu-i inteligentă şi eficientă. Poate rezolva orice – drept să spun, e la fel de competentă ca tata – dacă i se dă posibilitatea, doar. Pentru el o fac. Asta-i şansa ei şi se descurcă de minune.

– Ce drăguţ! Ce minunat pentru ea, pentru tatăl tău, pentru tine – şi pentru mine. Voi ajunge să te văd destul de des.

– Mai mult de-atît, iubito. Cît de curînd facem nunta?

– Va trebui să aştepţi pînă revin părinţii tăi din excursie.

– Asta va fi la întîi septembrie.

– Hai să ne cununăm cînd se fac aurii frunzele de ginkgo. Ştii cînd se va-ntîmpla asta?

– Cînd?

– În octombrie. Poate pe la mijlocul lui septembrie.

– Trebuie să aştepţi întoarcerea alor tăi. Pînă atunci vei fi prea ocupat, iar Jeanie nu va vrea să

pleci în luna de miere.

– S-ar putea ca ăsta să fie lucrul cel mai bun care i s-a întîmplat vreodată lui Jeanie.

– Şi cu promisiunea făcută tatălui tău că-i preiei firma cum rămîne?

Gabe rîse.

– Am preluat-o şi am delegat autoritatea altcuiva. Tata nu va da telefon pînă n-ajung înapoi la New York. Să vezi numai, Jeanie va face o treabă grozavă.

– Eşti un frate nemaipomenit.

– Sînt un tip absolut adorabil, spuse el fudul, iar Sandy îi dădu un ghiont în coaste.

– Mai eşti şi modest!

Rîse şi o trase lîngă el.

– Hai să-i chemăm pe Buni, Dodo şi Pete şi să punem de-o nuntă. Munca la pepinieră se uşurează de-acum pe zi ce trece. Sezonul de vîrf s-a încheiat. Restul îl las în seama lui Chad.

– După toate certurile cu tatăl tău, cum că nu puteai părăsi pepiniera.

Gabe ridică din umeri.

– Pepiniera nu mai e prioritatea numărul unu.

Sandy simţi c-o ameninţa din nou plînsul, privindu-i ochii albaştri care-i confirmau declaraţia.

– Ce figură eşti... şopti ea încetişor, ştergîndu-şi lacrimile.

– Cînd facem nunta?

Se gîndi la părinţii ei, la Buni, la căminul de pensionari.

– Derek cunoaşte o femeie care se poate ocupa de cămin, spuse ea ridicîndu-se. Ştii, voi fi neangajată. Va trebui să-mi găsesc altă slujbă, fiindcă administratorul căminului trebuie să locuiască în incintă. Doar dacă nu cumva vrei să te muţi tu în apartamentul meu.

– Şi să-mi risc integritatea şi viaţa de mîna doamnei Fenster? Nu!

Sandy rîse, iar Gabe începu să se joace cu părul ei.

– Serios, te deranjează să renunţi?

– Pentru tine? Şi tu ai devenit prioritatea numărul unu.

– Ahhh. Vreau să fii fericită, şi-ţi plăcea munca de-acolo. Detest gîndul că ţi-aş răpi-o.

– Găsesc eu ceva, ridică ea din umeri.

– Vrei să lucrezi cu mine la răsadniţă? Sau ai prefera să urmezi un curs de fizioterapie?

Clipi din ochi, surprinsă.

– N-am bani puşi deoparte pentru aşa ceva.

– Încă o dată, trebuie să-ţi dau totul mură-gură. Mi-ar plăcea mult să te trimit la facultate, dacă vrei să urmezi cursurile pentru a deveni fizio...

– Gabe ar fi grozav! O să ne gîndim. Nu cred c-ar trebui să te repezi în aşa ceva. E nevoie de atîta timp şi bani...

– S-ar putea să merite, spuse el, privind-o semnificativ.

Sandy îşi încurcă degetele prin buclele scurte şi moi de pe pieptul lui.

– Acum trebuie să mă duc acasă.

– Cînd avem nunta? Mîine?

– Cerule, nu! Nu mă pot mărita mîine! Descopăr pur şi simplu că mă iubeşti şi în secunda următoare vrei să facem nunta.

– Exact. Ai priceput-o perfect.

– Nu te cunosc atît de bine. Vrei copii?

– Da, răspunse el, dintr-o dată solemn. Şi mi-aş paria ultimul cent că şi tu vrei.

– Nu greşeşti.

Sprîncenele lui Gabe se îmbinară şi privi în altă parte.

– Sandy, trebuie să-ţi spun un secret de familie.

Sandy simţi că i se opreşte respiraţia, atît de grav arăta.

– Ce anume?

– N-ar trebui să-ţi spun şi s-ar putea să fie un şoc cumplit.

Prin minte i se învîrtiră tot felul de lucruri – boli, afecţiuni ereditare, sterilitate.

– Gabe, ce este? întrebă ea încet.

– Pete are o nouă prietenă.

Avu nevoie de zece secunde ca să reac-

ţioneze.

– Of, fir-ai să fii! Ştii ce rău m-ai speriat?!

Se repezi la el, gîdilîndu-l, în timp ce Gabe hohotea de rîs.

– Lasă... mă-n pace! Nici nu ţi-ar veni să crezi cum se furişează cu ea... Sandy! Terminã!

Rîsul îi puse capăt cuvintelor. Se rostogoli, trîntind-o pe saltea şi ţintuindu-i mîinile pe pat.

– Pisică sălbatică ce eşti!

– Eşti un nesuferit! Nesuferitule!

– Mmm, priveliştea asta nu-i la fel.

– Gabe, şopti ea, schimbîndu-şi într-o clipă dispoziţia. Trebuie să mă scol din pat şi să merg acasă.

– Chiar trebuie? întrebă el, dar cuvintele-i erau şoptite şi păreau să vină de undeva de departe, iar apoi nu mai urmă nici un cuvînt.

Epilog

Gabe scutură seminţele într-un săculeţ şi îl sigilă, după care cîntări încă o uncie[1] de seminţe. Se concentra asupra a ceea ce făcea, pînă cînd îl asaltă mirosul slab şi dulce de gardenia. Îi sări inima din piept şi ridică privirea spre doi ochi mari şi verzi.

– E trecut de ora închiderii. Sper că ai încuiat uşa.

– Am încuiat-o. Iar lucrezi pînă noaptea.

Se uită la ceas.

1. 1 ounch = 28,35 gr. (n.t.)

– Regret. Am închis la şase şi am început să ambalez seminţele pîn-am uitat cum trece timpul. Îmi pa...

– Nu te scuza. Şi eu am fost ocupată.

– N-ai mai trecut pe-aici de-o lună.

– Ştii cît de mult timp îmi mănîncă studiile.

– Vino cu mine. Vreau să-ţi arăt ceva.

Gabe ocoli tejgheaua şi se opri, întrebîndu-se dacă avea să se plictisească vreodată s-o privească. Trecuse un an şi o lună de la nunta lor, dar de fiecare dată cînd erau împreună pulsul i-o lua razna şi trebuia s-o atingă încontinuu.

– Sandy, spuse el încet, coborînd glasul.Îi privi ochii verzi umbrindu-se, pleoapele devenind grele, în felul acela al ei cînd i se trezeau pasiunile. Privirea lui coborî peste cămaşa albă, fusta de tweed cafeniu, picioarele frumoase, bronzate, pînă la mocasinii maro. Trase adînc aer în piept şi o trase spre el, atingîndu-i uşurel buzele cu ale lui.

– Doamne, frumoasă nevastă mai am.

– Mulţumesc. Iar eu am...

Îi opri vorbele, sărutînd-o pînă cînd rămaseră fără aer. O luă de mînă şi o conduse afară.

– Vino să vezi.

Trecură pe lîngă sere, ajungînd în spate, unde erau copacii cei mari, în hîrdaie.

– Uită-te la copacii ginkgo.

Sandy tresări de plăcere.

– Au devenit aurii!

Se apropiară şi priviră coroanele a doi dintre cei mai înalţi arbori. Frunzele stăteau adunate ca nişte mici evantaie de aur, atîrnînd deasupra capetelor lor, iar ultimele raze de soare ale amurgului de octombrie răspîndea prin ramurile lor aurii o ţesătură stacojie.

– Ce frumoşi sînt! spuse ea, sufocată.

Privirea lui Gabe coborî dinspre frunzele aurite spre părul ei des, mătăsos. Întinse mîna şi-i scoase o agrafă, apoi încă una.

– Atît de frumoşi, încît mîine, doi dintre ei vor fi plantaţi în curtea noastră din faţă.

– Oh, Gabe! Ce minunat! Hai să ne vedem casa cea nouă înainte de a ne-ntoarce la apartament.

– Sigur.

Alte agrafe se desprinseră din păr, buclele aurii rostogolindu-i-se pe umeri.

– Ce faci?

– Vreau să te văd cu părul despletit.

– Asta o poţi face şi-acasă, diseară.

Ultima agrafă fu înlăturată, iar Sandy scutură capul, învăluindu-şi umerii în şuviţele lungi, mătăsoase.

Ridică faţa şi zîmbi:

– Poate că şi-acum e un moment potrivit.

– Acum e un moment minunat, spuse el în şoaptă. Fata mea de aur sub un pom de aur...

– „O iubire de aur, o parte din mine". Citez dintr-un poet obscur, de demult.

Gabe rîse încetişor.

– Ai cam schimbat versul.

– Şi, zîmbi Sandy, apropiindu-se de el, în curînd vom fi trei.

– Trei!

Sprîncenele i se arcuiră şi fu scuturat de bucurie.

– Eşti sigură?

– Nu. Am programat o consultaţie la domnul doctor Bates săptămîna viitoare şi poţi veni şi tu cu mine, dar am o bănuială că toate eforturile noastre n-au fost în zadar.

– Oh, Sandy! Nu te deranjează să întrerupi un timp cursurile?

– Mult timp, vrei să spui! Nu, ţi-am zis. Gabe, sînt atît de fericită!

El scoase un chiot de bucurie şi o învîrti prin aer, ţinînd-o de talie; capul lui Sandy atinse o ramură subţire.

– Hei! lasă-mă jos!

O coborî continuînd s-o ţină în braţe, în timp ce frunzele de ginkgo cădeau peste amîndoi, într-o ninsoare de aur.

– Acum am frunze-n păr şi tu la fel.

Gabe rîse, ţinînd-o strîns, cu senzaţia că avea să explodeze de-atîta dragoste.

– Dragostea mea, Sandy, dulcea mea doamnă de sub copacii ginkgo, te iubesc.

Zîmbind, îl cuprinse de gît cu braţele şi-i trase gura spre a ei, în vreme ce alte frunze aurii continuau să cadă nestînjenite asupra lor.

Sfîrşit